

Jennifer Probst

Trükkös házasság

The Marriage Trap

Milliárdosfeleségek 2. rész

A nagysikerű Érdekházasság után megérkezett a Milliárdosfeleségek sorozat második kötete!

Alexa és Nick szerencsésen egymásra találtak, ám ez egyáltalán nem könnyíti meg két barátjuk, az Amerikába elszármazott olasz Michael Conte és Alexa gyermekkori barátnője, Maggie Ryan helyzetét, akiknek igencsak hasonló nehézségekkel kell megküzdeniük.

Michael egyik húga csak akkor mehet férjhez, ha előbb ő, a báty is megnősül. Ősi hagyomány írja ezt elő az Alpok lábánál elterülő Bergamóban, de Michaelt apjának tett fogadalma is köti. Rég megszokta, hogy számára a család az első, és ezért minden áldozatra hajlandó... vagy legalábbis majdnem mindenre. Úgy dönt, keres valakit, aki hajlandó egy hétre eljátszani a feleség szerepét.

Maggie a legalkalmasabb jelölt a feladatra. A lány sikeres divatfotós, aki férfialsókat és a hozzájuk tartozó szexis férfiudomok fényképezésére szakosodott, és épp Milánóba készül egy fotózásra. Az önféjű, amerikai lány egy feltétellel hajlandó belemenni a színjátékba: ha Michael megígéri, hogy távol tartja magát Alexától. Maggie sejtései szerint ugyanis a férfi titokban szerelmes a barátnőjébe. Végül a nőcsábász, életművész gróf és az érzelmeit megtagadó amerikai amazon alkut köt egymással. Csakhogy Bergamo festői, ódon falai között Maggie-t nemcsak Conte férfiassága és meleg szíve varázsolja el, hanem kiterjedt rokonsága is. És persze ő is alaposan felforgatja a hagyománytiszteelő nagycsalád életét. Vajon születhet valódi szerelem egy álházasságból?

Libri Kiadó Budapest

Fordította Béresi Csilla

© Jennifer Probst, 2012

© Entangled Publishing, LLC, 2012

Hungarian translation © Béresi Csilla, 2013

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

The Marriage Trap

Entangled Publishing, LLC, Fort Collins, 2012

Felelős kiadó a Libri Kiadó ügyvezetője

Felelős szerkesztő Darida Bence

Olvasószerkesztő Györke Mária

Borítóterv Tillai Tamás

elektronikus verzió: eKönyv Magyarország Kft.

www.ekonyv.hu

ISBN 978-963-310-325-8

Ez a történet az írói képzelet szüleménye. A nevek, a szereplők, a helyszínek és az események a szerző fantáziájának a szülöttei. Bármilyen hasonlóáguk valóságos eseményekkel, helyekkel, illetve akár élő, akár már elhunyt személyekkel pusztán a véletlen műve. Ismerd meg szerzőinket és műveiket a libri-kiado.hu weboldalon, kövesd az újdonságokat és nézz filmeket a nyugatiter.hu blogunkon, csatlakozz közösségünkhöz a Facebookon!

Férjemnek.

Úgy sejtem, a szerelmi varázslatok beválnak a végén, és a szerelmek boldogan élnek, amíg meg nem halnak.

Köszönöm, hogy kitartottál mellettem a legőrültebb, legkaotikusabb pillanatokban is. Neked köszönhetem, hogy csak félig buggyantam meg mindeközben. Fantasztikus apa voltál, és csodásan főztél. Szeretlek.

Ajánlom ezt a könyvet mesés, csodálatos, bámulatos szerkesztőimnek is, Liz Pelletiernek és Libby Murphynek. Nélkületek nem született volna meg.

Első fejezet

Maggie Ryan ajkához emelte a Margaritás poharat, és jócskán meghúzta. Az ital kesernyés íze a sóval érintkezve felrobbant a nyelvén, és a vérét perzselte. Sajnos nem elég gyorsan. Maradt benne annyi józanság, hogy megkérdőjelezze, mit művelt.

A vászonkötésű, ibolyakék könyv kajánul integetett a modern üvegasztalon. Újra felvette, belelapozott, aztán visszalökte. Nevetséges! *Szerelmi varázslás*, az istenért! Ilyen mélyre azért nem süllyed. Mikor legjobb barátnője, Alexa mégis ehhez folyamodott, mellette állt, és mindenben támogatta, hogy megtalálja lelki társát.

Ez azonban egészen más.

Maggie halkán szitkozódott a fogai között, és kinézett az ablakon. A holdvilág egy pászmája átszivárgott a bambuszredőny résein. Újabb estét tudott a háta mögött. Újabb katasztrofális randit. Démonai köréje gyűltek, és nem volt senki, aki elűzze őket virradatig.

Miért nem érzett soha semmiféle kapcsolatot az aktuális pasival? Pedig a legutolsó sármos volt, intelligens és alkalmazkodó. Azt várta, hogy begerjed, amikor végre lefeküdtek – vagy legalább valamiféle nyamvadt kis bizsergésre számított. Ehelyett lebévult deréktől lefelé. A nagy semmi volt ez. Zéró. Mindössze tompán sajtó ürességet érzett, és sóvárgást... valami több után.

A letargia átcsapott rajta, akár egy tarajos hullám. A pánik a zsigereibe mart, ismerős érzés volt ez, de legyűrte magában, és sikerült a felszínen maradnia. A fenébe is! Nem kap még idehaza is pánikrohamot. Úgy ragadta meg nyers dühét, mint egy mentőövet. Igyekezett mélyen, egyenletesen lélegezni.

Ostoba rohamok! Utálta a gyógyszert, nem is volt hajlandó szedni, mert bízott abban, hogy lesz elég akarateréje az elűzésükre. Talán korai életközépi válság ez, hiszen az élete különben csaknem tökéletesnek mondható.

Mindene megvolt, amiről más még csak nem is álmodhatott. Dögös férfimodelleket fotózott alsógatyában, és a világot járta. Divatos társasházi lakását is imádta, nem kellett még rajta semmit javíthatni. A konyhában csillogott-villogott a rozsdamentes acél és a csempe. A trendi

kávéfőző és a Margarita mixer is azt sugallta, itt egy beleváló csaj lakik, a *Szex és New York* szinglijeinek fajtájából. A süppedős fehér szőnyegek és a hozzájuk illő bőrgarnitúra a gyermekek hiányáról árulkodtak, és Maggie ízlését dicsérték. Azt tehette, amit akart, és amikor kedve szottyant rá; senki előtt nem kellett mentegetőznie. Csinos volt, jómódú és egészséges, már az időnként jelentkező pánikrohamokat leszámítva. Mégis ugyanaz a kérdés motoszkált tudata peremén, ez rágta kitartóan, napról napra idegesítőbben. *Ez volna az?*

Felállt. Magára kapta vörös selyem pongyoláját, belebújt hozzá illő bolyhos papucsába, melyről ördögsvár ágaskodott felfelé a rüsztyjénél. Már jócskán pityókás volt, mégse fogja megtudni soha senki. Talán egy kis testmozgás lecsillapítja majd az idegeit.

Elővett egy darab géppapírt, és összeírta, miféle tulajdonságokat díjazna egy férfit.

Tüzet rakott.

Elkántálta a varázsszöveget. Magában vidáman kacarászott, hogy miféle örültség ez már megint, egy újabb korty tequila azonban elnyomta tiltakozását. Nézte, amint a papír elhamvad a lángok között.

Hiszen ugyan mi vesztenivalója volt?

A nap haragosan izzott. Michael Conte megállt rakparti ingatlana előtt, úgy nézte, amint a hibátlan korong küszködve felkúszik a hegygerincre. Égetett narancssárgát és skarlátvöröset fröcskölt maga körül veszett dühében, elpusztítva a sötétség maradékát. Michael figyelte, amint a reggel királya ideiglenes győzelmét ünnepli, és egy futó pillanatra megfordult a fejében, átéli-e ezt még valaha.

Hogy ennyire boldog.

Fejét rázva nevetett saját gondolatain. Nem volt oka panaszra. Az élete csaknem tökéletes volt. A rakparti építkezés a végéhez közeledett, a családi pékség – az első az Államokban – jön, lát és győz majd itt. Legalábbis ezt remélte.

A víz fölött átnézve szemügyre vette a túlparton a felújítás eredményét. Valaha lerobbant, rossz hírű környéknek számított a Hudson völgyében kialakított vitorlásokikötő, most azonban egy csapásra átváltozott, akárcsak Hamupipőke. Amiben neki is része volt. A két másik befektetővel karöltve tömérék pénzt ölt ebbe az álomba, és hitt a csapat sikerében. Kövezett sétautak kanyarogtak a rózsabokrok között, és

mostanra a hajók is visszatértek: fenséges kétárbocosok, meg a híres komp, ami gyerekeket szállított a fedélzetén.

Az ő pékségük szomszédságában egy gyógyfürdő és egy japán étterem elégíti majd ki a vegyes vendégkör igényeit. Alig pár hét van hátra a nyitásig az egyéves, vérverejtékes építkezés után.

A La Dolce Famiglia végre áttelepül New Yorkba.

Elégedett volt, mégis valamiféle különös ürességet érzett. Mi ütött belé az utóbbi időben? Rosszul aludt, és a kósza numerák, amelyeket időnként megengedett magának, reggelre még nyughatatlanabbá tették. Látszólag mindene megvolt, amit egy férfi csak kívánhat magának. Pénz. Munka, amit imádott. Család, barátok, robusztus egészség. Csaknem bármelyik nőt megkaphatta, akire szemet vetett. Olasz lelke azonban a szexnél többre vágyott, noha nem tudta, létezik-e az egyáltalán.

Legalábbis az ő számára. Mintha valami összeroppant volna benne legbelül.

Saját nyavalygásán utálkozva megfordult, és végigment a járdán.

Megszólalt a mobilja. Elővette a készüléket kasmírkabátja zsebéből, és a számra pillantott.

A franca!

Megállt egy pillanatra, aztán lemondó sóhajjal megnyomta a hívásfogadó gombot.

– Igen, Venezia. Ezúttal mi a gond?

– Nagy bajban vagyok, Michael. Michael fülét szapora olasz beszéd árasztotta el.

Kétségbeesetten próbált valami értelmet találni a hüppögésekkel megszakított szóáradatban.

– Férjhez mész? Jól hallom?

– Nem figyeltél, Michael? – Venezia angolra váltott át. – Muszáj segítened!

– Lassíts! Lélegezz mélyeket, aztán mondd el töviről hegyire az egész sztorit!

– Mama nem engedi, hogy férjhez menjek! – tört ki a húga. – És mindez a te hibád! Tudod, hogy évek óta járunk Dominickel. Jó ideje reménykedtem, hogy megkéri a kezemet, és most ez is elkövetkezett.

Jaj, Michael! Elvitt a Piazza Vecchiára, letérdelt előttem – csodás volt! A gyűrű egyenesen meseszép! Természetesen igent mondtam, ám

amikor rohantunk mamához, hogy közöljük a hírt az egész családdal, ő...

– Álljunk meg egy szóra! Dominick nem hívott fel, hogy megkérje tőlem a kezdet. Miért nem tudok én erről az egészről?

Elöntötte a méreg.

A húga keserveset sóhajtott.

– Viccelsz velem? Ostoba, idejétmúlt szokás ez, különben sem vagy itt. Mindenki tudta, hogy előbb-utóbb összeházasodunk, csak idő kérdése volt. Most már úgyis mindegy. Vénlány maradok, és örökre elveszítem Dominicket. Nem vár meg, és ez az egész a te bűnöd!

Michaelre hasogató fejfájás tört, amely egy ütemre lüktetett Venezia sirámaival.

– Miért vagyok én a hibás?

– Mama azt mondta, nem mehetek férjhez, csak miután te megházasodtál. Nevetséges kikötés, de emlékszel, ugye, hogy papa hitt benne?

Michaelnek végigborsódzott hátán a hideg, és rettegés ülte meg a zsigereit. Képtelenség! E régi családi hagyománynak nincs helye a mai világban! Szó, mi szó, Bergamóban még komolyan vették, hogy először a legidősebb fiúnak kell megnősülnie. A helység grófjaként nem vehette semmibe földijei elvárásait, hiába járt el felettük az idő. A vezetőjüknek tekintették.

– Biztos vagyok benne, hogy tévedés van a dologban. Majd én helyrehozom – mondta könnyedén.

– Mama közölte Dominickkel, hogy a gyűrűt megtarthatom, de addig szó se lehet esküvőről, amíg te meg nem nősülsz. Dominick ettől begurult, azt mondta, nem tudja, meddig bír majd várni. Erre mama is felkapta a vizet, és tiszteletlennek nevezte. Alaposan hajba kaptak. Az életem romokban hever. Mindennek vége! Hogy tehette ezt velem az édesanyánk?

A vonalban felcsukló zokogás hallatszott.

Michael behunyta a szemét. Halántékának tompa lüktetése mostanra elviselhetetlenné vált.

Türelmetlenül félbeszakította Venezia jajveszékelését. Meg sem próbálta palástolni indulatait.

– Csillapodj le! – szólt rá. A lány azonnal elhallgatott, megszokta, ki az úr a házban. – Mindenki tudja, hogy téged meg Dominicket egymás-

nak szánt a sors. Nem akarom, hogy tovább emészd magad. Még ma beszélek mamával.

– És mi lesz, ha nem hallgat rád? hüppögött a húga. – Ha kitagad, amennyiben a jóváhagyása nélkül megyek férjhez Dominickhez? Minden örökségemet elveszíteném.

Ugyanakkor hogyan mondhatok le a férfiről, akit szeretek?

Michaelnek egy pillanatra kihagyott, aztán annál jobban felgyorsult a szívverése. Az isten szerelmére, ez egy kígyóverem, amibe nem volt hajlandó beugrani. A kitörni készülő családi dráma azzal fenyegetett, hogy haza kell repülnie. Ott voltak aztán anyja szívpanaszai is;

aggódott az egészségéért. Két másik húga, Julietta és Carina nélküle nem tudja megvigasztalni Veneziát. Most az lesz az első dolga, hogy önmérsékletre bírja.

– Semmivel ne próbálkozz, amíg nem beszélek a mamával, értetted, Venezia? Majd én mindent elrendezek. Csak mondd meg Dominicknek, hogy tartson ki, amíg ez az ügy el nem rendeződik.

– Jó.

Remegett a hangja, amiből Michael tudta, hogy a drámázás iránti hajlamain túl őszintén szereti a vőlegényét, és új életet akar kezdeni vele. Huszonhat évesen idősebb volt legtöbb férjzett barátnőjénél. Ráadásul Michael is kedvelte húga jóvendőbelijét.

Gyorsan befejezte a beszélgetést, és a kocsijához sietett. Majd az irodában alaposan átgondolja ezt az egészet. Mi lesz, ha neki is meg kell nősiülnie, hogy rendbe tegye ezt az ökörséget? Erre a gondolatra megizzadt a tenyere. Kevés híja volt, hogy tökéletes élű nadrágjába törölje, de leküzdötte magában ezt a késztetést. Mivel a munka minden szabadidejét felemésztette, kívánságlistája legaljára számúzta a lelki társ felkutatásának gondját. Természetesen tudta már, miféle tulajdonságokat keresne leendő feleségében. Legyen alkalmazkodó, kellemes természetű, értelmes, hűséges, legyen humorérzéke. Szeresse a gyerekeket, legyen jó családanya, ugyanakkor mégis független nő legyen, saját karrierrel. Olyan valaki, aki tökéletesen illik a családjába.

Becsusszant Alfa Romeója kényelmes utasterébe, és megnyomta a motor indítógombját. Legfőbb gondja rikító neonszínnel villant fel lelki szemei előtt. Mi történik, ha nem lesz elég ideje megfelelő feleséget szerezni magának? Elő tud keríteni záros határidőn belül egy olyan nőt, akivel praktikus üzletet kötve lekenyerezhetné az anyját, s így

Venezia férjhez mehetne szíve választottjához? És ha igen, Dante Poklának vajon melyik bugyrában találja?

Megszólalt a mobilja, félbeszakítva a gondolatait. Elég volt a kijelzőre pillantania, hogy rájöjjön, Dominick nem magában duzzog, hanem elszántan tovább küzd a húga kezéért.

Hasogatott a feje, ahogy a készülékért nyúlt.

Hosszú napnak nézett elébe.

Második fejezet

– Tessék, vedd el a babát! Maggie gépiesen elvette a parányi csöppséget, akit a bátyja a karjára fektetett, majd odébbállt. Jellemző? – füstölgött. Egy ideje feltette magában, nem lesz tovább a balekje, és nem hagyja, hogy átpasszolja neki a gyerekét. Rendszerint akkor, amikor a kis unokahúga... – Szent Habakuk!

Orrát megcsapta a kaka bűze. A kuzin büszkén elvigyorodott. Nyál csöppent ki a szájából, rá egyenesen Maggie selyemnadrágjára. Lily pelusát ki tudja, miféle trutymó súlya húzta le, s három szál haja úgy meredezett, mint valami megdelejezett lucernaszár.

– Sajnálom, Lily, de Maggie néni nem tart itthon pelenkát. Ha idősebb leszel, megtanítlak motorbiciklit vezetni, segíték leakasztani valami szexi srácot a szalagavatódra, és én veszem meg az első hamis személyidet. Addig azonban ne számíts rám.

Lily fogatlan szájacskájába gyömöszölte az öklét, és elragadtatottan gügyörészett.

Maggie visszafojtotta a nevetését. Lopva körbepillantott, nincs-e a közelben egy rokon, akire rászózható a gyereket, de a legtöbb vendég a konyha és az étkező közelében csoportosult, mert ott volt a büfé. Sőt, hajtva felkelt a kanapéról, a csípőjére lendítette Lilyt, és csaknem felbukott abban a fickóban, aki a legjobban idegesítette ebben a buliban.

Michael Conte erős kezével megtartotta, hogy még csak meg se ingott. Az összeütközés heve úgy sistergett közöttük, akár olaj a serpenyőben, Maggie azonban közömbös arcot vágott, nehogy ez a pasas még véletlenül is megsejtse, mekkora hatással van rá. Pedig gyakorlatilag elvette tőle legjobb barátnőjét, és vérlázítóan mézesmázos modorával betolakodott Alexa családjába. Mivel a rakparti projektet Maggie bátyja szervezte, Michaelt gyakran meghívták olyan családi összejövetelekre, amelyek a kellemeset a hasznossal egyesítették. Maggie akármerre járt, mindegyre belebotlott, ami eszébe idézte egyetlen, katasztrófába torkolló vakrandijukat, és annak minden megaláztatását.

– Jól vagy, *cara*?

Ez a cirógató hang bársonyos ökölként simogatta Maggie hasát. Lily az idegen bácsira villantotta fogatlan ínyét, és a szó szoros értelmében

felsőhajtott. Van-e olyan Éva lánya, aki nem követte volna a példáját? Michael szívdöglesztő volt.

Azzal a könnyörtelenül éles tekintettel szedte ízekre Michael megjelenését, ami a legkeresettebb divatfotóssá is avatta. Hosszú, szénfekete haj, lófarokba kötve a tarkón. Az arc a kellem és erély különös keveréke az ívelt szemöldökkel, ferde pofacsonttal és erős állal. Az orr enyhe görbülete tovább erősítette a megnyerő összhatást. Az arcbőr meleg olajbarna színe olasz származásról árulkodott.

Maggie azonban legfőképpen a férfi szemének nem tudott ellenállni. Lélekkel teli, mandulavágású sötét szempár volt ez, sűrű pillák rejtekében. Mindig kaján humor csillogott bennük, de a nyers szenvedély is elővillant a pallérozott felszín mögül.

Egészen méregbe jött. Miért zavarja ez az alak? A munkája megkövetelte, hogy félpucér pasasokkal dolgozzon, némelyik Michaelnél is szexibb volt. Élettelen márványszobroknak tekintette őket, s akkor sem érzett delejes vonzást, mikor beállította a mezítelen idomokat. Némelyik modellel randizott is, de mindig megtartotta a három lépés távolságot; élvezte a társaságukat, aztán továbblépett, anélkül, hogy egyszer is hátrapillantott volna. Michael azonban valamiféle alapvető női ösztönt ébresztett fel benne, aminek a létéről eddig nem volt tudomása.

Elhessegette ezeket a zavaró gondolatokat, és feljebb igazította Lilyt a csípőjén.

– Helló, Gróf. – mondta a tőle telhető legközömbösebb hangon. – Mi szél hozott erre?

– Eddig még egyszer sem mulasztottam el Alexandra születésnapjait – rándult meg Michael alsó ajka.

– Természetesen nem. Ahogy látom, nemigen kerüli el a figyelmed, ami Alexával kapcsolatos, nem igaz?

– Csak nem kételkedsz a szándékaimban, *cara*? – szaladt magasba Michael szemöldöke.

Maggie idegeit felborzolta ez a fátyolos hang, amely füstként kígyózva, forró gomolyagokban ülte meg érzékeit. Michael teste azonban ennél is jobban ingerelte. Armani bőrdzsekije rugalmas anyagát kidolgozott izomzat töltötte ki. Királykék, végig gombos inget, farmert és fekete, krokodilbőr Paciotti csizmát viselt. Nem csak a szerelése volt menő, férfias energiát és halálos bűverőt is árasztott magából, ami le-

hengerelte Maggie-t. Érzékelte a mímelte közöny mögött megbúvó borotvaéles értelmet; ez csillogott a tintafekete szempár mélyén is.

Hiszen végső soron ő is ugyanilyen volt, ugyanezt rejtette el a világ elől.

Most begyakorolt bájosággal rámosolygott a férfitra.

– Már miért kételkednék. Mindössze futó megjegyzést tettem a szoros érzelmi kapcsolatra, ami a jelek szerint a sógornőmhöz fűz.

Michael felkuncogott, és megcsiklandozta Lily állát. A kicsi felnevelt. Maggie ettől még inkább dühbe jött. Még az unokahúga is elárulja.

– Alexával mindössze barátok vagyunk, világos? És a bátyád nélkül soha nem valósult volna meg a pékségem. Az építészeti terv, amit készített, egyenesen bámulatos.

– Kellemes egybeesés, nemdebar? – mordult fel Maggie.

Mintha csak sejtené, mennyire idegesíti, Michael előrehajolt. Maggie orrát megcsapta a kávé dús illata, meg a tiszta szappané és a Christian Dior kölnié. Tekintete megbűvölten a telt ajakra tapadt, melyet akár szobrász vésője is faraghatott volna, s amely szexet és bűnt ígért.

– Van még valami a begyedben, Maggie? – kérdezte a férfi fojtott hangon, vontatottan nyújtva el a szavakat. – Emlékszem a vacsorarandinkról, hogy... ami a szíveden, a szádon.

Fene vigye ezt a fickót! Maggie szégyellte, hogy elpirul, szeme fenyegetően összeszűkült.

– Én meg arra emlékszem, hogy te sem rejtéd véka alá a mondandódat.

– Igen, aznap este valószínűleg mindketten hibáztunk – visszakozott Michael.

Maggie ezt szó nélkül hagyta. Ehelyett átadta Michaelnek Lilyt, de menten meg is bánta, olyan gyöngéden és ügyesen tartotta.

– Meg kell keresnem Alexandrát. Lily becsinált. Volnál kedves tiszta tába tenni? Leköteleznél minket. Hiszen végső soron családtagnak számítás – mosolygott negédesen. – Tudod, hol a gyerekszoba.

Ezzel sarkon fordult túsarkúján, és már ott sem volt.

Maggie átvágott az ízlésesen dekorált toszkán konyhán. Egy pohár borra vágyott. Miért nem fogja fel rajta kívül senki, hogy ez a pasas bele van esve a legjobb barátnőjébe? Régebben a bátyjának is ellenzenves volt, újabban azonban Nick meghívogatta a családi összejövetelekre, minden lehetőséget megadva arra, hogy találkozzon a feleségével.

Maggie párszor felvetette a dolgot Alexa előtt is, ő azonban kinevette, hogy szó sincs itt semmiféle vonzalomról.

Csakhogy Maggie sem most jött le a falvédőről. Nem vette ezt be olyan könnyen.

Alexa bizonyára azért nem gyanakodott, mert bele volt zúgva Nick-be, ráadásul mindenkiről a legjobbat feltételezte. Maggie megbízott benne.

A sármos olaszban azonban, aki befurakodott a családjukba, már nem bízott.

Árgus szemekkel leste hát az elmúlt évben, miben marasztalhatja el, és felkészült rá, hogy kijátssza ellene a gyengeségét, ha meg kell zsarolnia, hogy tartsa magát távol Alexától és a bátyjától.

De nem talált semmit, egyvalamit kivéve, az azonban magáért beszélt.

A nőket.

Michael közismert nőcsábász volt. Maggie esküdni mert volna rá, hogy így volt ez már Olaszországban is, és Michael New Yorkban sem változott meg. A Hudson-völgy egyik legjobb partijának számított. Botrány soha nem szennyezte be a nevét, nem csámcsogtak rajta a pletykalapok. Mégis hibáztatott valami.

Nem volt egyetlen komoly kapcsolata sem. A leghosszabb az elmúlt évben két hétig tartott. Erre gondolva Maggie elfojtotta keserű nevetését. Bizonyos értelemben az volt az érzése, mintha önmagával találkozott volna, csak férfi változatban. Mindennek egyedül egy okát látta: Alexát.

Michael annyira bele volt pistulva Alexába, hogy senki másra nem tudott gondolni. Kész szerencse, hogy nem hívta fel őt újra, noha a maga részéről nem lett volna kifogása ellene. Bosszantotta ez az emlék. Soha korábban férfi el nem utasította, kivált olyan, akit ő szemelt ki magának.

Kitöltött egy pohár cabernet-t, aztán végigsétált az elegáns étkezőn. Észrevette, hogy néhány értékes vagy éles tárgy eltűnt időközben, annak bizonyosságként, hogy egy kisbaba uralja a bátyja lakását.

Most Alexa csapott le rá, kezében egy jócskán megrakott tányérral.

– Miért nem eszel? Támogatásra van szükségem. Megpróbálom leadni a terhesség alatt felszedett kilókat, de ezek az aperitifek túl hatásosak.

Maggie rávigyorgott legjobb barátjánőjére.

– Fantasztikusan nézel ki! Egek, de nagyra nőtt a cicid is! Totál féltékeny vagyok rád.

A térdig érő, mély dekoltázsú fekete ruha még inkább kihangsúlyozta Alexa nőies idomait.

– Ez az előnye a szoptatásnak – nyújtott rá nyelvet Alexa. – Feltéve, ha nem szívárogo a tejem, mert az ront a szexi hatáson. Reméljük a legjobbakat. Hol van Lily?

Maggie nagy nehezen elfojtott egy kaján, elégedett vigyort.

– Michaelnél. Épp tisztába teszi.

– Ezt meg mivel érdemelte ki? – nyögött fel Alexa. – Mindig kiszúrsz vele. Megyek, segítek neki.

Letette a tányérját, Maggie azonban megragadta a karját.

– Jól van, megnézem én. A nyakamat rá, hogy a mamádnak passzolta át Lilyt. Nem hülye, Al, ráadásul férfi is. A férfiak nem bajlódnak a pelussal.

– Nick igenis bajlódik.

– Na, azért nem erőlteti meg magát – forgatta a szemét Maggie. – Lilyt is azért adta át nekem most, mert tudta, hogy bekakált.

Alexa megsemmisítő pillantást vetett a helyiség túlsó végében álló férjére.

– Miért is nem lepsz meg ezzel? A minap arra kért, hogy vegyem át a gyereket egyetlen percre, és amikor elindultam megkeresni, láttam, hogy lelécelt. Kimenekült a kocsijába a lakásból, ahol éppen voltunk. Szóval viccelsz velem?

– A közeljövőben szeretnék csapni veled egy nagy bevásárlást. Majd visszaadjuk a kölcsönt. A szó szoros értelmében.

Alexa elnevette magát.

– Na, akkor menj, mentsd meg Michaelt! És légy kedves hozzá, az isten szerelmére! Nem tudom, mi ütött kettőtökbe. Már csaknem egy teljes év eltelt a vakranditok óta. Vagy valami más is történt, amiről lemaradtam?

– Nem, semmi – vont vállat Maggie. – Azt ugyan mondtam már neked, hogy szerintem Michael titokban szerelmes beléd. De hát senki nem hisz nekem.

– Már megint ezzel jössz? – csóválta a fejét Alexa. – De hiszen csak barátok vagyunk, Maggs. Olyan ő nekem, mint egy családtag. Hígyy

nekem! Még Nick is megkedvelte... Nem, semmi nincs közöttünk, és nem is volt soha!

– Rendben.

Maggie a barátnőjére nézett, akit testvéreként szeretett. Alexának sejtelve sem volt arról, milyen gyönyörű is ő, kívül-belül egyaránt. Nick végre elnyerte a szívét, és Maggie azt szerette volna, ha mindig ugyanilyen fontosak maradnak egymásnak. Kemény küzdelem előzte ezt meg, de Maggie most nem látott náluk boldogabb párt. A bátyja végre rátalált az Igazira. Ezek után nem hagyta, hogy zűrös családja útjában álljon a boldogságának, és Maggie büszke volt erre a bátor döntésre.

Legalább egyvalaki megtalálta a párját a családjukban.

– Egyél csak, amennyi jólesik, kedves ünnepelt. Ne aggódj, megyek, és megmentem Michaelt – ölelte át Maggie a barátnőjét.

Azért nem siette el a dolgot. Arra számított, hogy Michaelt egy pohár skót whisky társaságában találja, a kisbaba nélkül. Megmászta hát a csigalépcsőt, és halkán végigosont a folyosón. Halk nevetés, majd dudorászás hallatszott valahonnan. Maggie a nyakát tekergette, hogy megállapítsa a hang forrását, aztán földbe gyökerezett a lába az eléje táruló látványtól.

Michael a karjában ringatta Lilyt. Valami olasz altatót dúdolhatott neki. Maggie a „Ragyogj, ragyogj, csillagom” dallamára ismert. Lily elragadtatva nézett fel a megtermett bácsira, és ritmusra gügyögött neki. A gyerekszoba tovább fokozta a jelenet titokzatosságát a mennyezetre festett jókora holddal és csillagokkal, meg a falakat átszelő, élénksárga sávokkal, amelyek a napsugarakat voltak hivatva ábrázolni.

Maggie szíve megsajdult. Vad vágyakozás hasított lényé legmélyére. Hunyorogva állt ott, és próbálta leküzdeni a hirtelen támadt érzelmi vihart. Michael levetette a bőrdzseki; gondosan egy szék támlájára akasztotta. Lily most más ruha volt, mint az előbb, sárgarózsa-mintás. A kicsi kecses combja és a ruhával egyező színű cipellője makulátlanul tiszta volt.

Maggie nagyot nyelt, keze ökölbe szorult.

Michael felnézett.

Tekintetük találkozott és egybekapcsolódott. Egy futó pillanatra szinte sistergett közöttük a levegő. Aztán a varázslat elmúlt. Maggie nem tudta, nem csak képzelte-e a Michael arcára kiülő vágyakozást.

– Hát te meg mit csinálsz itt? – szólt rá nyersen.

Michael vádlón felvetette a fejét.

– Énekelgetek.

Maggie ingerülten felsóhajtott, és a pelenkázó asztalra mutatott.

– Na és a pelenka? Kicszerélted? Ez meg miért van a kicsin?

Michael szemlátomást jól mulatott.

– Természetesen tisztába tettem, ahogy kérted, *cara*. Mivel pedig bepszkította a ruháját, újat adtam rá. Mi a meglepő ezen?

– Azt hittem, maradian neveltek. Tudod, abban a szellemben, hogy a férfiak a családfők, ők nem főznek, nem takarítanak, és pelenkát sem cserélnek.

Michael fejét hátravetve harsányan felnevetett. Lily erre meglepetten pislogni kezdett, aztán válaszul visszagyagygott.

– Nem láttad még az anyámat. Három hűg mellett nőtem fel. A pelenkázás az én feladatomb volt, nem volt kecmec. Egyszer megpróbáltam megúszni, de drágán megfizettem érte.

– Á – Maggie nekitámaszkodott a fehér komódnak. – A családod Olaszországban él?

– Igen. A La Dolce Famiglia Bergamóban kezdte meg működését.

Ma is ott lakunk. Aztán a cég Milánóban terjeszkedett, meglehetősen sikerrel. Jómagam úgy döntöttem, hogy Amerikába hozom át a hagyományainkat. A hazai frontot a hűgaim tartják.

– És a papád?

Michael nemes metszésű arcán kendőzetlen fájdalom suhant át.

– Apám néhány éve elhunyt.

– Részvétem – mondta Maggie halkán. – Nekem úgy tűnik, nálatok szorosak a családi kötelékek.

– *Sí*. Apám ma is nagyon hiányzik.

És te? – nézett rá a férfi kíváncsian. Gondolom, neked soha nem kellett pelenkáznod.

– Nem, helyettem mindent megcsináltak. Soha a kisujjamat nem kellett mozdítanom, mert elegáns, nagypolgári lakásban laktunk, cseléddel, szakáccsal és nevelőnővel. Kegyetlenül elkényeztetett gyerek vagyok. Különben is, Nick az idősebb, nem kellett gondot viselnem rá.

Rövid időre csönd telepedett közéjük. Maggie idegesen fészkelődni kezdett, mert Michael továbbra is mereven az arcát fürkészte valamiért, aminek nem értette az okát. Végül megszólalt.

– Nem, *cara*. Azt hiszem, neked nehezebb volt, mint az emberek többségének.

Maggie nem felelt. Nagyon nem volt ínyére Michael okvetetlenkedése. Mintha máris azt feltételezte volna, hogy más is rejtőzik a felszín mögött.

– Gondolj, amit akarsz – vetette oda foghegyről –, de ne nevezz folyton édesemnek!

Michael gonoszkodó vigyorral felelt, és végigjártatta szemét Maggie fémszálas, testhez álló topján. Mint aki azt fontolgatja, hogy a következő pillanatban letépi a nőről a felsőt, és fejét a keblére hajtva szívní kezd a mellbimbóit. Azok meg is keményedtek, méltó válaszul a kihívásra. Miért van rá ekkora hatással ez a pasas? – bosszankodott Maggie.

– Igenis, *la mia tigrotta*.¹

Zengő, dallamos hangja levetkőztette Maggie-t, akinek arca bíborpirosra váltott.

– Nagyon vicces – felelte, és magában hevesen szitkozódott.

– Nem annak szántam – vont a szemöldökét Michael. – Találkozásunk első pillanatától fogva kistigrisre emlékeztetél.

Maggie nem volt hajlandó vitát nyitni egy ennyire nevetséges témáról. Úgy tett, mintha meg se hallaná a bókot, és az ajtó felé indult.

– Jobb lenne, ha lemennénk. Alexa nem tudja, hol a lánya.

Michael ment utána, a gyerekekkel a karjában. Maggie egyenesen belefutott Alexa édesanyjába.

– Maggie, drágám, téged kerestelek! – Maria McKenzie Maggie mindkét orcájára cuppanós puszit nyomott, és olyan meleg szeretettel nézett rá, hogy olvadozni kezdett tőle a szíve.

– Itt az én gyönyörű unokám! Gyere ide hozzám, drágám! – elvette Lilyt Michaeltól, aki szintén kapott pár puszit. – Hallottam, hogy tisztába kell tenni a gyereket, de látom, jó csapatot alkottok.

Miért akarta összehoronálni őket az egész család? Maggie visszafojtott egy sóhajt, Michael pedig felnevetett.

– Ó, Mrs. McKenzie, tudja, milyen csodálatosan bánik Maggie az unokahúgával. Nekem nem volt más dolgom, mint tétlenül nézni kettejüket.

¹ Én kis tigriskölyköm.

A célzás talált. Maggie mosolygott ugyan, de gyilkos pillantást küldött a férfi felé. Miért mindig neki van igaza?

– Pénteken kisebbfajta családi vacsorát rendezek. Okvetlenül gyertek el mind a ketten! – hívta meg őket Maria.

A régi szép időkben ezeken a vacsorákon csak Maggie, Alexa és Nick vehetett részt. Maggie-nek nagy kő esett le a szívéről, mert eszébe jutott, hogy programja van.

– Nagyon sajnálom, Mrs. McKenzie, de a héten Milánóba repülök. Két nap múlva indulok egy fotózásra.

– Akkor majd megtartom akkor, ha már visszatértél. Most hadd vigyem vissza ezt a csöppséget a partira. Később még találkozunk.

Alexa mamája eltűnt a folyosón.

Maggie hirtelen észrevette, hogy Michael különös tekintettel néz rá.

– Milánóba repülsz? Mennyi időre?

– Talán egy hétre – vonta meg a vállát. – Új emberekkel ismerkedem, vásárolgatok. Mindez belekerül némi időbe.

– Hmm.

Ez a semmire nem kötelező hümmögés valahogy fenyegetően hangzott. Michael úgy nézett Maggie-re, mintha most látná először. Előbb az arcát vizslatta, aztán végigjártatta szemét az alakján, mint aki valami több után kutat a divatos külső mögött.

– Te tökféj, mit bámulsz rajtam? Maggie idegesen toporogni kezdett, mert meleg bizsergés kúszott végig a combján. Szó sem lehet újabb vacsoráról! Ha van férfi a világon, akivel akkor sem feküdne le, ha zombik vennék át az uralmat a föld felett, és ők ketten maradnának egyedül nemzőképesek, akkor az Michael Conte.

– Van ugyanis egy ajánlatom neked – dörmögte Michael.

Maggie elhessegette magától a hajdani félresikerült randi emlékét, és kaján mosollyal válaszolt:

– Sajnálom, bébi, de az a hajó már elment. Lekésted.

Hátra se nézett, úgy sétált el onnan.

*

Michael konyakot kortyolgatva figyelte, ahogy kezdtek elszállingózni a vendégek. Kiadós, csokidarával töltött cannolit szolgáltak fel erős kávéval, miközben a családtagok és barátok ráérősen búcsúzkodtak.

Michael feszült volt. Idegessége küzdött zsigereiben a szesz melengető tüzeivel. Bajban volt, nagy bajban. Miután beszélt telefonon Veneziával és Dominickkel, elhatározta, hogy haditervet kovácsol anyja ellenében.

Tudta, sehogyan sem tarthatja magát a családi hagyományhoz. Azt is tudta, anyja hisz a szabályokban, és csak a legritkább esetben szegi meg őket. Terve briliánsnak látszott. Majd átrázza a mamát, előáll egy stabil barátnőről szóló mesével, akivel a közeljövőben összeházasodnak, akár még azt is megígéri neki, hogy meglátogatják. Aztán köti az ebet a karóhoz, hogy Veneziáé az elsőbbség, hiszen régebb óta jár jegyben. Apja égi áldására is hivatkozik majd. Esetleg beveti, hogy a papa megjelent álmában, vagy valami ilyesmit. Csak hogy elaltassa anyja kételyeit.

Julietta azonban rövid úton keresztülhúzta a számításait. Michael visszagondolt kurta beszélgetésükre.

– Nem tudom, mit hallottál erről, Michael, de itt elszabadult a pokol – Julietta soha nem volt az érzelmek embere, a drámázást sem kedvelte. Mindig is világos fejjel gondolkodott, ezért is volt tökéletesen alkalmas a La Dolce Famiglia irányítására. – Papa megígértette a mamával a halálos ágyán, hogy tartja magát a családi hagyományhoz. Sajnos ennek része az is, hogy te házasodsz először, akármilyen nevetségesen hangzik is mindez.

– Biztos vagyok benne, hogy le tudom beszélni róla anyánkat jelentette ki Michael magabiztosan, az agyában kígyóként tekergőző kételemek ellenére.

– Azt lesheted. Gondolom, Venezia a szökést fontolgatja. Ha valóban megszökne, az felmérhetetlen következményekkel járna. Mindörökké összevesznénk Dominick családjával, mama pedig már a kitagadással fenyegetőzött. Carina amúgy is rossz passzban van. Most épp kisírja a szemét, és a család széthullását jövendöli. Mama orvosért küldött azzal, hogy szívrohama van, de a doki mindössze emésztési zavarokat állapított meg nála, és ágynyugalmat írt elő. *Dios*, ugye, van komoly barátnőd, és megmented a helyzetet? A fenébe ezzel a patriarkális társadalommal! Nem hiszem el, hogy papa bevette ezt a marhaságot.

Michaelre mázsás súllyal nehezedett az igazság. Nem nyerhet egy haldoklónak tett fogadalom ellenében. Ebbe a csapdába apja csalta bele, anyja pedig rázárta a ketrec ajtaját. Szüksége volt egy feleségre, és pedig sürgősen, hogy kimásson a slamasztikából. Legalábbis egy ideiglenes nejre.

Miféle lehetőségei vannak? Agya gőzerővel dolgozott, míg rá nem lelt az egyedül elképzelhető megoldásra. Meg kell győznie anyját, hogy házasember, rávenni Veneziát, hogy zavarja le mihamarább az esküvőt, aztán pár hónappal később előállni a szomorú hírrel, hogy sajna, elvált. De ezzel ráér később foglalkozni. Per pillanat ezt kellett rendbe hoznia. Végül is megszokhatta, hogy családi perpatvarokat simít el.

– A hét végére megnősülök – jelentette ki Juliétának.

Húga felszisszent. Ezt még a telefonon keresztül is jól hallotta.

– Mondd meg Veneziának, nehogy valami meggondolatlan lépésre szánja el magát. Én majd felhívom mamát, és közlöm vele a nagy hírt.

– Komolyan megnősülsz, vagy csak eljátszod?

Michael behunyta a szemét. Terve csak úgy működhet, ha mindenki hisz benne. Legyen Julietta az első.

– Egy ideje járok valakivel, és csupán arra vártam, hogy hivatalossá tegyem a kapcsolatunkat. Nem kedveli a felhajtást, és nem akar igazi lagzit. Ezért valószínűleg megelégszünk a házasságkötő teremmel, aztán mindenkinek hírül adom, hogy egybekeltünk.

– Ez igaz, Michael? Nézd, bármekkora galiba kerekedik is belőle, nem muszáj siettetned ezt a házasságot csak azért, hogy Venezia lecsilapodjon. Nem neked kell mindig mindent helyrehoznod.

– Dehogynem – mondta Michael csöndesen, és alig kapott levegőt, ahogy megérezte a felelősség súlyát. Aztán elfogadta ezt a súlyt, mint a dolgok természetes rendjét. – Majd beavatlak a részletekbe, miután beszéltem a menyasszanyommal.

– Mama okvetlenül látni akarja majd. Nem az a fajta, aki mindent bevesz az első szóra.

Húga szavai hangos kattanással végleg bezárták a ketrec ajtaját.

– Tudom. Majd a nyár vége felé hazaugrom.

– Hogy mi? És ki ez a nő? Hogy hívják?

– Most mennem kell. Később visszahívlak.

Ezzel befejezte a beszélgetést.

Most volt csak pácban igazán! Túl kevés volt az idő, és igencsak korlátoltak a lehetőségei. Talán felbérel egy elit eszkortnőt, affélet, akit fényes összejövetelekre szokás felfogadni. Ha szerencséje van, talál olyat, aki hajlandó eljátszani ezt a szerepet. Természetesen alapos körültekintést igényel, hogy halogassa a találkozókat anyjával.

Ráadásul a rakpartot is most nyitják meg. A hét végére csak összeszed egy fekélyt. Hacsak...

Tekintete áthatott a vendégseregen, és macskazöld szempárba ütközött. Ágyéka gépiesen megbizsergett a kihívástól. A nő felvonta egyik tökéletes szemöldökét, és megvetően felszegte a fejét. Michael visszafojtotta a nevetését. Ez a nő a gúny és erotika tüskés keveréke volt. Ha rózsza is rejtőzött a tüske mögött, az utóbbi visszariasztotta a fehér lovon előrúgtató királyfikát.

Maggie Ryan tökéletesen megfelelt az ideiglenes nej szerepére.

Mi lenne, ha egyenesen belecsapna a közepébe, vagy hogyan is mondják ezt itt az amcsik? Ugyan honnan máshonnan akaszthatna le egy nőt Milánóba egy teljes hétre? Ráadásul meg is bízik Maggie-ben. Jó, egy icipicit. Ha a nő belemenne ebbe az egészbe, hamar lezavarhatná a nagy találkozást. Aztán a munkájára hivatkozva gyorsan lelépne. Venezia meg férjhez mehetne a nyáron. Maggie iránta érzett ellenszenvé valóságos kincsesbányának bizonyulna most. Nem támadnának romantikus, holdkóros gondolatai, miközben megismerkedne a családjával, és úgy tenne, mintha ehhez a családnak tartozna. A mama persze kiadna egy ilyen nőszemélytől, hiszen nyilván alázatos, könnyen idomítható hitvest látna szívesen a fia oldalán. Ezen azonban lehet segíteni.

Már ha Maggie belemegy a dologba.

Sok gyönyörű nővel járt már, de Maggie-ben volt valami titokzatoság, ami úgy hat a férfiakra, mint egy arculecsapás. Fahéjszínű haja most is csillogott a napfényben. A selymes, egyenes zuhatag divatos fazonban hullott a vállára. Frufruja még jobban kiemelte ferde vágású szemét, ami a toszkán földek végtelenbe nyúló, zöld ködfoltjaira emlékeztette Michaelt. Ez a köd magába szívja a férfit, hogy azután elvesztesen bolyongjon. Maggie tisztán, élesen metszett arcvonásokkal rendelkezett: erős áll, magasan ülő pofacsont és nemes orr. A top ruganyos anyaga kidolgozott vállról és magas, hegyes keblekről árulkodott. Maggie selyemnadrágja ónos fénnel csillogott, és ahogy a nő meg-

mozdult, ráfeszült tökéletes hátsójára és hosszú lábszárára. Ettől egy férfi menten arról kezd el ábrándozni, mi lenne, ha ezek a lábak ráfódnának a derekára. Maggie illata a szantálfa és ámbra földes jellegű mellékszöngéivel volt teljes. Mennyei utazást ígér az ilyen illat egy férfinak.

Ugyanakkor ezt a nőt mindennek lehetett mondani, csak szerény ibolyának nem. Kardos, tüzrölpattant csaj volt. Minden mozdulata, szava, lélegzetvétele telve volt erotikával, amit az összes férfi kiszagolt a közelében. Michael elnézte, hogyan veti hátra a fejét nevetés közben. Arca olyan nyílt életörömöt sugárzott, amit Alexát és a bátyját, Nicket kivéve ritkán látott másokon. Már azon az első randin is vaskos falat emelt maga köré, elzárva magát minden valódi érzelem elől; erről tanúskodott fürgé agya, szexuális izzása és távolba révedő tekintete.

Önmaga volt, és nem kért érte bocsánatot. Michael nagyra becsülte az ilyen nőket, rajongott is értük, hiszen oly kevés akadt belőlük. Maggie-ben azonban volt valami, ami arra készítette, hogy jobban megnézze magának, és megkapargassa a felszínt. Valami régről maradt fájdalom szűkölt a csillogó zöld szempár mélyén, arra sarkallva a férfiakat, hogy terítsék le a sárkányt, és kérjék feleségül a királykisasszonyt.

Ez a váratlan gondolat meglepte. Magában kigúnyolta a nevetséges hasonlatot, ettől azonban továbbra sem lohadt le az erekciója. Egek, pont erre van szüksége: holmi agyament lovagias képzelgésekre. Nem állna jól neki a megváltó királyfi szerepe, de amúgy is a háta közepére kívánta ezt a pozíciót. Kivált egy olyan nővel kapcsolatban, aki vélhetőleg ellopná a lovát, hogy maga mentse meg önmagát.

Erre a rövid időre mégis szüksége lesz Maggie-re. Csupán csak meg kell győznie, hogy elvállalja a feladatot.

– Hmm. Vajon mire gondoltál ilyen arckifejezéssel? Pontosabban kire?

Felpillantott a székéből, és nevető, kék szempárral találta magát szembe. Megmelegedett a szíve Alexa mosolyától, és felállt, hogy futólag átölelje.

– *Buon giorno, signora bella.* Élvezted a partit?

Göndör, rakoncátlan loknik szabadultak ki a lófarokból, és repkedték körbe Alexa arcát. Sugárzott róla a boldogság.

– Imádtam! Először elleneztem, de tudod, milyen Nick.

– Ezért olyan jó a szakmájában. Alexa a szemeit forgatta.

– Na, igen, az üzletnek jót tesz, odahaza azonban csak fejfájást okoz. Mármost néhanapján – tette hozzá pajzán vigyorral.

Michael felnevetett.

– Hogyan is mondjátok ti, amerikaiak? Túl sok az infó. – Alexa elpi-
rult, Michael pedig megrángatta az egyik lokniját. – Bocs, nem tudtam
megállni. Van számodra egy ajándékom.

Alexa elkomorodott.

– Michael, a torta épp elég volt. Majd szétpukkadok tőle, de nagyon
ízlett.

– Nem is volt olyan nagy. Olyan sokat jelentettél nekem ebben az
elmúlt évben, és jólesik látnom, hogy boldog vagy. – Kicsiny dobozt
vett elő a zakója zsebéből. – Nyisd ki!

Alexa felsóhajtott. Habozott, aztán győzött a kíváncsisága. Kibontot-
ta az ajándékot.

Egyszerű babacipőfüggő hevert a bolyhos betéten, csillogó smaragd-
berakással. Alexa levegő után kapkodott a csodálkozástól. Michaelt
előntötte a boldogság a nő öröme láttán.

– Ez a kő illik Lily születési jegyéhez – mondta. – Nicktől tudom,
hogy vett neked egy aranyláncot, arra ráakaszthatod. Nos, hogy tetszik?

Alexa az ajkába harapott, majd meghatottan pislogva, fátyolos han-
gon azt mondta:

– Gyönyörű! – Előrehajolt, és arcon csókolta Michaelt, ő pedig két
kezébe vette a kezét. – Tökéletesebb nem is lehetne. Köszönöm!

– *Prego, cara.*

Elöntötte a nő iránt érzett szeretet és rajongás. Abban a pillanatban,
amint meglátta egy üzleti vacsorán, tudta, hogy kivételes teremtés. Sze-
rencsére felfedezte, hogy Alexa házas, így nem volt közöttük férfi-nő
vonzás. Alexa bolondult Nickért, Michael azonban hitt abban, hogy ő és
Alexa előző életeikből ismerik egymást. A sors most úgy rendelte, hogy
nem lehetnek egymáséi, csupán barátok maradhatnak. Nick eleinte
rossz szemmel nézte a kapcsolatukat, idővel azonban ő is összebarátko-
zott Michaellel, és üzlettársak is lettek. Lily születésével Michael amo-
lyan tiszteletbeli nagybácsivá lépett elő, és ez úgy-ahogy lecsillapította
időnként feltámadó honvágyát, és enyhítette családjá hiányát.

Maggie-nek azonban sehogyan sem tetszett ez a házibarát.

Most is előtűnt a semmiből az oldalukon, mintha csak – mint máskor
is – kiszagolta volna az édes kettést. Éles pillantást vetett rájuk.

– Ajándék, Al? Micsoda figyelmeség!

Michael megborzongott ettől a jeges hangnemtől. Igazából csodálta, milyen harciasan védelmezi ez a nő Alexát. Miért él egyedül valaki, akiben ennyi a szeretet? Hacsak nincs a háttérben egy titkos szerető. Maggie soha nem hozott magával férfitpartnert egyetlen közös összejövetelre sem. Michael elgondolkozva méregette, de nem érzett benne semmi lágyságot vagy kielégültséget, csak a szokásos, takarékra fogott energia áradt belőle most is.

Eszébe jutott az a régi randi. Alexa könyörögte ki, holmi női megérzésre hivatkozva, miszerint ők ketten tökéletesen illenének egymáshoz. Abban a pillanatban, amint találkozott a tekintetük, Michael tudta, hogy a szexuális vonzással nem is lenne baj. Szemlátomást Maggie-t is meglepte az azonnal működésbe lépő kémia, de aztán szakavatott könnyedséggel lerázta magáról. Michael időközben rájött, hogy ellentmondásos érzelmek egész gubancával áll szemben, egy nőstény tigrissel, aki épp-hogy nem üvölt. Szellemes, feszült társalgásuk még kívánatosabbá tette Maggie-t a szemében, ugyanakkor menten látta, ő bizony nem egyéjszakás kaland, bármennyire szerette volna ezt elhithetni magáról.

Azon a randin Michaelt felpiszkálta a kihívás. Szívesen felvállalta volna a hős megmentő szerepét, aki többet kínál a puszta szexnél. De hát ott volt ez a barátság Alexával, amit megzavarhatott volna egy zűrös szakítás; nem kért hát újabb randit. Olyan nő után kutatott, aki beleillik melegszívű családjába, és nem ilyen távolságtartó. Maggie az ellentéte volt mindannak, amit elvárt egy társtól. Hogy unalmas lett volna? Na, az végképp nem. Hanem tele volt ellentmondásokkal, zűrzavaros érzésekkel, aztán ott volt a munka is, igen. Ha ők ketten egymásnak esnek, Alexa és Nick szenvedné meg, mivel pedig Michael családtagnak tekintette őket, nem vállalhatta ezt a kockázatot. Nem árthatott önnön önző érdekei miatt senkinek, aki közel állt hozzá.

Élete nagy részében hasonló meggondolások irányították.

Mégis úgy érezte, elszúrta ezt a dolgot Maggie-vel, akinek szinte félszeg felvetésére, hogy újra találkozhatnak, nőikkel szemben korábban még nem tapasztalt félelem fogta el.

A kendőzetlen sértettség is meglepte, ami kiült Maggie arcán a visszautasítás nyomán. Tudta, nem kap tőle újabb esélyt. Maggie Ryan soha többé nem engedi kiszolgáltatni magát, amit a későbbiekben előszeretettel az orra alá is dörgölt.

Alexa felmutatta barátnőjének a babatalizmánt.

– Hát nem gyönyörű?

– Elbájoló.

Michael a legszívesebben felnevetett volna, de Alexa figyelmeztető pillantására visszafogta magát. Maggie nyomban védekezésbe ment át, akár egy duzzogó gyerek.

– Mennem kell, öreglány – mondta. – Nemsokára indulok Milánóba, és még ezer elintéznivalóm van.

– Istenem, mit meg nem tennék, hogy elmehessek Milánóba? – sóhajtottá Alexa. – Be kellene szereznem egy új ruhatárat is – nézett le homlokát ráncolva divatos öltözékére.

– Lily megérdemel pár kilót – jelentette ki Maggie határozottan. – Majd hozok neked valami szexi túsarkút, amivel az örületbe kergetheted Nicket. – Aztán egyenesen Michael arcába nézett, mert a következő mérgezett megjegyzést neki szánta: – Nem mintha sokat számítana, ahogy kettőtöket elnézlek.

– Mi nem számít sokat?

Nick jelent meg, és karját felesége csípőjére fonta.

– Semmi, ne törődj vele – csattant fel Alexa élesen.

– A szex – mondta tovább Maggie. – Milánóba készülök, és hozok majd valami szexi cipőt Alexának.

Nicket szemlátomást érdekelte a dolog.

– Mi lenne, ha valami selyem hálóingfélét hoznál?

– Nick!

Nick úgy tett, mintha nem hallaná meg felesége szégyellős sziszegését.

– Miért? Maggie a divatvilág fővárosába készül, és te nem kérsz tőle alsóneműt? A pokolba is, én bizony igen! Jól mutatna... most rajtad.

Maggie elnevette magát.

– Akkor ezt megbeszéltük. Majd vöröset nézek, az irtó szexi lenne.

– Borzasztóak vagytok, mind a ketten!

Nick csókot nyomott felesége nyakára. Michael egy pillanatra félrefordult, és ekkor meglátta, hogyan néz rájuk Maggie.

Sóvárogva.

Michael torkát elszorította a szájalom. Hanem a pillanat tovatűnt, leereszkedett a redőny, és Maggie újra a régi lett.

Michael kihúzta magát, eltökélten a következőkre.

- Maggie? Lenne egy perced számomra, mielőtt elmész?
- Miért ne? – vont vállat a másik. – Nos, mi a hézag?
- Négyszemközt kellene beszélünk, ha lehetne.

Nick és Alexa összenéztek. Maggie a szemét forgatta, ahogy feléjük küldött egy pillantást.

- Nyugi, srácok! Ne féljetek, nem fogja megkérni a kezem!

Michael zavartan pislogott. Nick a fejét csóválta ezen a legújabb különködésen, Maggie azonban kidugta a nyelvét, és elindult a folyosón az egyik hátsó szoba irányába. Ott felugrott a nagy mennyezetes ágyra, és kinyújtotta a lábát. Két karját a háta mögé tette, így még jobban elődomborította kiszabadításra váró keblét az ezüstszínű topban.

Egek, vajon visel-e melltartót? Michael igyekezett közömbös arcot vágni, miközben az ágy egyik tartóoszlopának támaszkodott.

Kíváncsisága menten kielégült, mert két szimmetrikus pont emelte meg a felső ruganyos anyagát. Idegesen váltogatta a lábait, és bosszankodott, miért nem választott Maggie szokványosabb helyiséget. Túl könnyű volt elképzelni, hogyan terül el a pezsgőszínű foltvarrásos takarón, miközben ő fogával rángatja le kebléről a topot. Esküdni mert volna rá, hogy a mellbimbói rubinvörösek és roppant érzékenyek. hiszen már a ruha anyaga elég volt a felizgatásukhoz. Michael akarata ellenére is megborzongott, de azután összeszedte magát.

- Van egy javaslatom a számodra.

Maggie hátravetette a fejét, úgy nevetett. Rekedtes hangja olyan igézetes volt, akár egy varázslatot mormoló boszorkányé.

– Nos, akkor jó helyre jöttél. – Megnyalta az ajkát, szándékosan csábosan. A nedvesség halványan csillogott rajta a villanyfényben. – Máris elvettem a javaslatodat.

Michael magába fojtott egy káromkodást. Úgy döntött, kertelés nélkül előáll a farbával.

- Szükségem van valakire, aki eljátssza, hogy a feleségem.
- Micsoda? – pislogott zavartan Maggie.

– *Si.* – Zavarba jött, nevetségesen elpirult, de folytatta: – Családi gondok miatt. Szükségem van valakire, akivel egy hétre átruccanánk Olaszországba; úgy tenne, mintha a nejem lenne, megismerkedne a családommal, aztán távoznánk.

- Miért van olyan érzésem, hogy a heti *Lifetime-filmbe* csöppentem?

– Mi az a *Lifetime*?²

– Nem érdekes. Csajos dolog – intette le Maggie. – Lássuk csak. Azt kéred tőlem, hogy tegyek úgy, mintha a feleséged lennék, lógnak együtt a becses famíliáddal, lakjak náluk, aztán lépjek le, mintha mi sem történt volna?

– Igen.

– Nem, kösz. – Kecsesen leugrott az ágyról, és már indult is kifelé. Michael azonban elébe állt, és berúgta az ajtót. Maggie erre felvonta a szemöldökét.

– Bocs, de én ettől nem ijedek be.

– Maggie, kérlek, hallgass meg!

– A pokolba is, nem! Eleget hallottam. Először is, dolgozni megyek Milánóba, és nem azért, hogy postán rendelhető feleség legyek. Másodszor, nem igazán csípjük egymást, és a családod ezt menten kiszagolná. Harmadszor, még csak közeli barátok se vagyunk. Ugyan miért tennék neked bármiféle szívességet? Csak van a raktáron valami fiatal libuci, aki alig várja, hogy megkérde a kezét.

Michael kis híján felnyögött. Miért hitte, hogy zöld ágra vergődhet ezzel a nővel?

– Pontosan ezért lennél alkalmas a feladatra. Olyan valakire van szükségem, aki nem érti félre a helyzetet. Különbözn pedig per pillanat nem járok senkivel.

– És mi van, ha én igen?

– Miért, van valakid?

Maggie magába zárkózott. Nagy volt a kísértés, hogy hazudjon. Eről árulkodott zöld szemének felvillanása is, aztán kihunytt ez a fény.

– Nincs. De akkor sem vállalom.

– Fizetnék érte.

– Nincs szükségem a pénzedre, Gróf – mosolyodott el gonoszul Maggie. – Kösz, de nekem is van elég.

– Csak van valami, amire vágysz. Ami alku tárgya lehetne.

– Sajnálom, de megvan mindenem. De azért kösz az ajánlatot.

Michael megkerülve a kilincst nyúlt.

Ő volt az egyetlen jelölt, és Michael erősen kételkedett abban, hogy Amerika bővelkedne az álfeleség szerepére pályázó nőkben. Ekkor

² Női filmeket játszó kábeltévécsatorna.

mentő ötlete támadt. Persze a dolog úgysem működne, és Nick sem menne bele. Elég azonban, ha Maggie elképzelhetőnek tartja, és máris lekenyerezi vele. Lelkiismeretét elhallgattatva kijátszotta hát utolsó aduját.

– Jó, akkor azt hiszem, muszáj lesz megkérdeznem Alexát.

Maggie megállt az ajtóban. Felkapta a fejét, és harciasan szembenézett Michaellel, miközben haja az arcába hullott.

– Mit mondtál?

Michael mímelt sajnálkozással felsóhajtott.

– Nem akartam ilyen korán elvonni Lilytől, de biztos vagyok benne, hogy okvetlenül kiségitene.

Maggie a fogát csikorgatta veszett dühében.

– Gondolni se merj erre, Gróf! Hagyd ki őket a dologból! Oldd meg a hülye problémáidat nélkülük!

– Épp azon vagyok.

Maggie lábujjhegyre állt, és egyenesen Michael arcába beszélt. Lélegzete a férfi ajkát súrolta, kávé és konyak kábító illatát árasztva.

– Esküszöm az élő istenre, ha csak szóba mered hozni előttük, hát én...

– Nos, mit teszel? Ha elmagyarázom az okaimat, Nick meg fogja érteni. Alexa meg mindig is szerette volna látni Olaszországot, és csupán néhány napra lenne távol. Családi szükséghelyezetről van szó.

– Te nem tartozol a családhoz! – a szavak sziszegve süvítettek el Michael füle mellett. – Lépj ki végre az életükből, és éld a magadét!

– Miért keltél ki ennyire magadból, *Ja mia tigrotta?* – csettintett a nyelvével Michael. – Csak nem vagy féltékeny?

Maggie kinyúlt, és körme belevájt a férfi felkarjába, ez azonban csak tovább fokozta a kettejük között egyre sűrűsödő szexuális feszültséget.

– Nem, de dühít, hogy egyfolytában Alexa körül sündörögsz, mint egy gazdáját vesztett kölyökkutya, és mostanra a bátyámat is sikerült átverned. Bárcsak valahogy meg tudnék szabadulni tőled, bárcsak.

De nem folytatta. Nagyon lassan levette a kezét Michaelről, és hátrébb lépett. A férfi testének rosszul esett, hogy a nő eltávolodik tőle, ugyanakkor balsejtelmek is támadtak a Maggie szemében kigyúló csillogás láttán. Valamiért semmi jót nem várt a következő mondattól. Ez a nő valahogyan vészjóslónak látszott.

– Ha belemegyek ebbe az esztelenségbe, megadod, amit kívánok, akármi legyen az?

Michael gyomra görcsbe rándult a hirtelen váltástól.

– Igen.

Maggie vörösre rúzsozott, tökéletes formájú szája mosolyra görbült. Michael tehetetlenül bámulta ezt az ajkat, amely elmondhatatlan gyönyöröket ígért. *Dios*, a hímtagja olyan fájdalmasan feszült és lüktetett, hogy teljesen lebénult az agya. Az apácákra gondolt a katolikus iskolában, akik felnevelték, mire a kízó lüktetés enyhült valamelyest.

– Jó, áll az alku.

De továbbra is gyanakodva pislogott Maggie-re.

– Mit akarsz tőlem?

A Maggie arcára kiülő diadalmas mosoly fölöslegessé tette a szavakat.

– Azt akarom, hogy tartsd magad távol Alexától!

Michael ijedten hőkölt vissza. A trükkje célt tévesztett. Némán szidta önmagát, amiért lehetőséget adott erre az orvtámadásra. Máskor mulattatta Maggie kitartó gyanúsítgatása, hogy titkon szerelmes Alexába, most azonban ez már vérre ment.

– Hogyne, persze – adta az értetlent. – Majd tartom a három lépés távolságot, ha úgy kívánod.

– Nem hinném, hogy érted, miről szól ez az egyezés, Gróf! – szűkült össze Maggie szeme. – Ha Alexa vasárnapi ebédre hív, te majd elfoglaltságaidra hivatkozol. Többé nem látogatod Lilyt sem. Nem veszel részt a családi összejöveteleken. Továbbra is üzleti kapcsolatban maradhatsz Nickkel, mostantól azonban megszűnsz *házibarát* lenni. *Capisce?*

Na, igen. Michael megértette. Elöntötte a düh, miért nem tudja ez a nő a keresztnévén nevezni? A hangzatos cím gúnynak hatott a szájából. A legszívesebben erőnek erejével kényszerítette volna, hogy kiejtse a keresztnévét. Lehetőleg úgy, hogy a hátán hever, széttárt combbal, eszét vesztve az iránta érzett vágytól. Közönyt erőltetett magára, és közben imádkozott, hogy Maggie ne vegye észre nadrágja feszülését.

– Miért hadakozol ilyen harciasan, *cara*? Mégis, mitől félsz, mi történhet Alexa és közöttem?

– Nem először lennék tanúja, milyen könnyű tönkretenni valamit, ami jó – szegte fel az állát a másik. Hangja keserűen csengett. – Alexa

és Nick boldogok egymással. A sógornőnek nincs szüksége arra, hogy idegen férfiak sündörögjenek a szoknyája körül. Lehet, hogy ők megbíznak benned, én azonban nem. – Maggie elhallgatott. Utolsó szavait sziszegve köpte Michael arcába: – Látom, hogyan nézel Alexára!

Michael levegő után kapkodott. Maggie szavai olyan fájdalmat okoztak, akár a darázscsípés. Úgy, szóval ilyen kevésre becsüli! Még elképzelni is iszonyat, hogy képes lenne tönkretenni egy házasságot, és viszszaélni a bizalommal! Ez fáj, komolyan fáj. A lelke mélyén mégis csodálta ezt a karakán nőt, aki egy életen át hű ahhoz, aki mellett egyszer elkötelezte magát. Talán ezért is kerüli el a hosszú távú kapcsolatokat.

Maggie minden ízében remegett a dühtől.

– Az agyamra megy, hogy mindenki hülyének néz! Ismerd el, most az egyszer, hogy szerelmes vagy Alexába! Valld be az igazat, ígérd meg, hogy távol tartod magad tőle, és eljátszom a feleséged szerepét.

Michael töprengve méregette. Semmi értelme nem lett volna vitát nyitni ezzel a nővel. Alexa otthon hagyott hűgaira emlékeztette, vigaszul szolgált egy idegen világban. Hevesvérű volt, mint Venezia; megbízható, mint Julieta, és kedves, akárcsak Carina. Legjobb barátnője azonban szemlátomást félreértette az arcára kiülő melegséget, amikor ránézett.

De talán jobb is így.

Máris kívánta Maggie csodás testét, és éles esze is vonzotta. Ugyanakkor nem volt szüksége jelenetekre, ha történetesen az ágyban kötnek ki... és aztán elkezdődnének a bajok. Legfőképpen akkor nem kellene a cirkusz, amíg a család is jelen van, és ők házaspárnak adják ki magukat. Ha viszont Maggie továbbra is abban a hitben leledzik, hogy ő szerelmes a legjobb barátnőjébe, ez védőfalat emelne kettejük közé. Na persze elképzelhetetlenül nagy áldozat lenne. Elvesztené egy jó barátját, aki a világot jelenti neki, és talán még Alexát is megbántaná közben.

Választania kellett. Elgondolta, milyen lesz, hogy nem foghatja többé a karjába Lilyt, és a kislány felcseperedve nem hívhatja majd „bácsi-kámnak”. Aztán Veneziára gondolt, micsoda jeleneteket rendezne, hogyan bánkódna, és mennyire vágyik arra, hogy elkezdhesse az életét. Neki, Michaelnek mindig is a család volt az első. Fiatalon megtanulta

ezt, és soha nem is szándékozott elfelejteni. Nem, a kocka el van vetve, valójában nincs más választása.

Kényszerítette magát, hogy azt hazudja, amit Maggie hallani akart.

– Alexa nekem mindössze a barátom. De elfogadom a feltételeidet, ha te is teljesíted a kérésem.

Maggie összerezett, de aztán határozottan bólintott. Szemében különös félelem fénye gyúlt ki, azután kialudt. Michael ösztöne azt súgta, valaha, valamikor úgy becsapták, hogy azóta nem bízik meg egyetlen férfiban sem. A kedvese tette ezt vele? A vőlegénye hagyta faképnél? Michael megigézve kutatott volna tovább a múltjában, de Maggie mostanra összeszedte magát, és újra a régi volt.

– Rendben. Esküdj meg, hogy miután visszajöttünk, távol tartod magad tőle. Mindig és mindenkor.

– Mégis hogy képzeled, hogy csak úgy eltűnjek szem elől? Hiszen megbántanám vele.

Maggie vállat vont.

– Most egy hétig Olaszországban leszünk, aztán pedig az elfoglaltságaidra hivatkozol. Tégy úgy, mintha új nőd lenne, és ő foglalná le minden percedet. Egy idő után Alexa sem érdeklődik majd utánad.

Michael ezt másként gondolta, noha voltak sejtései, miként segítené rá a dologra Maggie. Majd megszakadt a szíve, mielőtt hangosan kimondta:

– Elfogadom a feltételeidet. – Aztán egy lépést tett előre. – Most pedig elmondom a magaméit.

Élvezte, amint a másik szeme elkerekedik, ahogy fölé magasodott. Vágni lehetett közöttük a feszültséget. Maggie ennek ellenére nem hátrált meg.

– Álljon meg a menet! Honnan tudjam, hogy nem szeged meg az ígéretedet?

Michael kinyújtotta a kezét, és megfogta a nő állát. A kérdés a lelke mélyéig sértő volt. Jeges hangon válaszolt.

– Onnan, hogy mindig megtartom a szavamat. *Capisce?*

– Igen – bólintott Maggie. Michael elengedte az állát, előbb azonban mintegy véletlenül végigfuttatta ujját az *orcáján*. Bőre puha, selymes volt, arra csábított, hogy folytassa a cirógatást. Megköszörülte a torkát, és ismét a tárgyra tért.

– A szabályok egyszerűek. Ma este felhívom anyámat a hírrel. Vigyáznom kell azonban, nehogy gyanút fogjon. Bele kell mennem abba, hogy Olaszországban esküszünk.

– Hogyan? Jaj, szó sem lehet róla!

Eszem ágában sincs valóban férjhez menni hozzád! – tiltakozott Maggie döbbenetben.

Michael leintette.

– Természetesen nem házasodunk össze a valóságban, mindamellett meg kell játszanunk. Mama elég éles eszű, és gyanút fogna, ha nem lennénk hajlandók előtte és egy pap előtt megismételni az esküvői fogadalmunkat. Majd azt mondom neki, hogy törvényesen egybekeltünk az Államokban, de házassági engedélyért folyam odúnk Olaszországban is, hogy ő is részt vehessen a megismételt lakodalmon.

– És mi lesz, ha a nyakunkra hoz egy papot?

Michael ajka megrándult Maggie nagy ijedelme láttán.

– A házassági engedélyt nem olyan könnyű megszerezni, kivált, ha az ara nem katolikus, és a tiszteletes nem ismeri személyesen. Egy ilyen rövid látogatás alatt erre nem kerülhet sor. Majd azt ígérem a mamának, hogy két hétig maradunk, aztán szükséghelyzetre hivatkozva az első hét után lelépünk.

Maggie megnyugodott, és visszanyerte szokott, gunyoros modorát.

– Nem közölted még velem, mire ez a nagy sietség. Nem találtál rá a Júliádra, Rómeó?

Michael röviden ismertette a helyzetet. Arra számított, hogy Maggie kineveti a családját a maradiságáért. Ő azonban csak bólogatott, mint aki mindent ért, ezzel is kibillentve Michaelt az egyensúlyából.

– Bámulom az anyádat – mondta végül. – Nehéz az embernek ragaszkodnia a meggyőződéséhez, mikor a külvilág kigúnyolja. Legalább a te családod hisz valamiben. A tradíciókban. Az adott szó szentségében. A felelősségben. Michael megigézve észlelte az arcán végigsuhanó érzéseket. Aztán Maggie elhessegette emlékeit. – Remélem, hogy a terved valóban be is válik.

– Hogyan érted?

Maggie megvonta finom vonalú vállát.

– Előfordulhat, hogy a családod ellenszenvesnek talál. Elvégre is alsoneműbe öltözött modellek fotózásával keresem a kenyeremet. Ráadá-

sul az alázatos nej szerepét sem vagyok hajlandó eljátszani, úgyhogy ne nagyon reménykedj a sikerben.

– Nem mondtam még, hogy nálunk az asszony mindenben alárendeli magát a férjének? vigyorodott el Michael. – Benne van a pakliban, hogy úgy kell bánnod velem, mint egy koronás fővel. Te főzöl rám, kiszolgálasz, és engedelmeskedsz az akaratomnak. Ne aggódj... az egész mindössze egyetlen hétig tart.

Maggie ettől úgy megrémült, hogy elrontotta vele a tréfát. Michael felkuncogott, mire a másik leengedte ökölbe szorított kezét. Michael úgy érezte, kevés híja volt, hogy Maggie nem mosott be neki egyet. Hát ez a nő minden vérmességét a hálószobára tartogatja? És ha igen, vajon mi marad reggelre a pasijaiból? Agyatlan mosoly és esztelen kívánság a folytatásra?

Maggie ajka megremegett.

– Hú, de vicces! Jó látni, hogy van humorod, Gróf. Hamarőbb eltelik majd ez a hét.

– Örülök, hogy velem tartasz. Máris intézkedem, és holnap este indulhatunk is. Útközben minden tudnivalót elmesélek a családomról, és te is közölheted velem a fontosabb részleteket a tiédről.

Maggie bólintott, és az ajtó felé indult. Michaelnek tetszett, milyen feltűnően zavarja a nőt a testi közelség. Legalább nem egyoldalú a szexuális vonzás, amit érez. Ugyanakkor Maggie szemlátomást mindent megtett, hogy ne vegyen erről tudomást. És ez még inkább megkönnyítette, hogy baj nélkül lezavarják ezt a hetet.

Maggie Ryan veszedelmes nőszemély, egy hétig azonban csak el tud bánni vele.

No probléma.

Harmadik fejezet

Maggie álférjére pillantott, és minden erejére szüksége volt, hogy legyűrje a közelgő pánikrohamot.

Holott ismerős jelek figyelmeztették a közeledtére: lélegzete szaggattá vált, és a szíve is vadul kalapált. Nagyot nyelt, a *Vogue* olasz kiadása mögé rejtette arcát, és magában buzgón fohászkodott, nehogy kifogjon rajta a roham. Nagyon nem lett volna ínyére, ha bárki értesül erről a gyengeségről. Legfőképpen Michael előtt szeretne volna eltitkolni. Most fogta csak fel, hogy ez az egész örült terv valóra válik, amikor ott ült Michael magánrepülőgépén. Ujjait furcsán bizsergette a fehérarany jeggyűrű, melyen úgy sziporkázott a kétkarátos gyémánt, akár a napsugarakat visszaverő jégcsapok. Alexáék otthonában, első hallásra nem tűnt olyan képtelenségnek az elképzelés, mint egy nap múltán, megtetézve egy gyűrűvel, álférjjel, és egy családdal, amelyet épp becsapni készülnek. Most jött csak rá, milyen komplett idióta is ő.

Kellett neki ez az egész!

Vajon mi van a Ryan családban, ami hamis házasságra ösztönzi a tagjait? Annak idején halálra nevette magát, amikor Nick közölte vele, muszáj megnősülnie, ha meg akarja örökölni nagybátyja vállalatát, a Dreamscape Enterprisest. Szerencsére jól sült el a dolog. Egymásba szerettek Alexával, és az érdekházasságból valódi kapcsolat lett.

Alexa természetesen nem önös érdekből ment bele a dologba, a családját akarta megmenteni. Maggie-nek nem voltak ilyen nemes indokai, ő nem akart üzletet magának, nem akarta megóvni gyermekkori otthonát. *De így is megvédedsz egy családot* – súgta egy belső hang. Alexa és Nick boldogsága sokat nyomott a latban. Michael folyamatosan fenyegette a házasságukat érzéki mosolyával, dallamos beszédével és ágyba csalogató tekintetével.

Ráadásul a végén beigazolódtott Maggie gyanúja.

Michael bevallotta, hogy szerelmes a legjobb barátnőjébe.

Amikor ezt meghallotta, furcsa fájdalom szorította össze Maggie szívét. Mindez nevetséges volt, és sietve el is fojtotta magában a zavaró érzést. Michael persze baráti kötelékként tüntette fel az érzelmeit, ám ez csupán csábítási trükk volt a részéről. Egy gróf nem hagyja magát soká-

ig vártni, főleg, ha viszonzást remélhet. Maggie nem tudott volna tükörbe nézni, ha tétlenül nézi, hogyan rombolja szét a családját ez a fickó.

Csak hát milyen áron? Találkoznia kellett Michael anyjával és húgival. A hálószobájában kellett aludnia. Másnak kell kiadnia magát, mint aki valójában.

Újjai vadul markolták a csillogó újságlapokat. Az orrán át lélegzett be, és a száján keresztül ki, hogy elmúljon a rohama. Az agyfürkés, akihez elkényszerítette magát, jogát és stresszcsökkentő gyakorlatokat ajánlott. Gyógyszert nem volt hajlandó szedni, ugyanakkor a szorongás játékszere sem kívánt lenni. Száztól visszafelé számolva lassan lecsillapodott. Már az a hülye légszomj is elmúlt. Mialatt relaxált, elképzelte, hogyan lassul le a pulzusa.

Kilencvennyolc.

Kilencvenhét.

Kilencvenhat.

Kilencvenöt.

– Csak nem a fotózáshoz olvasol hozzá?

Várt néhány másodpercig, amíg lecsillapodik, és csak utána nézett fel. Michael hátradőlt az ülésen, egyik bokáját átvette a térde fölött, és arcán békés mosoly terült szét. Fura, de Maggie mindig csípte a hosszú hajú férfiakat, a modern idők eme kalózeit. Michael tagbaszakadt természetére most fekete sportdzsekit, farmert, és alacsony szárú fekete csizmát húzott. Csipkelődve nézett a divatlapra.

Maggie-t elfutotta a méreg, felvetette a fejét, és délies kiejtésre váltott át.

– Bocs, drágám, de a túl sok szótúl megfájdul a fejem. Nékem csak a képek valók.

Mindig is utálta, ha azt gondolták róla, csupán a divatmagazinokkal boldogul, a szépirodalommal nem. Természetesen semmit nem tett, hogy bárkit meggyőzzön ennek ellenkezőjéről. Nem végzett egyetemet, a maga erejéből tört fel a fotós világban. Különben is, a titkolózástól magabiztosabb lett; azt az érzést keltette benne, hogy ura a helyzetnek. Nem kötötte senki orrára a keresztretjvények és a polgárháborús irodalom iránti érdeklődését sem. Ha a pasijai tudták volna, hogy többször felveszi a *History* csatornát, mint a valóság show-kat!

Michael kitöltött magának egy skót whiskyt jéggel a minibárból.

- Semmi bajom a *Vogue-gal*. A húgomnak is ez volt a bibliája.
- Azért olvasok is. A *Playgirl* cikkei például fölöttébb szórakoztatóak.

Michael felnevetett. Nevetése úgy burkolta be a bőrét, mint a torkon lassan lecsúszó karamellás szaloncukor.

- Mesélj egy kicsit a munkádról! Hogyan lett belőled fotós?

A válasz menten végigcikázott Maggie elméjén, de nem mondta ki hangosan. Azért szereti a fotózást, mert a világ szebb képet mutat a fényképezőgép lenszén keresztül? Vagy mert mögéje vonulva kileshet másokat? Hiszen szinte olyan ez, mint a kukkolás. Belekortyolt a Chiantiba.

– Egyszer egy Nikont kaptam karácsonyra, minden hozzávalóval együtt, aztán egy hétre elküldtek egy fotós táborba. A nevelőnőnk épp vakációzni indult, és senki nem vigyázott volna rám, ezért elmentem. Kitűnő oktatót kaptunk, akitől rengeteget tanultam. Ott szerettem bele a fényképezésbe.

Nehéz volt ellenállni Michael fürkész tekintetének, amely kikövetelte az igazságot. Szerencsére bonyolult érzéseit régóta jégre tette, nem volt mit elpalástolnia.

– Mindig is volt szemem a divathoz – vont vállat. – Kivált, ha félpucér izompacsirtákról van szó – kacsintott hamiskásan.

Azt várta, hogy Michael legalábbis elneveti magát, ő azonban hallgott, és fürkészően méregette.

- Megpróbáltál valaha feljebb kapaszkodni?

– Természetesen. Egyszer, uborkaszezonban a Gapnek és a *Victoria's Secret*nek is dolgoztam.

- Nem igazán szeretsz magadról beszélni, ugye, *cara*?

Ez a mély, meghitt hang felborzolta Maggie idegeit, és vágyakat ébresztett benne. Bűnös vágyakat. Például hogy Michael dugja be mélyen a nyelvét a szájába, és a keze járja be minden porcikáját. Jaj, jó pasi ez! Sárm, humor és érzékiség tökéletes keveréke, halálos koktél szingli nőknek. Csábos tekintete szinte kikényszerítette a vallomást a szépnem ajkáról.

– Ellenkezőleg. Kérdezz csak, amit akarsz. Bokszeralsó vagy fecske? Mets vagy Yankees? Diszkó vagy hip-hop? Kérdezz, ne kímélj!

- Mesélj a szüleidről!

Maggie habozás nélkül belekezdett.

– Apám a negyedik nejenél tart. Imádja a pénzt, utál dolgozni, és csak azért hajlandó velem találkozni, hogy jó pontokat szerezzen az új hitvesénél. A nőci a jelek szerint a szoros családi kapcsolatokat pártolja, és apám igyekszik a kedvére tenni. Egyelőre legalábbis. Jóképű, megnyerő, és tökéletesen üres krapek. Anyám hírességnek képzelet magát, eltagadva a tényt, hogy öregszik, és van két felnőtt gyereke. Jelenleg egy színésszel fut, és kétmondatos statisztaszerepekre vadászik különböző produkciókban.

– És a partnerkapcsolataid? – A férfi kíváncsisága feszélyezte Maggie-t. – Velük mi a helyzet, *la mia tigrotta*? A szüleid miatt nem akarsz elkötelezni magad?

Maggie-ben megállt az ütő erre a szókimondásra, de folytatta.

– Sok egészséges kapcsolatom volt, a magam stílusában – hazudta szemrebbenés nélkül. – Úgy vélem-e, hogy ebben az életben csaknem lehetetlen igaz szerelemre találnom? A fenébe is, igen! Minden emellett szól. Miért törjem akkor magam? Miért keressem az elkerülhetetlen szívfájdalmat? Talán, ha halálosan beleszeretnék valakibe, na, akkor talán más lenne a felállás. De ha engem kérdezel, nem hiszek abban, hogy létezik ilyen férfi. Ugyanakkor pokolian jól érzem magam úgy is, hogy sehol nem találok.

Elhallgatott, csak a motor halk duruzsolása hallatszott.

– Sajnálom!

E lágyan ejtett szavakra Maggie összepréselte a száját.

– Ugyan miért sajnálsz? Hiszen nem vertek, nem bántalmaztak, nem éhezettek a szüleim. Elegáns lakban nőttem fel, valóságos palotában, nevelőnők és szakácsok között. Nem volt olyan játék, amit nem kaptam meg, ha egyszer szemet vettem rá. Azt teszem, amit akarok, akkor, amikor akarom, és nem tartozom felelősséggel senkinek. Miért kellene hát szánnod? Több jutott nekem, mint a nagy átlagnak. – A férfi bólintott, de Maggie érezte, hogy nem hisz neki. – Téged éppenséggel jobban sajnállak.

– Engem? – kapta fel a fejét Michael.

– Bizony, hiszen ismerem a titkaidat.

Ez talált. Michael kihúzta magát, és zavara palástolására beleivott a whiskyjébe.

– Ami azt illeti, én is ugyanígy érzek. Nyitott könyv vagyok. Ugye, így mondjátok ti, amerikaiak?

Ahogy meglendítette a kezét, megvillant rajta a Maggie-ével megegyező gyűrű.

– Szoros kötelékek fűzik össze a családotat – mondta Maggie, szinte dorombolva az elégedettségtől, hogy sikerült elterelnie magáról a figyelmet. – Segítitek, támogatjátok egymást. Pénzben és sikerben sem szűkölködsz. Ennek ellenére nem találtál magadnak egy nőt, aki egy nyamvadt hétig eljártssza, hogy szeret. Nem csoda, hogy anyád ragaszkodik a tradícióhoz. Volt valaha is komoly kapcsolatod?

Michael szénfekete szeme haragosan megvillant.

– Udvarolgotok – vetette oda hidegen. – Csak mert még nem találtam meg a Nagy Őt, nem jelenti azt, hogy becsuktam a boltot.

– Kellemes végkifejletet! És kit keresel, Gróf? Miféle nőktől gőzölsz be? Ki vehetne rá arra, hogy megállapodj végre?

Michael morgott valamit a foga között, Maggie pedig roppant elégedetten élvezte a műsort.

– Szívesen megállapodnék én, hadd szerezzek vele örömet az anyámnak – mondta végül Michael. – Csak ne az én rovásomra történjen mindez. Tudod, *cara*, veled ellentétben én hiszek a szerelemben. Felteszem, hogy nehéz lesz megtalálni, de nem akarok kompromisszumot kötni.

– És mit gondolsz mindazokról a nőkről, akiket ágyba viszel? A hódítás izgat, az élvezet, vagy mindenkiben a Nagy Őt keresed?

Michael szeme felcsillant a kihívásra. Maggie-t megint elbűvölte, milyen könnyedén vedlik át sima modorú csábítóból komoly gondolkodású férfivá.

– Igen, Őt keresem. Ágyba viszem, igyekszem neki élvezetet szerezni, és abban reménykedem, hogy reggel még többet akarok tőle.

Maggie-t a sírás fojtogatta. Forgott vele a világ ezektől a szavaktól, amelyek felfedték előtte önnön élete ürességét. Hiszen neki arra kellett egy férfi, hogy este elaltassa vele a démonait, és a reggel éles fényében se akarjon nyomban megszabadulni tőle. Szíve vad vágtaiba kezdett, de ezúttal nem a pánikroham volt a vétkes mindebben, hanem Michael Conte.

Ujjai rákulcsolódtak a pohár kecses szárára. A férfiből sugárzó viszszafozott érzékiség magával rántotta Michael hálójába, és el sem engedte onnan.

– Te is megtapasztaltad ugyanezt? – nézett rá a másik hirtelen támadt felismeréssel.

Maggie összerezte a nyers kérdéstől.

– Te is azért fekszel le velük, mert menekülsz a magány elől, és azt reméled, több lesz a dologból a végén? Te is émelegve ébredsz fel reggelente, mert tudod, hogy megint hazudtál magadnak? Te is azon tépelődsz, nem a sors rendelése-e, hogy egyedül vagy? Nem gyanak-szol-e magadra, nem rejtőzik-e benned valami belső akadály? *Jaj, istenem, igen!*

Félő volt, hogy elsírja magát. Megrémülve zűrzavaros érzéseitől Maggie kétségbeesetten igyekezett visszanyerni az önuralmát. Nem fedheti fel a gyengeségét és a lelkében tátongó űrt ez előtt a férfi előtt! Még felhasználná ellene, a bőre alá furakodna, és kilesné a titkait. Ő maga pontosan tudta, mi a baja. Az a bizonyos űr tizenhat éves korában keletkezett, amikor a fiú, akiben megbízott, lábbal tiport el mindent, ami szép és jó. De azután megerősödött, és bosszút is állt a maga módján. Többé soha senkit nem engedett olyan közel magához, hogy ural-kodhasson rajta.

Ha most Michael mezítelenre vetkőztetné, semmije sem maradna.

Ezért elmosolyodott, és tősztra emelte poharát.

– Már megbocsáss, Gróf! Azért viszem ágyba őket, mert jól néznek ki. De azért kösz a szolidaritást.

A sértés megtette a hatását. Az iménti nyíltságnak abban a minutumban vége lett, mint amikor a nap elé úszó viharfelhő elsötétíti az eget. Maggie szíve elszorult, ahogy a másik szemében csalódottság villant – csalódottság, meg csipetnyi sajnálkozás. Egy futó pillanatra közelebb érezte magához, mint addig bármelyik férfit. Akár az ágyban is.

– Tehát a korábbi szabályok szerint játszunk, ha jól értettem.

Maggie nem felelt. Határozott mozdulattal felvette a magazinját, és beletemetkezett. Michael vette a lapot, és az elkövetkező néhány órában már nem is beszéltek egymással. Végül kigyulladt a belső telefonrendszer lámpája, és a hangszóróból megszólalt a pilóta hangja.

– Uram, negyedóra múlva leszállunk az Orió al Serió-i reptéren. Kérem, csatolják be a biztonsági öveiket.

Michael megnyomta a gombot.

– Köszönöm, Richard.

Becsatolták az öveiket. Maggie kiitta a borát, és nem vett tudomást a belsejét égető ürességről.

*

Michael az oldalán hallgató nőre pillantott, miközben az ismerős dombok között az otthona felé hajtott. Mivel lehajtott tetejű kocsiiban utaztak, Maggie vörhenyesszőke hajába belekapott a szél, de ez láthatóan nem érdekelte.

Lebiggyesztett ajka arról árulkodott, hogy töpreng valamin, talán a szerepén, amit hamarosan el kell játszania. Az elmúlt huszonnégy órában Michael rengeteget megtudott Maggie Ryanről.

Sajnos, ettől csak még inkább kívánta.

Az élénkzöld lombok és a barnálló földek köszöntése gyógyír volt a lelkének. A birtok apáról fiúra szállt, és mostanra minden a családé lett. Ő azonban már akkor tudta, hogy New Yorkot szeretné meghódítani, amikor először tette be a lábát a városba. A papa elirányította egy nagybácsihoz, és Manhattan nyüzsgése felpiszkálta vállalkozó kedvét. Sajnos a nagyváros káosza az elmélkedés és a föld iránt érzett vonzalmának már nem kedvezett. Mikor azután elhatározta, hogy áttelepíti az Államokba a La Dolce Famigliát, Manhattan izgágaságát nyugodtabb környezetre cserélte. A Hudson völgyének fenséges hegyvonulatai között talált rá erre a rejtett ékszerre. Tudta, rálelt a helyre, amit egykor majd otthonának nevezhet.

Noha jól érezte magát New Yorkban, szülőhelyéből mindig erőt merített. Arra emlékeztette, ki volt, és honnan jött. A saját földjén nem volt helye félrebeszélésnek vagy álságnak. A technika, pénz és üzleti versengés rohanó világában szüksége volt valamire, amit fontosnak tarthat.

Bergamo fallal körükerített városa hét lakattal őrzött kincsre emlékeztette. Az Alpok lábánál elterülő helység alsó- és felsővárosból állt. Az Ó- és Újvilág vegyült el itt tökéletes harmóniában. Élvezte áramvonalas sportkocsiját, miközben a Cittá Bastából a Cittá Alta felé suhant, és a városi láрма méla vidéki csöndességnek adta át a helyét. Otthonához közeledve egyre inkább eltöltötte a béke és elégedettség érzése.

Orrát megcsapta a szantálfa átható illata, és fészkelődni kezdett az autó ülésén. Maggie csupa ellentmondás volt, érzéki, bódító ellentmon-

dás. A Michaelben élő vadász arra vágyott, hogy a felszín alá nézzen, és kiderítse, milyen is ez a nő a valóságban.

Meglepett pillantása, mikor ő bevallotta titkát, a szíve közepébe hatolt. Korábban senkinek nem beszélt hiábavaló kutatásáról a nő iránt, aki élete másik fele lehetne. hiszen a legtöbb férfi kinevette, a nők pedig megrohmozták volna. Maggie azonban annyira kihozta a sodrából, hogy a szavak mintegy maguktól buktak ki a száján. És Maggie ráismert kettejük életének hasonlóságára, ami egyúttal legmélyebb vágyait is felfedte.

A kocsii feljutott a dombtetőre, és megállt egy terebélyes terrakotta villa előtt.

– Még van egy percünk, mielőtt elénk jönnek.

– Csodás ház, noha nem az a milliárdosnak való palota, amire számítottam.

Michael végigjártatta szemét a családi fészek nemesen egyszerű formáin, és felsóhajtott.

– Mama nem akar elmenni innen. Kastélyt szerettem volna emelni neki, hiszen az lenne méltó hozzá, de kinevetett. Semmiképpen nem hajlandó itt hagyni a családi birtokot és a helyet, ahol a papával élt.

– Máris megszerettem.

– Cselédet sem hajlandó tartani, a főzést is egyedül intézi. Tartok egy bejárónőt, aki titokban kitakarít, miközben ő misén van. – A fejét csóválta. – Nos, akkor készen állsz?

Maggie arca hűvös közönyt sugárzott, a jádezőld szempárban azonban megvillant egy szikrányi bizonytalanság. Megfogta a férfi kezét, ujjai egymásba kulcsolódtak. Kapkodó légvételeit Michael mennyei muzsikának érezte, és jócskán megemelkedett a nadrágja az ágyékán. Egek, ez a nő válaszolt az ő érintésére! E sokat ígérő csönd közöttük mélységes testi kielégüléssel kecsegtetett, amire Michael teljes lelkével vágyott, de amiben eddig soha nem volt része. Maggie sötét rózsaszínre festett körmei a tenyerébe vájtak. A férfi hüvelykujja megkereste a csukló legérzékenyebb pontját, hogy ellenőrizze, kölcsönös-e az izgalom. Igen, felizgatta Maggie-t. Ám a nő nem adta be olyan könnyen a derekát. Hányavetin felszegte a fejét.

– Na, akkor csapjunk a közepébe? – mondta.

Ugyanabban a pillanatban szállt ki a kocsiból, amikor nyílt az ajtó, és Michael húgai feléjük futottak a kövezett kerti ösvényen.

A lányok egyszerre vetették magukat bátyjuk karjába. Michaelt eltöltötte az öröm, ahogy viszonzta az ölelésüket; izgatott csevegésük ismerős lárma volt a fülének. Csókot nyomott a fejük búbjára, és megnézte őket magának.

– Még szebbek vagytok, mint amire emlékeztem.

Sűrű fekete haj, erőteljes arcvonások és sötét szempár kavarogtak előtte kettőzött alakban. Venezia nőies idomai annak idején nemegyszer fájdtották meg a fejét, olyan sok udvarló dongta körül a hűgát; de Julietta független természete is sokszor vette el az álmát. Nyakas, cserfes leányzók voltak, meg kell hagyni, az ő akarata előtt azonban mindenkor meghajoltak, úgy, ahogy a család rendje megkívánta. Carina a maga huszonhárom évével még nem borult virágba. Nyomban észlelte a félszégését, ahogy összegörnyedve igyekezett elrejteni a magasságát és idomait a bő ruházat alatt. Michael máris bánta, hogy nem tudja szemmel tartani egy ilyen érzékeny korban.

A lány kuncogva fogadta bátyja szavait, két nővére azonban csak a szemét forgatta.

– Így udvarolsz a menyasszonyoknak is? – kérdezte Venezia. – Szirupos bókokkal és bájmosolyokkal akarsz a kedvünkre tenni? Közben hónapokig a színedet se látjuk, aztán csak úgy ukmukfukk rárontasz mamára egy arával!

Carina idegesen, ajkát rágva pillogott hol a nővéreire, hol Maggiere.

– Vigyázz a szádra, Venezia? – szólt rá a lányra Michael. – Meglehet, a feleségem jobban érti nálad, mi a legjobb a családuknak.

Maggie elindult a ház felé, csípője Éva lányainak ősi ritmusára ringott. Csillogó haja a vállát verte, és úgy állt meg Michael mellett, mint ha valóban összetartoznának.

– Maggie vagyok, és amúgy a bátyád új felesége. Különben nem bókokkal vett le a lábamról. Ősi módon intézte. – Hatásszünetet tartott, aztán gúnyos mosolyra húzta telt ajkát. – Isteni szex volt a fegyvere.

Szavait halálos csönd fogadta, amelyet csak a madárscicsérgés tört meg. Michael döbbsen hunyorgott. A legszívesebben ott helyben végzett volna ezzel a perszónával. Két idősebb húga tátott szájjal bámult rá, Carina levegő után kapkodott.

Miért is képzelte azt, hogy kordában tudja tartani ezt a felvágott nyelvű nagyvárosi nőt?

Venezia elfojtotta a nevetését. Julietta elismerően nézett Maggie-re, és Carinán is látszott, hogy most talált rá új példaképére.

Michael, aki járatos volt a válságkezelés művészetében, alkalmas válasz után kutatott elméjében, amivel feledtethetné Maggie szavait.

– Semmi rossz nincs abban, ha a szexszel tesszük rabszolgáinkká a férfiakat – hangzott fel az ajtóból egy ismerős hang, és törékeny alak indult el a kerti ösvényen. – A java azonban utána jön, és ez számít igazán. Te legalább férjhez mentél hozzá, és törvényesítettétek a kapcsolatotokat.

– Mama, te vagy az? Valamennyien a botjával feléjük sántikáló öregasszony felé fordultak. Minden lépéskor a levegőbe sújtott a sétabottal – hátborzongató látvány volt. Hosszú, ősz haját kontyba fogta össze, olajbarna bőre erősen szarkalábas volt a naptól, és a nevetőráncok is keresztül-kasul szántották. Négy gyermeket nevelt fel, akik apjuk örökségeként mind túlnőttek rajta, ostorként lecsapó szavai azonban mindenkit rémülettel töltöttek el, aki az útját keresztezte, vagy csalódást okozott neki. Kényelmes nadrágot, szandált és egyszerű fehér blúzt viselt, kardigánját a vállára vetette.

Megállt előttük, ajka mosolyra rándult, arca azonban zord maradt, miközben éles szemmel vizslatta Maggie-t. Hosszú percek teltek el, míg a mama válaszára vártak.

Végül Maggie törte meg a csendet.

– *Signora Conte*, örvendek a szerencsének – mondta az elképzeltet legtiszteteletjesebb hangon, miközben állta a nagyasszony tekintetét. – A fia egy idióta, hogy nem számolt be korábban a házasságunkról. A nevében is bocsánatot kérek.

– Elfogadom a bocsánatkérést – bólintott Michael anyja. – Üdvözöllek a családjukban! – Két oldalról arcon csókolta Maggie-t, aztán ráncba szaladt a homloka. – Túl sovány vagy. Ezek a fiatal lányok mind túl soványak. Ne félj, nyomban helyrehozunk. Lányok? Miért nem köszöntitek az új testvéreket? – nézett körül parancsolón.

A feszültség feloldódott, amikor Michael húgai megölelték és megcsókolták Maggie-t. Michaelnek hatalmas kő esett le a szívéből. Ő is megölelte az anyját, akinek törékeny termete ellentmondott acélosan kemény tekintetének.

– Szervusz, mama!

– Haragszom rád, Michael, de veled majd később számolunk.

A fia felkuncogott, és megcirógatta a mama ráncos orcáját.

– *Mi dispiace.*³ Ígérem, jóváteszem a hibámat.

– Si. Gyertek be, és éreztétek magatokat otthon!

Michaelt egészen elkábította otthona látványa, orrát ismerős illatok csapták meg. Elnézte a meredek terrakottatetőt, a kovácsoltvas balkonokat meg a bejárati ajtót keretező kőpilléreket. Világossárga és vörös felületek keltek versenyre itt az élénk színű virágok tömkelegével. A dombtetőre emelt háromszintes ház úgy terpeszkedett el, akár egy királynő alattvalói körében. Több mint ötholdas füves térség vette körül. A terméskővel kirakott kerti utak elkülönített teraszhoz és medencéhez vezettek, melyet buja virágágyások és járda öveztek. A távolban az Alpok vonulatai csillámlottak, masszív fehér csúcsaikban a teraszcsoportok lehettek gyönyörködni.

Mialatt húgai Maggie jegygyűrűjét csodálták, Michael átvágott a házban a konyhába, ahol magába szívta a fokhagyma, citrom és bazsalikom illatát. A kerámiaacsempék makulátlan tisztasággal ragyogtak. A konyha berendezését fenyőfa kredencek és súlyos étkezőasztal alkották. A jókora munkapultokon friss fűszernövények, paradicsom, a legkülönbélebb edények meg csuprok sorakoztak. A mama birodalma volt ez, valóságos földre szállt mennyország. A gyerekek itt ismerkedtek meg a sütemények édes csábításával és fenséges töltelékeivel. A mama igyekezett ugyan csemetéinek is továbbadni tudását, de egyik sem szárnyalta túl. Jobbára híres séfeket fogadtak hát fel, velük tartották fent pékségeiket. Fura módon valamennyien megörökölték apjuk üzleti érzékét, noha a mama soha nem kényszerítette őket, hogy olyasmivel foglalkozzanak, ami nem a szívük vágya.

Michael tudata peremén felmerültek a múlt homályos emlékei, fiatalkori álmai. Most azonban nem akarta megbánásra vesztegetni az idejét. Majd máskor. Most semmiképpen nem.

Valójában soha.

Maggie-re pillantott, aki a húgaival csevegett, szemlátomást könnyedén a feszélyezett belépő után. Nyilván elvárta, hogy szolgálataiért cserébe Michael mindent báván elnézzen neki.

– Maggie, beszélünk kellene. Egy pillanat az egész.

³ Sajnálom.

Ingerültségét megérezve Maggie felvonta a szemöldökét, és rápillantott. Michael kis híján felkuncogott.

– Vigyétek fel a poggyászokat a szobákba! – rendelkezett a mama. – Már előkészítettem nektek. Miután berendezkedtetek, kint kávézunk és uzsonnázunk a kertben.

– *Si.*

Michael kivette a poggyászt a csomagtartóból, majd a házba visszatérve intett Maggie-nek, hogy kövesse. A nő otthagya a hűgait, és megindultak felfelé a hálószoba felé vezető lépcsőn. Michael odabent letette a csomagokat, sarkával berúgta az ajtót, és szembenézett Maggie-vel.

– Fölöttébb szórakoztató hétkezdet, *la mia tigrotta*. De azt hiszem, ideje felfognod, ki az úr ebben a házban. – Egy lépést tett a nő felé, és fölébe tornyosult. – Itt és most.

Negyedik fejezet

Több mint száznyolcvan centis, tagbaszakadt férfitest – egy felhergelt férfié – állt Maggie elé, teljes terjedelmével. Bár Michael nem ért hozzá, Maggie megdermedt, mintha varázslat nyűgözné. Michael szokott laza kedvessége nyomtalanul eltűnt, és valahogyan fenyegetőnek látszott. Maggie komolyan feldühítette. Ő maga – balszerencséjére éppenséggel nem haragudott, hanem nagyon is felizgult a helyzettől. A fenébe is, milyen lehet az ágyban ez a pacák? Mezítelen, izmos... követelőző.

Máskor igyekezett elkerülni az uralkodó hajlamú férfiakat, Michael azonban nem ijesztette meg. Legalábbis ijedelme kellemes volt. Ajka elnyílt, öntudatlan felszólításként, hogy a másik lépjen közelebb. Michael ónixfekete szeme még inkább elsötétedett, ahogy az arcába nézett. Maggie-ben megsajdult a vágy, hogy megízlelje ezt a hímet.

Hogy a nyelve a szájába hatoljon, csípője az övének verődjön; hogy ezúttal ne neki kelljen kezdeményeznie.

Eltelt egy szemvillanásnyi idő, aztán még egy.

– Na, mi a hézag, Gróf! Elvitte a cica a nyelvedet?

A férfi elfordult, és kacskaringós káromkodások sorozatát eresztette meg. Maggie teste elernyed, ahogy ellépett mellőle, a váratlan fenyegetésre azonban végiglúdbőrzött a háta. Igyekezett elhessegetni az elmulasztott lehetőség miatt érzett csalódását.

– Vigyázz magadra, *cara!* Ne szórakozz velem! Lehet, hogy jó murinak tartod, a végén azonban el találok veszíteni a türelmemet, és akkor megnézheted magad!

Maggie felhorkant.

– Úgy beszélsz, mint azokban az erotikus nőregényekben, amiket olvasok. De nem vagyok mazochista, bébi, és nem hagyom, hogy szadizál! Különben is bejött a cselem. Az első pillanattól így akartam bemutatkozni a családnak, hogy azután ne kelljen nem hozzám illő szerepet játszanom. A végén úgymint rá kell jönniük, hogy nem vagyok hagyományos, odaadó olasz feleségnek való. Ami azt illeti, anyád se semmi.

– Beteg szegény, kérlek, ne izgasd fel!

– Istenem, Michael! Mi a baja? Michael mélyet sóhajtott, és két kezével megdörgölte az arcát.

– Reumás a térde, és a szíve is zűrözik. Kerülnie kell az izgalmakat és a túleröltetést, ezért szeretném, ha ez a látogatás a kedvére lenne. Remélem, te is így gondolod – nézett Maggie-re enyhültebben.

– Egy hétig igazán kedves tudok maradni.

– Hiszem, ha látom – morogta a másik a fogai közül. – És kérlek, ne vágj pofon, ha megcsókolnak. – Elgondolkozott. Maggie-nek a lélegzete is elállt az elkövetkezőktől. – Valójában most kellene megcsókolnom téged. Már próbaképpen, természetesen.

– El tudom viselni, ha egy férfi hozzám ér.

Maggie ezt úgy sziszegte, mint egy fészkből kiugrasztott mérges kígyó.

– Ebben erősen kételkedem. – Maggie-hez lépett, behatolva személyes terébe, és magához rántva őt bőrének melegével. – Elég egy botlás, és lebukunk, amit nem engedhetek meg magamnak. Kivált, amikor egy ilyen apróságon múlhat minden, mint ez a próbacsók.

– Jó vagyok a szexuális tettetésben – mosolyodott el keserűen Maggie. A férfitest közelsége és pézsmaillata is arra csábította, hogy tegyen vele próbát. Felpaprikázta, hogy Michael modortalannak tartja, ettől még dacosabb lett. – Senki nem tudja meg, hogy hidegen hagy a csókod. Nincs szükségünk főpróbára.

Michael némán méregette, és ő is lassan elengedte magát.

– Mi lenne, ha mégis próbát tennénk az elmélettel?

Megragadta Maggie vállát, és magához rántotta. A nő kőkemény izmoknak ütközött. Gépies tiltakozásként eltaszította magától a férfi mellkasát. Ujjai megragadták a póló puha anyagát. Michael lába szára átfogta az övét, és kibillentette egyensúlyából. Ajka az övét súrolta.

– Vedd le rólam a kezed! – A verejték kiütött Maggie homlokán. Egek! Még a végén sóhajtozni és olvadozni kezd itt, mint valami agyalágyult liba. Mi lesz, ha ez a telt ajak az övére tapad, végképp elnémítva őt? Ha nem tud tiltakozni?

– Miért vagy olyan ideges? Hiszen vagy ezerszer csináltad már.

– Nem szeretem, ha lekezelnek – vágott vissza Maggie dühösen.

Michael ajka nevetésre rándult. Búgó hangja nem mindennapi gyönyöröket ígért.

– Talán mert nem a megfelelő kezekbe kerültél.

– Hogy oda ne rohanjak. Tényleg hatsz ezzel a szöveggel a nőkre? Mert ha igen, nem lehet túl sok eszük... Vedd le rólam a kezéd!

Michael ajka az övére tapadt. Meleg, puha szája útját állta a szavak haragos áradatának, és minden gondolatának, azon az egyen kívül, hogy ez a pasas hogyan csókol.

Maggie érzékei rövidzárlatot kaptak. Szeretett csókolózni, és alaposan ki is vette a részét az élvezetből, ha rákerült a sor, Michaellel azonban minden más volt. Testének melege az Alkonyat-filmek vérfarkasaira emlékeztette, amelyeket titkon igencsak kedvelt. A férfi nyelve előbb körbejárta ajka szélét, aztán minden bocsánatkérés nélkül mélyebbre furakodott. Maggie talán küzd ellene, ha túl mohóvá válik, ám ez az ide-oda csusszanó nyelv csak kért, és közös játékra invitált. Michael borostája Maggie érzékeny állát birizgálta. Csípője az övének dőlt, két karjával átfogta a fenekét, magához húzva őt, szorosan rá a combja között feszülő kemény dudorra.

Maggie felnyögött. A férfi vette a lapot, és még mélyebbre nyomult. Maggie szája szétnyílt és engedett.

A férfi erőteljes löketei elárulták, mi telne tőle, ha a nő egész testét birtokba vehetné. Maggie megpróbálta átvenni az irányítást, de agyára kód ereszkedett, a teste viszont dalba kezdett. Michael a nevét mormolta, neki pedig megroggyant a lába, miközben úgy fogódzott a férfibő, mintha az élete múlna rajta, és visszacsókolta.

Mennyi idő telhetett el? Percek? Egy óra? Michael végül elhúzódot – lassan, mintha sajnálná megtörni a testi közelséget. Maggie gyűlölte magát ebben a pillanatban. Ahelyett, hogy elhessegette volna Michaelt, vagy okoskodó megjegyzést tett volna, csak nézett bambán maga elé. Nyelvét végigfuttatta felduzzadt alsó ajkán.

Michael felnyögött. Kapkodva, szagatatottan lélegzett.

– Igazad van – mondta halkán. – Remek alakítás volt.

Maggie összerezsent. Imádkozott, hogy pirulása rejtve maradjon.

– Mondtam már, nem? – nyögte ki végül.

Michael megfordult, a szoba sarkába halmozta a csomagokat, és kinyitotta a gardrób ajtaját.

– Rengeteg a hely mind a kettőnknek. Erre a hétre ez lesz a szobánk.

Maggie jobban megnézte a helyiséget. Sok-sok apró részlet tette kényelmessé, egyúttal férfiassá is, a királykék rongyszőnyegektől a cse-resznyefa bútoron át a fidrek-fodrok hiányáig. Vörös ágytakaró fokozta

az ágy elegáns összhatását – szemlátomást ez volt a szoba középpontja. Maggie alaposan megnézte. Kisebb volt, mint amilyenre számított. Kanapé vagy süppedős szőnyeg ugyanakkor nem volt a hálósobában. Idegesítette, hogy ezen az ágyon kell megaludniuk. Hiszen, a fenébe is, már egyetlen vacak csóktól is csaknem elolvadt. Mi lesz, ha átgördül álmában a másik oldalra? Ha ujjáival véletlenségből hozzáér a feszes hasizmokhoz, ha bolondot csinál magából?

Rágt a méreg ettől a nevelés helyzettől, ezért azt tette, amire eddig az élet tanította. Támadásba lendült át.

- Szép ez az ágy – mondta. Michael megköszönte a torkát.
- Jó lesz, ha így alszunk? Alhatok a padlón is.

Maggie a szemét forgatta.

– Nagy kislány vagyok, Gróf, csak maradj a magad oldalán, én a bal oldalt választom.

- Ahogy óhajtod.
- Remélem, nem horkolsz. Michael szeme pajkosan megvillant.
- Eddig még senki nem reklamált. A fürdőszoba és az erkélyre vezető üvegajtó felé mutatott.
- Fel is frissülhetsz, ha akarsz. Aztán, kérlek, gyere le, ha elkészültél! Megmutatnám a birtokot és a ház többi részét. Mikor mész fotózni Milánóba?

– Holnap. A nap nagy részét ott töltöm.

– Nagyon helyes. Akkor délután ott találkozunk, hogy kitöltsük a konzulátuson a polgári házasságunkhoz előírt igazolásokat.⁴ Tanúkról gondoskodtam. Ne felejtse el elhozni az összes szükséges papírt.

Majd mozgósítom a kapcsolataimat, nehogy anyám megsejtse, hogy húzzuk az időt.

Maggie nyelt egy nagyot.

– Mintha azt mondtad volna, hogy lehetetlen lesz papot keríteni az összeesketésünkre.

– Ilyen kutyafuttában valóban az, és mama kizárólag egyházi esküvőt fogad el. Amit képtelenség összehozni egyetlen hét alatt.

– Rendben.

⁴ Az olasz törvények megkívánják annak dokumentálását, hogy a házasságnak nincs akadálya.

Néhány pillanatig némán meredtek egymásra. Michael változtatott a testtartásán, mire farmernadrágja látványosan kidudorodott. Fekete pólója nem rejtette el széles vállát és mellkasát, ahogyan sötét szőrrel borított, inas karját sem. Maggie teste árulón reagált erre a közelségre: tűz égette a combja közét, és mellbimbói is fájdalmasan megkeményedtek.

Mikor fordult elő utoljára, hogy ennyire felizgatta egy férfi? A vadászösztön dolgozott benne? A nők mindig az olyan férfiak után ácsingóznak, akik elérhetetlenek.

Kivált, ha más nőbe szerelmesek.

Vagy nem?

– Jól vagy, Maggie?

Maggie megrázta magát, és az időeltolódásra fogta a kábaságát.

– Persze. Megyek, lezuhanyozom. Lent találkozunk.

Bólintott, és becsukta maga után az ajtót.

Odabent felnyögött, és kapkodva váltás ruhát túrt elő a bőröndjéből. Mindössze arra kellett ügyelnie, hogy hét napig ne csináljon bolondot magából, aztán egyszer és mindenkorra megszabadul Michael Contétól. Többé nem kell bosszankodnia, ha összeakad vele Alexáéknál; végre kiteheti a betolakodó szűrét a családjából.

Mégsem volt ez olyan jó érzés, mint szeretete volna. Öncsalástól bűzlött. Nagyon is hozzászókkott Michaelhez az elmúlt év során. Jobban a kellesténél. Valahányszor belenézett abba a gonoszul villogó fekete szempárba, megalázva érezte magát, és feszengeni kezdett.

A fürdőszoba szűköcske volt, de mély márványkád és zuhany állt benne. Úgy döntött, most csak sietve lezuhanyozik, és később áztatja ki a tagjait. A csípősen forró vízszugár alá lépett, és hagyta, hogy melege elernyessze megmacskásodott izmait. Mivel megszokta, hogy a kollégái vakrandikat erőltetnek rá, nem sokat töprengett, mikor Alexa esküdözve bizonygatta, megtalálta neki a Nagy Őt. Felidézte magában, hogyan lépett be a drága és meghitt olasz étterembe. Egy bizonyos férfitípusra számított, aki kicsit nagyhangú, kicsit túl sima modorú, kicsit túl vonzó.

Rosszul tippelt.

A vonzerőt leszámítva.

Maggie a bőrét dörzsölve próbálta elhessegetni az emléket, amelynek képei azonban továbbra is ott vibráltak lelki szemei előtt. A kezük szinte szikrát szórt, amikor összeért; olyan volt, akár egy villámcsapás. Maggie hajszáj híján hátraugrott. De csak hajszáj híján. A barikád, amit

maga köré emelt, szilárdan tartotta magát. A férfi társalgása azonban menten bevonta bővkörébe. Olyan volt, akár egy meleg ölelés. Igen, persze, sima modorú volt, megnyerő és szellemes, ugyanakkor valami féle tartást, belső erőt is sugárzott.

Mikor eléjük tették a desszertet, először fordult elő vele, hogy nem akart véget vetni az estének. Azt is érezte, hogy a másik is ugyanígy van ezzel.

Saját, külön bejáratú mottójára a tapasztalat tanította.

Tartsd be a három lépés távolságot, és a te kezében a gyepől.

Most azonban valami különös oknál fogva megnyílt, és bepillantást engedett a lelkébe. Erotikus kötelék feszült ki kettejük között, amitől mintha minden felragyogott volna körülötte. Meglehet, valami több vár rá, és ő készen áll a befogadására. Talán végig Alexának volt igaza. Talán tényleg szívárványt vagy vízesést fedez fel ezen a rejtett ösvényen; olyan valamit, ami meglepi, és betölti a belsejében tátongó fájdalmas űrt.

– Élveztem ezt az estét – mondta halkán. – Esetleg meg is ismételnénk.

Mikor az elhamarkodott ajánlat kibukott a száján az ínycsiklandó tiramisú fölött, a legszívesebben leharapta volna a nyelvét, úgy megbánta, de már késő volt.

Michael némán méregette.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne, Maggie.

Cirógatásként hangzott a férfi szájából a saját neve, szavai azonban belémartak, mint amikor bepörög a kutya, és megharapja a háziakat. A visszautasítás nem volt benne a pakliban.

– Sajnálom, *cara*. Gyönyörű nő vagy, és rettentően vonzó. De azt hiszem, csak bajt hoznánk egymásra.

A ragyogás kihuny e szavakra, újra homály költözött a helyére. Igen, ő maga is felfogta, hogy kényes egy ügy ez, ám most először hajlandó lett volna kockázatot vállalni. Bizonyára félreértette a helyzetet, vagy kettejük kapcsolatát. A legszívesebben elintézte volna egy nevetéssel, ám különös félelem ült a bűvös szempárban, ami torkára forrasztotta a szót. Michael mosolygott ugyan, Maggie azonban látta, hogyan feszeng a székén, milyen idegesen ragadja fel a borospoharat. Mintha valami visszatartotta volna attól, hogy hazavigye. Olyan volt az egész, mintha...

Aztán hirtelen mindent megértett, helyükre kerültek a kirakós játék elemei. Szívét átjárta a fájdalom, alig tudta kinyögni:

- Alexa miatt van, ugye? Szereted őt! – suttogeta.
- Nem, ő csupán a barátom, semmi más.

Leírta róla, hogy hazudik. Félre is nézett. Maggie elvörösödött a megaláztatástól. A szégyentől fuldokolva felugrott, és kirohant az étteremből. Nem csoda, ha több randi nem követte az elsőt. Később gondolatban sorra vette, hányszor hozta szóba a férfi Alexát a vacsora során. Hogy milyen csodálatos lény! Milyen figyelmes! Milyen okos! Még a megismerkedésükről is kifaggatta. Maggie elmondta, hogyan találkoztak az iskolabuszon, ahol menten össze is veszték, aztán persze a legjobb barátok lettek. Róla, Maggie-ről viszont semmit nem kérdezett. Nem érdekelte. Azért ment bele ebbe a randiba, hogy minél többet megtudjon Alexáról.

Mert szerelmes volt belé.

Maggie elfojtotta szégyenét. Egyetlen gondolata volt csak, el innen!

– Értem – mondta jeges hidegséggel.

Ujjai nem remegtek, amikor hátratolta a székét, és felállt.

– Maggie, beszéljük ezt meg. Ne menj el így!

Mire ő szárazon felkacagott.

– Ne légy nevetséges, Gróf! Nagy kislány vagyok. Kibírok egy kis visszautasítást. Hanem mostantól rajtad tartom a szemem. Kivált, amikor Alexa körül legyeskedsz.

Michael látszólag elcsodálkozott, Maggie azonban keresztüllátott rajta.

– Mondtam már, hogy. – kezdett volna újra magyarázkodni a férfi.

– Ne kamuzz itt nekem! – Maggie felkapta Coach retiküljét, és a válára vetette. – Viszlát, Gróf! – mondta villámló tekintettel.

Michael újra a nevéen szólította, de mintha meg se hallotta volna, kirobogott az étteremből.

Most elzárta a csapot, és felvett egy törülközőt. A visszautasítás ma is fáj még, bármilyen nevetségesen is hangzott. Michael visszarángatta őt fiatalsága visszatérő lidércálmához.

Amelyben soha nem volt elég jó.

Rossz emlékeitől megmérgesedve zöld ujjatlan trikót, farmert és bőrszandált vett fel. Nincs értelme a múlton rágódni. Elvégre is a maga ura;

ő szabja meg, kivel kezd, kivel nem. Másodhegedűs pedig nem lesz, bolond lenne!

Kivált nem Michael Conte mellett.

Kikefélte vizes haját, és fényes blézert vett fel. Aztán háttérbe szorítva zavaró gondolatait, lement a földszintre új családjához.

Hátul lépett ki a kertbe. Már mindenki a kovácsoltvas asztaloknál ült a hozzájuk illő kerti székeken. A lugast virágok indázták körül a sárga, vérvörös és lila rikító színorgiájával. A lágy szellő édes illatokat sodort feléje. A közeli medence moha borította, patinás szökőkútja felett faragott angyal örködött. A nap rátűzött a terrakotta tetőcserepekre. Maggie azonnal ellazult ekkora nyugalom láttán. A legszívesebben felkapta volna a fényképezőgépét, hogy tetten érje e misztikus béke titkát, amelyet a hangos olasz család harsány beszéde sem zavart meg.

– Margherita, gyere, ülj le közénk!

Maggie kis híján összerezsent teljes neve hallatán, Michael édesanyjának szájából azonban olyan varázslatosan hangzott, hogy annyiban hagyta. Első számú törvény: Soha ne kritizáld a család fejét, amelybe frissen házasodtál be.

– *Grazie.*

Michael kitöltött neki egy pohár vörösbort, aztán ujjait mosolyogva rákulcsolta a kezére. Nagyot dobant a szíve, de melegen visszamosolygott rá. Michael húgai szemlátomást égtek a vágától, hogy minden intim részletet halljanak. Maggie villámgyorsan döntött. Essenek túl ezen minél hamarébb, aztán kerüljön terítékre Venezia esküvője.

– Szeretnétek tudni, hogyan találkoztunk? – kortyolt a borába.

Michael meglepetten felvonta a szemöldökét. Női hangok csivitelése jelezte a teljes egyetértést. Maggie visszafojtotta mosolyát. Most legalább jól visszaadhatja a kölcsönt.

– Egy közeli barátnőm, Alexandra hozott össze minket. Tudjátok, a sógornőm, boldog házasságban él a fivérémmel. Mikor azután összefutott Michaellel egy üzleti vacsorán, menten tudta, hogy az ég is egymásnak teremtett minket. – Mézédés mosolyt küldött Michael felé, mire elkapta annak figyelmeztető pillantását. – Abban a pillanatban, amint megismerkedtünk, a férjem tudta, hogy én vagyok az igazi. A magam részéről nem szoktam elájulni a férfiaktól az első randin, de ő olyan hatásosan udvarolt, hogy levett a lábamról.

Carina felsóhajtott, és két kezébe fogta telt állát.

– Ez olyan romantikus! Szinte sorsszerű.

– Igen, a végzet rendelése – szorította meg Michael kezét Maggie. – Már épp ki akartuk tűzni az esküvő napját, de most, hogy meghallottuk, Venezia is a lakodalmát tervezi, úgy döntöttünk, rögtön idejövünk. Remélem, nem haragszotok, hogy nem ültünk fényes lagzit, de nem szeretek a figyelem középpontjában lenni; ezt tartottuk a legjobbnak.

Michael szájához emelte a kezét, és csókot lehelt a tenyerére, megbizsergetve Maggie bőrét.

– Si, Maggie nagyon magának való.

A mama éles tekintete ellentmondott törekeny természetének. Maggie-nek elszorult a gyomra. Aki négy gyermeket nevelt fel, és az üzletet is maga vitte, nyilván kitűnő szimattal rendelkezik, ezért Maggie nagyon vigyázott a szájára a jelenlétében. Ez az asszony ismerte az életet, és minél kevésbé bízhatott meg másokban, annál szentebbnek tartotta a saját ígéreteit. Amit ő kimondott, azt kőbe lehetett volna vésni. Másokkal szemben is ilyen magas mércét alkalmazott.

– És mivel foglalkozol, Maggie? – tudakolta Julietta.

Hosszú ujjai olyan kecsességgel tartották a borospoharat, amelyre rácáfolt komoly tekintete. Maggie visszaemlékezett, mit hallott róla: hogy ő a La Dolce Famiglia üzleti vállalkozásának feje. Ez a kifinomult, palérozott nő volt hát a racionális, józan hűg a családban.

– Fotós vagyok. Holnap be is megyek Milánóba dolgozni. A nap nagy részében távol leszek.

– Ez csodás! És mit fényképezel? – kérdezte Julietta.

– Férfiakat, alsóneműben. – Mély csönd telepedett az asztalra. Maggie vállat vont. – Természetesen márkás cuccokat. Holnap például Roberto Cavalli anyagát fényképezem.

– Ezt nevezem! – kacagott fel Venezia. – Tudsz nekem diszkontáron Cavallit szerezni? Dominick örülne egy új párnak.

Carina felkuncogott. Conte mama felsóhajtott, mint aki sokat túrt eddig.

– Venezia, nem muszáj ismernünk Dominick fehéreneműjét. És neked sem, egészen addig, amíg össze nem házasodtok. *Capisce?* – nézett rá villámló tekintettel.

– Maggie igen tehetséges fotós – jegyezte meg Michael. – Biztos vagyok abban, hogy ez az olasz út szakmailag is hasznos neki. A látnivalókról nem is szólva.

Maggie felvonta a szemöldökét. Nem tetszett neki ez a bocsánatkérő hangsúly, de újabb korty Chiantiba fojtotta a mérget, és hallgatott. Csak mert nem helyes kutyakölyköket és kisbabákat fényképez, azért még valaki. Michael mintha kitalálta volna, hogy a lelke mélyén többre vágyik. Önnön gondolatain felbosszankodva igyekezett újra a társalgásra figyelni.

Most épp Venezia beszélt, színpadias gesztusokkal kísérve minden egyes kijelentését. Maggie menten kiszúrta, hogy ő a család drámakirálynője. Csokoládébarna szemében mégis tűz és lelkesedés izzott. Karcú termetét drága farmerbe, nyakban megkötős virágos topba és Jimmy Choo cipőbe bújtatta, ami arról árulkodott, hogy nem veti meg a divatos cuccokat. Michael a jelek szerint rossz néven vette, hogy nem segít be a családi vállalkozásba. Egy ismert stylist asszisztenseként azonban jobban kielégíthette kreatív hajlamait. Maggie nem tudta volna elképzelni, amint muffinokat von be cukormázzal, vagy a marketinget és a könyvelést intézi.

– Mi itt szeretnénk megtartani az esküvőt – mondta tovább Venezia, majd ellágyult az arca. – Természetesen a pékség süteményeit szolgáljuk fel. A szeptember olyan gyönyörű hónap!

– De hát az már három hónap múlva itt van! – képedt el Julietta.

Nővére vádlón pillantott rá.

– Egy perccel sem akarok tovább várni, hogy egybekelhessek Dominickkel! Most, hogy Michael megnősült, ennek nincs is semmi akadálya. Már meg is állapodtunk a tizenötödikében. Ráérsz akkor, Maggie? Természetesen te leszel az egyik koszorúslányom.

Maggie nyelt egy nagyot, ahogy hirtelen ráeszmélt hazugságuk következményeire. Aztán gyorsan belekortyolt a borába, hogy elrejtse zavarát.

– Hogyne, majd úgy intézem, hogy ráérjek.

Venezia visongani kezdett a gyönyörűségtől, és összecsapta a kezét.

– Csodás! Ó, és miért nem vesszük meg már ezen a héten a ruháinkat?

Julietta a szemét forgatta.

– Ki nem állhatom a ruhavásárlást!

– Pedig jobb túl lenni rajta.

– Te vagy a legfőbb koszorúslányom, és ha tönkreteszed az esküvőmet a nyivákolásoddal, hát nem állok többé szóba veled!

– De jó is lenne!

Maggie csavargatni kezdte ujján a gyémántgyűrűt, amely hirtelen mintha égette volna. Kutyaszorítóba került, ettől csaknem újra bepánikolt, de azután erőt vett magán.

– Hmm, nagyon elfoglal a munkám, és Michael is azt ígérte, hogy megmutogat néhány nevezetességet, amíg itt időzünk. – Mosolygott, de tudta, hogy a mosolya leginkább torz fintorra hajaz. – Menjetek csak el ti ketten. Majd megadom a méretemet, és megrendelitek. Biztos gyönyörű lesz minden, és tetszik majd, mikor Michaellel visszajövünk.

– Szó sem lehet erről! – villant meg Venezia szeme elszántan. – Te is a testvérem lettél, tehát velünk kell jönnöd! Különben sem vagyok hajlandó olyasmit adni rád, ami nem mutat jó rajtad. Tönkretenné a stylisti hírnevedet.

Julietta gúnyosan felkacagott.

– Maggie meg én a mézesheteinket töltjük, szükségünk van némi elvonulásra. Nem tűnik túl romantikusnak, hogy divatbutikok körül kóvályogjak.

Michael gyengéden Maggie-re mosolygott, akinek e mosolytól megint nemszeretem módon olvadozni kezdtek a zsigerei.

Carina könnyörgő pillantást vetett rá.

– Kérlek, gyere velünk! Most már te is a családhoz tartozol. Az esküvődön sem lehettünk ott. Hiszen csak egyetlen délutánról van szó!

Maggie úgy érezte, bekerítették. Hogyan próbálgathat koszorúslányruhákat; hogyan játszhatja meg, mintha ő is jelen akarna lenni ezen az esküvőn? Michael már épp szóra nyitotta a száját, ám ekkor Maggie ránézett a mamára, akinek szinte süttött az arcáról valami.

Gyanakvás.

Maggie homlokán apró ránc képződött. Feszengése nyilvánvaló volt, és az idősebb nő megérezte, itt valami nem stimmel. Hiszen nem is stimmelt. Maggie azonban ígéretet tett, hogy végigjátssza ezt a szerepet, tehát nem adhatta fel.

Ujjait Michael szájára helyezte, hogy elhallgattassa. Ajka puha íveit tapintva újra vágni kezdett rá, hogy ismét a magáén érezze a férfi száját, amely mélyre hatolt benne, és mindent követelt.

– Nem, Michael, a húgaidnak igazuk van. Örömmel eltöltök egy délutánt ruhavásárlással. Jó muri lesz.

Igyekezett kellőképpen lelkesnek mutatkozni.

A mama elégedetten, karját keresztbe fonva dőlt hátra székén. A nővérek újra csivitelni kezdtek, hogy Maggie-nek zúgni kezdett tőle a feje. Magában sietve kiszámolta, meddig kell még ezt csinálnia, mielőtt álomba zuhanhat. Csöndes vacsora, korai visszavonulás a fáradságára hivatkozva, és egy nappal máris kevesebb. Holnap egész nap a fotózáson lesz, a papírjaikat intézik a konzulátuson... de mit is mondott Julietta?

– Összejövetel? – kérdezte rémülten.

Ez a szó úgy villant fel agyában, mint egy figyelmeztető útjelző tábla. Michael szintén meglepettnek látszott.

Conte mama felemelkedett ültéből, és botját az érdes terméskövekre helyezte.

– Si, ma este összejövetelt tartunk, Michael. Csak nem képzelted, hogy nem ünneplem meg a fiam és a menyem látogatását? A vacsorával kezdjük.

– Max is itt lesz?

– Természetesen. És a kuzinjaid is. Michael zavartan hunyorgott, aztán Maggie-re vetett egy bátorító pillantást.

Szent Habakuk! – gondolta Maggie. Ő itt fuldoklik, és álhitvесе olyan mentőövet vet oda a kimentésére, ami ereszt. Előbb koszorúslányruha, most meg ez a parti.

– Mama, ma tényleg fáradtak vagyunk egy összejövetelhez! Hosszú repülőút áll mögöttünk, és Maggie-nek holnap reggel dolgoznia kell.

A mama azonban leintette.

– Ugyan már! Hiszen csak páran jönnek, hogy gratuláljanak. Semmi ség az egész. Mi lenne, ha hoznál fel bort a pincénkből, és ellátogatnál az itteni pékségünkbe? Hozz tiramisut és cannolit, csokisat és vaníliásat. Julietta majd elvisz a kocsijával.

– Ööö, talán én is... – hebegte Maggie.

Conte mama azonban átkarolta. Törekeny termete ellenére a kis öregasszony szorítása halálos csapdának tetszett.

– *Niente*. Te velem maradsz, Margherita. Segítesz elkészíteni a vacsorát.

– Mama, Maggie nem tud főzni – csóválta a fejét Michael. – Az Államokban a legtöbb nő dolgozik, és sokan nem otthonosak a konyhában.

Erre azonban már Maggie harapott rá.

– Dugulj el, Gróf! Igenis, tudok főzni! – fordult Michael felé megsemmisítő tekintettel. – Csak úgy tettem, mintha nem értenék hozzá, hogy gyakrabban vigyél el vacsorázni – tette hozzá kaján vigyorral.

Conte mama megvetően felkacagott, és a ház felé terelte Maggie-t. A gróf meglepetten bámult utánuk.

Maggie homlokán minden egyes lépésnél újabb verejtékcsepp jelent meg, ahogy az óriási, csillogó-villogó konyha felé tartottak. Agyában egyetlen gondolat motoszkált, miközben forrt a haragtól.

Ha élve kerül ki innen, megöli ezt az alakot.

*

A legszívesebben sikoltva elmenekült volna. Utálta a konyhákat. Kiskorában a szakácsok rendszerint undokul elkergették a szent tűzhely mellől, mígnem elég volt meglátnia egy csillogó konyhafelszerelést, és beleborzongott az undorba. Most mégis igyekezett jó képet vágni a dologhoz. Elvégre is helyén az esze, csak tud recept után dolgozni. Talán épp valami könnyű fogás lesz vacsorára, amivel elkápráztathatja Michaelt, vagy legalábbis rábírja, hogy befogja a száját.

A mama máris egy sor mérőedényt és tálát készített ki a hosszú, széles konyhapultra. Különböző tartályok is sorakoztak ott, bennük ilyen-olyan porokkal. Határozottan nem az a bolondos főzőcskés műsor, az *Iron Chef*, ahol hatalmas a káosz, és mindenki fejvesztetten rohángál fel-alá.

Maggie úgy tartotta, a főzés a túlélést szolgálja, nem az élvezetet. Mivel jól keresett, pénzének tetemes részét készülékekre költötte. Most összeráncolt homlokkal próbált lelkesedést csiholni magában az előtte álló feladatra. A fenébe is, elkéne még egy kis bor! Pityókásan jobban el tudná viselni a rá váró tortúrát – gondolta.

– Mi lesz vacsorára? – kérdezte mímelt vidámsággal.

– Tészta. Gyorsan bekapunk valamit a család érkezése előtt. A vendégeknek aztán süteményeket és kávét adunk fel. Tudod, ugye, Margherita, hogyan kell tésztát főzni?

Maggie izmai elernyedtek a megkönnyebbüléstől. Istennek hála, Conte mama az egyetlen olyan ételt választotta, amit ő is el tudott ké-

szíteni. Gyakran dobott össze egy kis tésztát magának késő este. Azt is kikísérletezte, hogyan lehet elérni a tökéletes *al dente* állagot.

– Hogyne tudnám – bölintott tehát.

Az idősebb nő arcán elégedettség suhant át.

– Helyes. Szükségünk lesz erre-arra. Összekészítettem pár hozzávalót.

A masszív konyhapulton liszt, hatalmas tojások, olaj, sodrófák meg mindenféle eszközök sorakoztak. Maggie körbenézett, a tésztás csomagot kereste, meg egy edényt, amiben feltehetné a főzővizet. A mama azonban ekkor kezébe nyomott egy kötényt. Maggie az orrát fintorgatta. Micsoda körülményesség, csak azért kötényt kötni, hogy a félkész tésztát beleszórja a vízbe... de hát ezektől az olaszoktól minden kitelik.

– Ti ott, Amerikában nyilván másként készítitek. Figyeld meg, hogyan csinálom, aztán utánozz!

Maggie agya elködösödött egy pillanatra, de ezúttal nem volt hajlandó bepánikolni. Hol van a tésztatartó? Miről beszél ez a nő? Növekvő rémülettel figyelte, ahogy a ráncos kezek villámgyorsan feltörik a tojást, kiöntik a héjból a belsejét, majd mindent összekevernek egy tálban. A liszt a jókora gyúródeszka közepére került. Conte mama lassan ráöntötte a többi hozzávalót, és nekilátott a keverésnek. Mintegy varázsütésre elő is állt a tésztamassza, amit gyúrni és nyújtani kezdett. Végtelennek tűnő percekben át hajladozott felette. Maggie-t teljesen elbűvölte e titokzatos rítus. Nem fért a fejébe, hogyan lesz mindebből ehető olasz tészta. Conte mama rásandított a szeme sarkából, közben azonban a keze tovább dolgozott. – Akár el is kezdhetnéd.

A francba!

Ahogy az előtte sorakozó edényekre pillantott, rájött végre, mi folyik itt. Házi tészta készül! Csak nem neki kell meggyúrni? Sehol nincs az isteni tésztásdoboz, amit csak ki kell nyitni, és sehol a mártás, amit megmelegíthetne. Nem, erre a legkevésbé sem számított. Úgy érezte, pánikroham közeledik. Mélyeket lélegzett. Igenis, meg tudja csinálni! Nem törik meg holmi olasz tésztáktól meg a hozzájuk tartozó mamától, aki alig várja, hogy kikészítse. Majd ő megmutatja ezeknek!

Közel húzta magához a tálat. A lisztes rész könnyű volt, a tojások azonban halálra rémítették. Hmm, ügyesen fel kell törni őket a közepükön, kettéválasztani a héjat, a belseje aztán könnyedén kicsusszan. Magára erőltetett magabiztossággal a tál széléhez verte a tojást.

Ragacsos belseje a kezébe csusszant, a héja meg szétszóródott a tálban. Maggie Conte mamára pillantott. Látta, hogy az öregasszony megbízik benne, és teszi a dolgát.

Valami olasz dalt dudorászott, és tovább gyúrta a tésztát.

Maggie kihalászta a tálból a héj nagyját. Pár újabb tojásból elfogadható alapanyagot kapott. A fenébe is, gyorsan kellett dolgoznia, mielőtt a mama odanéz. Kiöntötte a lisztet a gyúródeszkára, és a közepére borította a tál tartalmát.

A folyós anyag rondán elárasztotta a gyúródeszka szélét. Maggie kimerülten megtörölte könyökével a homlokát, és kötényével szedte össze a ragadós trutymót. Az az átkozott villa nem segített a lekapirgálásában. Aztán mély levegőt vett, és belenyúlt a masszába.

Szent Habakuk!

A liszt a körmére ragadt. De csak gyúrta-dögönyözte a masszát, magában azért fohászokodva, hogy valamiféle csoda folytán neki is összeálljon a tésztagombóc. A liszt felhőkben szállt körülötte. Ám minél inkább pánikba esett, annál fürgébben járt a keze. Talán még több liszt kellene, vagy esetleg tojás? A többi összezavarodott a tudatában, míg nem azután kemény kezek fogták le. Megtörten lehunyta a szemét, majd lassan kinyitotta.

Conte mama az összepiszkított gyúródeszkat nézte. A nyúlós trutymót, ami ráfolyt a pultra, és lecsöpögött a padlóra, a héj darabkái tarkították. A két nő körül továbbra is liszt szállingózott. Maggie köténye is ragacsos volt, és az úgynevezett tésztamassa könyékig elborította meztelen karját.

Tudta, mindennek vége. Michael nem vehet feleségül olyan nőt, aki képtelen házi tésztát gyúrni. Conte mama nem hagyhat jóvá egy ilyen frigyét, egyszerűen nem tartja elképzelhetőnek. Maradék méltóságával felemelte a fejét, és szembenézett a másik nővel.

– Hazudtam. – Conte mama kérdően felvonta a szemöldökét, Maggie pedig tovább mondta, sebesen, mint a vízfolyás. – Fogalmam sincs a főzésről. Szárított tésztát használok, és vízben kifőzöm. A szószt a mikróban melegítem meg. Szinte minden este készéltel eszem.

Tessék. Kimondta. Felkészült a várható gúnyra és vádakra. Ehelyett a mama elvigyorodott.

– Tudom.

– Hogyhogy? – képedt el Maggie.

– Kíváncsi voltam, meddig bírod. Imponálóan sokáig, Margherita. Nem mutatod ki a félelmedet. Ha egyszer nekifogsz valaminek, végigcsinárod – akkor is, ha tudod, hogy biztos kudarc vár rád. A fiának pontosan erre van szüksége.

Fürge mozdulatokkal a szemetesbe takarította a trutymót, új adag lisztet hintett a gyúródeszkára, és Maggie felé fordult.

– Kezdjük újra! Figyeld, hogyan csinálom.

Most minden egyes lépést részletesen elmagyarázott. Ahogy Maggie félelme szertefoszlott, már megnyugodva hallgatta az okítást. Két kezét a masszába mélyesztve dolgozott, akkora erőbedobással, hogy hamar ki is fáradt. Az edzőterem kézi súlyzóit gyerekjátéknak bizonyultak a gyúráshoz képest. Conte mama karjának és csuklójának izmai azonban fáradhatatlanul bírták, mialatt a tökéletes tésztagömböt formálta. Maggie együtt dudorászott az öregasszonnyal, és nagy nyugalom töltötte el. Korábban soha nem főzött együtt másik nővel; soha nem tapasztalt meg ilyen családi meghittséget. Közben a sodrófa kinyújtotta a masszát.

– Látod, most úgy kell tovább nyújtanunk, hogy ne szakadjon el. Ez a dolog titka, így kapunk egy egyszerű, finom fogást – szólalt meg Conte mama. – Dolgozd meg a széleket!

– Talán ezt magára hagynám, nehogy elrontsam – harapott az ajkába Maggie.

– Nem. Ma este olyan vacsorát tálalsz fel a férjednek, Maggie, amit a tulajdon keziddel készítettél. És nem azért, mert kevesebbet érsz nála. Ő sem hiszi ezt rólad. Éppenséggel fölötte is állsz. Sokkal, de sokkal fölötte. *Capisce?*

E kijelentés szépsége váratlan igazságot ragyogtatott fel Maggie előtt. Megtörölte a homlokát, tésztamasszát mázolván rajta. Elmosolyodott. – Rendben.

Szó nélkül dolgoztak, közben olasz dalokat dúdoltak, a sodrófa megnyugtató, ritmikus mozgását figyelték, és a madarak csicsergését hallgatták a szabadból. Maggie addig nyújtotta a masszát, míg jókora lapot nem vehetett a karjára. Nem volt ugyan tökéletesen egyenletes, de áttetszően vékonyra sikeredett.

Conte mama a szárítóra helyezte, és alaposan megvizsgálta. Nevetése végigvisszhangzott a konyhán. – *Perfetto.*

Maggie-nek fülíg ért a szája örömeiben. Úgy érezte magát, mint aki tél derekán megmászta a Mount Everestet.

*

Órákkal később az asztalnál ült, előtte tálakban gőzölgött a friss paradicsomszósszal leöntött tészta. A konyhát belengte a bazsalikom és a fokhagyma ínycsiklandozó illata. A sarokban három üveg bor várakozott.

A tányérok úgy sorakoztak fel az étellel teli tálak között, akár egy könyv mellékszereplői. Maggie idegesen Michael felé pislogott, hogy kineveti-e. Bizonyára ugratja majd konyhai esetlenkedéséért, ennyi szakértő füle hallatára.

Körülötte nevetés, kiabálás, hangos beszéd vegyült össze zűrzavaros zsvivájá. Ő tévénézés közben, a konyhában szokta bekapni a vacsoráját, vagy elegáns éttermekben költötte el, ahol halkán, visszafogottan illett társalogni.

Kamaszkorában is egyedül evett, vagy a fivérével. Michaellel azonban másként volt.

Ő javában tréfálkozott a húgaival e meghitt családi körben. Maggie most rájött, azért olyan laza és elengedett minden helyzetben, mert pontosan tudja, kicsoda. Nagyra becsülte ezt a ritka erényt a férfiakban. Michael láthatóan élvezi az életet, és van humora. Vajon milyen lenne minden este vele vacsorázni? – fordult meg Maggie fejében. Bort iddógálnának, megbeszelnék a napjukat, együtt főzőcskéznének és ennének. Egy pár lennének a való életben is.

Michael kezébe vette a villát, rácsavarta a tésztát, és a szájához emelte.

Maggie lélegezet-visszafojtva figyelte.

– Á, mama, ez fenséges? – sóhajtotta a férfi.

Conte mama elmosolyodott, és a székére telepedett.

– Köszönd a feleségednek, Michael! Amit a tányérodon látsz, azt ő készítette, a tulajdon kezével.

Michael elképedt arcot vágott. Homlokán apró ránc képződött, ahogy lenézett a tányérxára, majd fel Maggie-re. Érzések furcsa egyvelege ka-

vargott ebben a pillantásban. Kigyúló tűz, fellobbanó büszkeség és a hála villanása.

Aztán lehajtotta a fejét, és szélesen elmosolyodott. Maggie szíve repesett az örömtől, és visszamosolygott rá. Michael hirtelen semmit sem hallott meg az asztal körüli lármából.

– *Grazie, cara!* Megtiszteltetésnek érzem, hogy ehetek a főztödből.

Delizioso!

Maggie biccentett a fejével, elfogadva a köszönetet. Venezia a korszorúslányruhákról és az esküvőjéről fecsegett, Carina művészetéről, Julietta a pékség új reklámkampányáról. Michael tovább evett. Szemlátomást büszke volt álneje főztjére.

Maggie pedig boldogabb volt, mint valaha. Legalábbis erre a kis időre.

Ötödik fejezet

Nem sokáig tartott az öröme. Michael az ajtóban állva köszöntötte a tömegesen érkező rokonokat, akiket hónapok óta nem látott. Tudta előre, hogy a meghitt vacsora után alaposan benne lesznek a slamasztikában. Nem ő, hanem szegény Maggie. A família olyan lármás szeretettel vette körül, amit kizárólag vérrokonnak tartogattak. A kuzinok magukkal hozták a házastársukat, barátjukat vagy barátnőjüket, meg az összes *bambinót*. A közeli szomszédok és valamennyi nő, akik évek óta vádásztak Michaelre, szintén eljöttek, hogy megnézzék maguknak győztes vetélytársnőjüket. Neki mindez meg se kottyant, az ő szemében ez csak egy szokásos este volt a mamánál.

Maggie-nek azonban mindez maga lehetett a pokol.

Michael a fejét csóválta, és nagy nehezen visszafojtotta a nevetését. Szegény Maggie egy sarokba szorult, néhány unokahúg társaságában. Fahéjszínű hajával kirítt a sok vendég közül, hiszen jobbára kreol bőrű barnák voltak jelen. Kacér miniruhája látni engedte karcsú lábszárát, amely férfigerék köré kíváncszott. A finom anyagú világospiros-sárga ruhát ekkora tömegben is könnyű volt felismerni. Amúgy is magas volt, s csaknem tíz centis szandáljával fölé magasodott a legtöbb kuzinnak. Volt valami ebben a szandálban, ami felizgatta Michaelt, úgy, ahogyan női lábbeli soha előtte. Mintha ez a szexi, csábos szandál is azt hirdette volna, a gazdája igazi vadmacska.

Újratöltötte a poharát, és miközben régi barátaival csevegett, rajta tartotta a szemét Maggie-n. Fagyos udvariasságot várt tőle, ami elriasztja melegszívű családját, valahányszor azonban rápillantott, nevetgélt, vagy figyelmesen hallgatta a rokonság történeteit, melyek elárasztották a fülét. Michael elbűvölve közelebb húzódott hozzá.

Eddig is tudta, milyen magabiztos fellépésű Maggie, és a szakmájában is vérprofi. Csak arra nem számított, hogy akkor is ilyen nyílt és természetes marad, amikor szerepet játszik. Rideg gyermekkorra is ez ellen szólt, és eddig társaságban távolságtartón viselkedett. A fenébe is, álca volt ez is, amit Michael abban a pillanatban felismert, amikor beszélt az étterembe azon a vakrandin. Ma este azonban valahogyan más volt.

Michael elmélyülten tanulmányozta, mialatt Tony bácsi a boltja gondjaival traktálta: az ellátók megbízhatatlanságával, a növekvő házbérrel és a tervével, hogy esetleg saját ingatlant vásárol. Buzgón bólogott, de közben álneje beszédére fülelt.

– Ezt meg hogyan csináltad? – súgta oda neki az egyik unokahúg, Brianna.

Olyan titkolózva beszélt, mint amikor az emberek a „rák” szót veszik a szájukra. A kérdés továbbra is ott lebegett a levegőben. – Michael notórius agglegény volt, rossz híre kelt, tudod. Nem hagyta magát megfogni.

– Tényleg? Miféle híre? – rándult meg Maggie szája.

Brianna körülnézett, majd közel hajolt hozzá. Michael Tony bácsi hátának takarásába húzódva leste a választ.

– Nagy vadász. Minél nagyobb a kihívás, annál jobban izgatja. Aztán amint a nő beadja a derekát, ő hopp, lelép.

– Lelép, de hogyan? – firtatta Maggie.

– Otthagya a nőt összetört szívvel, elcsábítva és elhagyatva – érkezett az elsuttogott felelet.

Michaelben forrt a méreg. Úgy, hát ezt gondolja róla a kuzin? *Dios*, miért nem hagyják békén? Holott soha nem csapott be nőt, nem élt ketős életet. A róla szóló pletykák mégis megelőzték, bárhová ment. Amerikába is eljutottak. Nicktől tudta, mit rebesgetnek a nőknél elért sikereiről. Annak idején a barátja féltette is tőle Alexát. Michael mintegy véletlenségből közelebb húzódott, hogy kihallgassa a választ.

– Hát ez borzasztó! – csettintett a nyelvével Maggie. – Akkor talán ezért vett feleségül engem. Milyen furcsa.

– Mi ebben a furcsa? – kerekedett el Brianna szeme. – Mondd el, már egy család vagyunk. Nem adom tovább, hallgatok, mint a sír.

Maggie mély levegőt vett, és körülnézett, mintha aggasztaná, ki hallja. Ugyanolyan halkan sutogott, mint az unokahúg.

– Természetesen nem voltam hajlandó lefeküdni vele, amíg el nem vett.

Michael kis híján félrenyelte a bruschettafalatot. Ahogy felnézett, Maggie dévaj mosolyával találkozott a tekintete, aki rákacsintott, megérintette Brianna karját, majd sarkon fordult azon a szexi túsarkúján. Közben meglebbent a szoknyája, látni engedve tökéletesen formált hátsóját. Michael állá megfeszült, olyan hirtelen tört rá a vágy. Elképzelte,

ahogy fogát e ruganyos húsba mélyeszti, és kéjesen megízleli. Fülében még ott visszhangzott a másik képzeletbeli kiáltása, miközben ő lefogja, és a kedvére tesz majd. Mire feleszmélt révületéből Tony bácsi locsogására, Maggie már átment a helyiség átellenes oldalára.

Végül is hogyan lesz majd tovább? Mit akar ettől a nőtől?

Mert sajnós iszonyúan kívánta az álfeleséget.

*

Valami nem volt rendjén vele. Maggie elcsipegette az előétel sós prosciuttóját, kiitta a borát, aztán elvegyült a vendégseregben. Alig huszonnégy óra leforgása alatt mindenén túl volt már, amit el akart kerülni, mert különben meg is vetette.

Hosszú, csajos csevegésbe keveredett, főleg az esküvőről. Először.

Főzőcskézett, tésztát gyúrt, tönkretéve tökéletes manikűrjét. Másodszor.

Visszaverte anyósa és sógornői meg az összes kuzin támadásait, akik mind a magánéletére voltak kíváncsiak. Harmadszor.

Miért nem rohant akkor el innen fejvesztetten, mint a Sikoly-sorozat hősei a félelmetes fehér maszk láttán?

Talán mert tudta, hogy csak megjátssza az egészet?

Bizonyára. Nem volt rá más épeszű magyarázat.

Ő csupán a bátyjával és Alexával találkozgatott, a távolabbi rokonsággal nem. Akkor főzött, amikor kedve szottyant rá. Vihorászó nők hordáját sem kellett kordában tartania, akik kérdésekkel ostromolták. Csöndhöz szokott, ilyen volt az élete, és meglepte az itteniek kendőzetlen érzelemnyilvánítása.

Ők azonban a maguk részéről rögtön befogadták. Michael összes húga erősen különbözött tőle, mégis kedvelte mind a hármat. Hús-vér nők voltak. A mama meg egyszer sem nevette ki vagy bírálta, miközben megtanította, hogyan készítse el élete első házi mártását. Valami életre kelt benne: valami, aminek a létezését szégyellte tudomásul venni. Vajon milyen érzés lehet, hogy ennyien szeretik az embert, akármennyit hibázott is?

Pillantása most Veneziára tévedt, aki a vőlegényébe karolt, és nevette annak egy mondásán. Még innen, a szoba túloldaláról is úgy tűnt,

hogy izzik a szerelmük. Dominick rajongó arckifejezése a zsigereibe mart.

Bárcsak rá nézne így egy férfi!

Gombóc keletkezett a torkában. Bármilyen idegborzoló volt is a cselvetésük, ezt a párt látva valahogy helyénvalónak érezte. Az ő útjukban semmi nem állna, kivált nem holmi ősi szokás. Vajon milyen érzés lenne? Ha őt is ilyen birtoklón, ilyen szerelemmel bámulná a párja? Ha olyan valakihez tartozna, akinek ez egyszer ő is fontos lenne?

Elhessegette magától a kérdést, és elindult Michael felé. Ideje folytatni a játszmát. Álférje egy jóképű pasas mellett álldogált; torzonborz, szakállas fickó volt, égő kék szempárral. Sűrű, szénfekete haja a homlokába hullott. Huh, szexibb nem is lehetett volna! Talán modell – tippelt Maggie. Carina is ott állt mellette. Úgy nézett az idegenre, mintha maga a nap lenne, és semmi más nem menthetné meg az azonnali, keserves fagyhaláltól.

– Maggie, á, itt vagy!

Max, ez a szexbálvány most Maggie felé fordította átható tekintetét, és elmosolyodott, mire nevetőránccok képződtek a szeme sarkában. Maggie pislogni kezdett a feléje áramló erotikus energiától, mintha csak egy lökhajtásos repülő kipufogógázai érték volna. Furcsa módon nem érezte ugyanazt az érzelmi kapcsolatot, mint Michaellel, inkább valamiféle esztétikai öröm volt ez egy ennyire szép emberpéldány látványától. A kezét nyújtotta, és az idegen keményen megrázta.

De nem pattogtak a szikrák kettejük között. Hála istennek! Maggie szánta azt a nőt, aki beleszeret ebbe a pasasba, és mindörökre meghúzódik az árnyékában.

Ekkor jött rá, hogy Michael hűgát érte ez a *balszerencse*.

Carina még nem volt abban a korban, amikor valaki már el tudja rejteni az érzéseit. Egyelőre nem érett teljesen nővé. Arcán olyan sóvárgás tükröződött, hogy Maggie-nek megesett rajta a szíve. Előzőnlötték saját keserű lánykori emlékei. Még mielőtt megfosztották ártatlanságától és a boldog, örök szerelembe vetett hitétől.

Szegény Carina! Régen rossz, ha beleesett ebbe a Maxbe.

– Hol rejtegetted eddig ezt a tüneményt, Michael? – pillantott most rájuk Max kíváncsian. Hanem valami más is volt ebben a pillantásban. Csak nem gyanakvás? – A legjobb barátodnak tartom magam, és tessék, gőzöm sem volt arról, hogy ti ketten jártok. Mikor a *Page Six* nem áll

elő a hírrel, hogy egy szexi szingli New York-i milliomos horogra akadt, akkor ott valami büzlik.

Ahá! Max azt hiszi, ő csak Michael pénzére hajt.

– Úgy tűnik, a magazinokat te érdekled jobban, öreg cimborá – horkant fel Michael. – Úgy emlékszem, amikor utoljára összevetettük az anyagi helyzetünket, csaknem egymillióval előztél meg.

– Kettővel.

– Igen, de te nem vagy gróf.

– A svájci származásom miatt ez szóba se jöhet. Dacára ennek több földem van, mint neked.

Maggie a szemét forgatta.

– Miért nem veszitek mindjárt elő a fütyiteket, hogy összemérjétek, kié a nagyobb?

Michael figyelmeztető pillantást küldött feléje. Carina a szája elé kapta a kezét.

– Ha a forrásaim pontosak, neked is megvannak a magad titkai – mondta Michael. – Mi is ez a hír a pletykarovatokban arról, hogy egy főúri hölgygel randizol? Nem elég jó már az olasz származás? Kék vérré pályázol?

Max a fejét rázta.

– Serena csak barát. Az apját kísérte el az üzleti útjára. Dúsgazdag örökös, az igaz, de nem kékvérű. Az apja azonban széttépne, ha többet akarnék tőle... nem tart elég jó partinak a lányához.

– Ez nevetséges! – tört ki Carina tomboló haraggal. – Mindenki, aki pénzért házasodik, megérdemli a boldogtalanságot! Te többet érsz ennél.

Max szívére tette a kezét.

– Ó, *cara*, hozzám jössz feleségül? Neked adnám a szívemet.

Carina céklavörösre pirult. Remegő ajakkal keresgélte a megfelelő szavakat. Micsoda zűr is ez! Szerelmes a bátyja legjobb barátjába, aki évekkal idősebb nála, és félig kamasz, félig nő testbe szorulva sóvárog valaki után, aki nem lehet az övé. Legalábbis egyelőre.

Maggie már csaknem megszólalt, hogy másra terelje a beszélgetést, de Michael megelőzte egy bravúros huszárvágással. Megveregette a húga állát, ahogy egy hátulgombolósét szokták a felnőttek.

– Carinának egyelőre jobb dolga is akad a szerelemnél. Ez még évekkal odébb van. Egyelőre elfoglalja a helyét a pékségben, és meg-

szerzi az üzleti diplomáját. Különben is, derék lány, te pedig, cimbora, a rosszfajtákkal szoktál flangálni.

A két férfi jót nevetett a tréfán. Nem vették észre, hogy Michael szavai célba találtak.

Carina elsápadt, és lehorgasztotta a fejét. Mikor újra felemelte az állát, a harag könnyei gyülekeztek a szemében.

– Nem vagyok már gyerek, Michael! – sziszegte. – Miért nem veszi ezt észre egyikőtök sem?

Ezzel megfordult, és kifutott a szobából.

– Miért, mit mondtam? – kérdezte Michael. – Hiszen csak tréfáltam.

Max szemlátomást ugyanúgy nem értett semmit, mint a barátja.

Maggie bosszúsan felsóhajtott, és megitta a bora maradékát.

– Tökfejek, ezt igazán nem kellett volna!

– Mit nem kellett volna? Carina idegesítően viselkedik, és udvariatlan a vendégeinkkel. Semmi rosszat nem akartam.

Max idegesen feszengett.

– Menjek utána?

– Nem, ez az én dolgom. Majd én beszélek vele.

Maggie Michael kezébe nyomta üres poharát.

– A pokolba is, maradj ki belőle! Már épp eléggé megbántottad. Hadd menjek én!

Michael kétkedve nézett rá.

– Drágám, nem értesz te a fiatal lányokhoz. Carinának néha kemény kézre van szüksége, hogy észre térjen. Talán jobb lenne Juliattát küldeni utána.

Maggie nem igazán hitte, hogy ez az üzleties gondolkodású nővér sokat tehetne Carináért. Újra felmérgeztette a hangnem, amit Michael használt, és amely azt adta tudtára, hogy képtelen megoldani egy helyzetet. Az elmúlt huszonnégy órában ez az alak kétségbe vonta a szakmai hírnevét, a főzőtudományát, most pedig a kapcsolatteremtő képességét szólja le. Kényszeredett mosolyt erőltetett magára, amitől kis híján megfájdultak az arcizmái.

– Ne izgasd magad, *drágám*? – vetette oda. Michael nyomban értett ebből a hangnemből. – Majd felvidítom valamivel a húgodat.

– Mégis mivel?

Maggie felnézett az előtte álló két, észvesztően szexi férfira, és kajánul elvigyorodott.

– Összehozom valakivel. Egy jó fej pasassal.

Michael arca elsötétült.

– Szó sem lehet róla! Gyerek ő még ehhez.

– Ezért is lenne szüksége némi tapasztalatra. Na, akkor én mentem.

Hogy tovább bosszantsa Michaelt, lábujjhegyre állt, és csókot nyomott a szájára. A kettejük között támadt hirtelen vonzás egy pillanatra elterelte a figyelmét, de csak egy pillanatra.

– Ne veszekedjünk a nászutunkon, drágám, mikor pedig olyan jól érezhetnénk magunkat.

Maxre kacsintott, aztán elvonult. Magán érezte a férfi tekintetét, és csábosan ringatta a hátsóját.

Az áldóját, igazából roppant mulatságos ez! – nevetgélt magában. Érdemes szembeszállnia Michael basáskodásával, lám, most is meglett a foganatja! Felment az emeletre, és Carina szobáját kereste. Hadd főjön addig Michael a saját keserű levében. Később majd bevallja neki, hogy blöffölt. Már megint bajba sodorta a hebrencssége. Carinával azonban mindenképpen beszélnie kell. Szó, mi szó, nem ért a női dolgokhoz. Vajon mit is mondhatna ennek a kislánynak, amitől jobban érezné magát?

Megállt egy zárt ajtó előtt, ahonnan fojtott hüppögés hallatszott ki. Izzadt a tenyere, a szoknyájába törölte. Nevetséges! Ha Carina nem hajlandó szóba állni vele, majd elidőzik itt fent az emeleten, hadd higgye Michael, hogy lelkizett a húgával. Felemelte hát a kezét, és kopogtatott.

– Carina? Én vagyok az, Maggie. Nincs kedved egy kicsit beszélgetni? Vagy menjek el? – Hát igen, még gyáva is. Egy tapasztalt lelki tanácsadó bizonyára szó nélkül rányitott volna a lánynak. Eltelt néhány pillanat, és bentről nem érkezett válasz. Már épp fordult meg megkönynyebbülten, hogy elmenjen.

– Rendben, értem, én csak... – hebegte, de ekkor kinyílt az ajtó.

A francba!

– Miért nem fogja fel senki, hogy felnőtt nő vagyok! – tört ki a kislány.

– Mert a bátyád nem hajlandó megérteni – vágta rá Maggie simán forgó nyelvvel.

Körbenézett a lányszobán. Rózsaszín falak, plüssállatok, és sok sok csipke mindenütt. Uff! Valami azt súgta, Carina azért hagyta meg

ilyennek a szobáját, hogy kedvére tegyen másoknak. A mennyezetes ágy puhának, hívogatónak tetszett, a takaró pillangómintája azonban gyerekes volt.

Itt minden egy huszonhárom éves lány ízlését tükrözte. Maggie nem hitte, hogy Carinának valaha is volt fiúja, Michael mellett ez nem tűnt valószínűnek. Megtorpant a szoba végében, ahol pár lépcsőfok vezetett egy elkülönített zugba, egykor talán a játékokat tarthatta itt Carina. Ennek a helynek egészen más jellege volt: üres festővásznak, festékek, meg mindenféle festőeszközök. Elénk színű akvarellek hívták fel magukra a figyelmet, és ölelkező szerelmesek agyagmodelljei sorakoztak a polcokon. Hmm, érdekes. A szobának ez a része jobban illett Carinához, mint a többi.

– Utálom az életemet! – nézett rá keserves arccal a lány. Az ágyára vetette magát, és ömlött a könnye. – Senki nem ért meg. Nem dönthetek magam. Nem vagyok már gyerek, de már előre eltervezték az életemet.

Maggie közben magát ostromozta. Miért lelkizik ezzel a csitrirel, akit alig ismer. Hiszen úgysem szólhat bele az életébe.

– Ümm. Hogyhogy?

– Kizárólag olyan fiúkkal találkozhatok, akiket a családom jó szemmel néz. Nem mintha bárki is randizni hívna. Kövér vagyok és csúnya! – hüppögte Carina.

Maggie bosszúsán felsóhajtott.

– Ne butáskodj! Egyszerűen csak telt alkatú vagy. Jó a melled. Nézd csak meg a nővéreidet, laposak, mint a deszka.

A lány szeme elkerekedett a meglepetéstől, de azután elnevette magát.

– Talán. De a fiúk szeretik a sovány csajokat. A hajam, mint a drót, a szájam is túl telt. Ostoba a képem. – Tovább hüppögött. – Michael megparancsolta, hogy segítsen Juliettát a La Dolce Famigliában, de soha, egyetlenegyszer sem kérdezte meg, én mit akarok! Művészetet akartam tanulni, de rákényszerített, hogy egyetemre menjek, üzleti szakra. Aztán meg hosszan gyakornokoskodhatok. Miért nem mehetek legalább Amerikába, hogy neki dolgozzak? Ez nem igazság!

Maggie a fejét csóválta. Hú, túl sok a dráma ebben a családban! Erről nem volt szó. Fürgén letelepedett az ágyra, és hagyta, hogy Carina kisírja magát. Közben kétségbeesetten kutatott emlékezetében a megfelelő vigasztaló szavak után. Vajon mit mondana egy ilyen helyzetben a

saját anyja, Nick vagy Alexa? A pokolba ezzel az egésszel! De aztán összeszedte magát. Mondhat bármit, sokkal rosszabb már úgyse lesz.

– Jól van, bébi, ülj fel, légy szerencsés!

A lány megtörölte az arcát, és engedelmesen felült az ágyán, duzzogón elbiggyesztve utált ajkát. Maggie meg mert volna esküdni, hogy egy napon Max rá se ismer majd barátja kishúgára. De nem most. Az még odébb van. Carinának időre van szüksége, hogy megtalálja önmagát, és jól érezze magát a bőrében.

– Gondolom, nem először hallod ezt, de az élet nagy szívás – mondta végül.

Újabb halvány mosoly volt a jutalma. A kislány legalább vette a lapot.

– Nézd, tudom, hogy alig ismerjük egymást, de azért engedd, hogy elmondjam, hogyan látom én ezt. Max halálosan szexi, és te fülig szerelmes vagy belé.

Carinának tátva maradt a szája meglepetésében. A haja tövéig elpirult.

– Nnem..., één... Maggie azonban leintette.

– Több mint érthető. Az a gond veled, hogy alig lépted át a nagykorúság határát. Ugyan már legálisan ihatsz, de rossz hírbe hozhatnál egy harmincéves pasast...

– Miért?

– Hmm, nem érdekes. Azt akarom ebből kihozni, hogy túl fiatal vagy hozzá egyelőre. Nem tekint még nőnek. Ez persze megváltozhat, ahelyett azonban, hogy arra várnál, vegyen végre észre, élhetnél is egy kicsit. Ismerd meg magadat! Ha tudod, ki vagy, a külvilággal is könnyebb lesz elfogadtatnod.

A lány annyira csüggedtnek látszott, hogy Maggie-nek majd megszakadt érte a szíve. Istenem, milyen zavarosak voltak ebben a korban az ő érzései is! Carina mellett azonban szerető család állt, és Maggie remélte, hogy ez nagy különbség.

– De hát hogyan? Nézz rám! Egy csódtömeg vagyok.

– Szereted az üzleti tanulmányaidat?

– Kibírom. Jó matekos vagyok. ez egyike a kevés dolognak, amihez értek. De azért megkérdezhetnének, mit akarok kezdeni magammal – szegte fel dacosan az állát.

Maggie elnevette magát. Ennek a lánynak helyén az esze. Szüksége is lesz rá.

– Az üzleti és könyvelői diploma igazán hasznos. Sok mindent kezdhetsz vele, és érdekes új emberekkel köthetsz ismeretséget.

A kis műteremre mutatott a szoba végében.

– Ezek a te festményeid?

– Igen, szeretek festeni, de nem hinném, hogy túl sokra vinném vele – bólintott Carina.

Maggie alaposabban megnézte magának a nyers erőt sugárzó, viharos érzelmeket tükröző arcokat. Értő szemmel vette észre a zaklatott ecsetkezelést, a szemlélőt bevonó expresszivitást, egy valódi tehetség szárnypróbálgatásait.

– Dehogyan, jó vagy – mondta lassan. – Semmiképpen ne add fel a próbálkozásaidat! Vegyél különórákat, hogy fejleszd a tehetségedet, és ne hagyd magad lebeszélni a festészetről! Hajlandó vagy erre?

Carina bólintott. Szemlátomást elbűvölte az új sógornő.

– Michael a legjobbat akarja neked, de mert a bátyád, ne várj tőle sok megértést. Jobban ki kell majd állnod magadért, hogy felfogja, meddig mehet el.

Carina nagy szemeket meresztett a tanács hallatán.

– De hát az ő szava szent – suttozta. – Ő a család feje.

– Nem az mondom, hogy ne tiszteld. Csak add mindig a tudtára, neked mi a jó. Próbáld meg!

– Rendben.

– Ami pedig Maxet illeti, egy napon talán más szemmel néz rád. Addig foglalkozz más fiúkkal.

– Mondtam már, nem kellek nekik.

– Mert nem törődsz eléggé a külsőddel – rázta meg a fejét Maggie. Aztán még mielőtt meggondolhatta volna magát, kimondta: – Gyere velem ezen a héten a fotózásra!

– Miért? – nézett rá gyanakvón a lány.

– A munkatársaim kezelésbe vennének – nevette el magát Maggie. – Bevezetlek a fényképezés világába, és bemutatlak néhány modellnek. A gondjaidat mindez nem oldja meg, de talán segít, ha látod, hogyan tekintenek rád mások. Gyönyörű vagy, Carina! Kívül-belül! Csak hinned kell magadban!

Kis híján ő is elsírta magát. Mit nem adott volna, ha annak idején vele is így beszélt volna valaki! Vajon akkor más ember lenne? De legalább most megvigasztalhatott egy fiatal lányt. Önnön váratlan érzelmességétől viszolyogva – túl sok érzelem jutott az elmúlt huszonnégy órára – kihúzta magát. Csak semmi ostobaság!

– Akkor eljössz velem?

– Miért ne. Jó muri lesz. Carina hevesen átölelte. Beletelt egy másodpercebe, mire Maggie viszonzta az ölelést, majd sután elhúzódott.

– Kösz, Maggie! Te vagy a világ legjobb sógornője!

– Az egyetlen vagyok, bébi. Közben furdalni kezdte a lelkiismeret. Egy dolog ugyanis, ha eljátssza Michael nejének szerepét, és megint másik, ha megszeretteti magát a családjával. Már megbánta, hogy meghívta Milánóba ezt a lányt, de túl késő volt, hogy visszaszívja. Felkelt az ágyról, és az ajtó felé indult.

– *Grazie!*

– *Prego.*

Becsukta maga mögött az ajtót. Egek ura, hogy bepöccen majd ettől Michael, ha meghallja!

Hatodik fejezet

Dios, a végén még megöli ezt a nőt! Michael figyelte, amint álneje csöndben összeszedi a holmiját. Úgy tett-vett a szobában, mintha egyedül lett volna, holott nem ez volt a helyzet. A férfi egyre jobban feldühödött attól, hogy a másik úgy tesz, mintha nem izzana közöttük a levegő.

Egyre zúrösebb volt ez az egész.

Elvárta volna, hogy Maggie tartsa a három lépés távolságot, és ne szóljon bele a családi életébe. Ehelyett, tessék, már az első nap egész cunamit kavart! De szemlátomást mindenkinek tetszett, hogy ilyen nagy a szája. A kishúga most elmegy vele a fotózásra, félpucér fickók közé, és ez a nő semmi kivétlnivalót nem talál benne.

– Még csak engedélyt se kértél tőlem, mielőtt a húgomat elhívtad – olvasta most Maggie fejére. – Ne szólj bele a családom dolgaiba, Maggie! Nem tartozik rád.

De Maggie még csak rá se pillantott pakolás közben. Fekete szatén-pizsamája vízként hullámozott körülötte, külön kihangsúlyozva kívánatos testének minden kis hajlatát. Vállig érő selymes haját hol hagyta az arcába hullani, hol hátrasimította, egészen transzba hozva a férfit.

– Hmm, nem hiszem, hogy az „engedély” szó szerepelt az egyezségünkben, Michael. Azt meg már megbeszéltük, hogy a randi emlegetése csak blöff volt. Emiatt ne fájjon a fejed.

– Ne gúnyolódj rajtam, nem olyan vicces ez!

Maggie felhorkant.

– Nézd, nem maradt más választásom. A húgod teljesen kiborult, le kellett csillapítanom. Ha nem úgy bánysz vele, mint egy ötévessel, talán nem is lett volna szükség erre.

– Carina ártatlan kislány, és teszek róla, hogy az maradjon.

Maggie újra felhorkant, tovább bősztítve Michaelt.

– Ébresztő, Gróf! Carina közel jár ahhoz, hogy kipróbálja önnön szexualitását. Így is, úgy is bekövetkezik ez, akár a segítségére is lehetnék benne.

– De nem az én fedelem alatt! Kötelességem megvédelmezni őt, és meg is fogom! Be kell fejeznie a tanulmányait, és munkába állnia. Udvarlók nincsenek benne a pakliban.

– Bele van esve Maxbe.

– Hogy mi? – bődült el Michael. Kiáltását visszaverték a falak. – Csak nem tett valamit, amivel elcsavarta a fejét? Ha igen, megölöm!

– Nyugi, nem tehet róla. Ő is gyerekek nézi a húgodat. Csupán arra próbállak rávenni, hogy légy vele elnézőbb. Nem lehet könnyű beleszeretni a bátyád legjobb barátjába.

Michael kiugrott az ágyból, és öles léptekkel fel-alá járkált a hálószobában. Alig néhány perc leforgása alatt Maggie felizgatta, megharagította és elcsüggesztette. Ha ezt ilyen iramban folytatja, hét végére ő már alulról szagolja az ibolyát.

– Max a családhoz tartozik, és Carina nem úgy néz rá, mint egy férfira. Nem is fog soha? – Michaelben szörnyű gyanú támadt. – Mondd, nem neked rokonszenves a barátom? Nem te ültetted el ezt a gondolatot Carina fejében?

Na, Maggie ezt már meghallotta.

Michael ijedten hátrált meg, ahogy a nő eléje perdült. Zöld szeme összeszűkül, és minden szava jeges hidegséget árasztott.

– Szép, hogy ilyen véleménnyel vagy rólam, Gróf! Vedd tudomásul, hogy nem ájulok el minden férfitől, aki az utamba kerül! Carinának meg van magához való esze. Ha nem dagnád homokba a fejedet, és hajlandó lennél meghallgatni őt, te is belátnád.

Ezzel újra a pakolásra fordította a figyelmét.

Michael elkapta a karját, magához rántotta, és az arcába nézett.

– Veszedelmes vizekre tévedtél, *la mia tigrotta!* – reccsent rá. – Nem tűröm, hogy ezen a héten beleszólj a családi életembe! Carina itthon marad! Én majd lerendezem ezt veled. *Capisce?*

Egy másik nő meghunyászkodott volna Maggie helyében. Ő azonban lábujjhegyre állt, és farkasszemet nézett a férfival. Az ámbra és a szantálfa érzéki illata körbelengte Michaelt, és elködösítette a tudatát.

– Eszem ágában sincs a családoddal közösködni! Menj, játssz házizsarnokot, ha ez tesz boldoggá. Én csupán azt próbáltam megértetni veled, hogy a húgodnak arra lenne szüksége, hogy meghallgassák, nem pedig, hogy pórázon tartsák.

– És a te megértésed elég neki? Maggie hetykén visszavigyorgott rá.

– Azt hiszem. Még szerencse, hogy éppen kéznél vagyok, nem igaz?

Maggie engedetlensége felszította a férfi dühét, de aztán valami más-sá változtatta át. Valami sokkalta veszélyesebbé.

A pizsama csúszós anyaga kisiklott az ujjai közül. Végtelen, sima, aranyló bőrt képzelt el alatta. A legszívesebben magához rántotta volna Maggie ajkát, hogy csak csókolja és csókolja, amíg édes megadásba nem fordítja át a haragot. Merevedése lett erre a gondolatra. Eggyel több oka volt, hogy meghódoltassa ezt a nőt. Volt-e már az életében hozzá fogható, aki ekkora vihart kavart a jelenlétével? Vajon ha most ágyba vihetné, reggelre kelve már nem kívánná ilyen veszettül? – suhant át agyán a homályos gondolat. Eddig mindig így történt. Talán ki kelle-ne elégítenie a vágyát, akkor másra is tudna gondolni, mint erre.

– Rosszra tanítod ezt a csitrit. Hagyd rám az enyéim dolgát? – mor-dult fel. – Elég egyetlen nyamvadt nap, és mindent összezavarsz. Sej-telmed sincs arról, mire van szüksége a húgomnak vagy másnak! Hi-szen még azt se fogod fel, az áldóját, hogy *neked magadnak* mire volna szükséged!

Abban a pillanatban megbánta ezeket a szavakat, hogy kimondta őket.

Maggie megmerevedett a karjai között, és a szemében nyers fájdalom jelent meg. A múltjából merülhetett fel valami, és Michael nézte, amint a szörnnyel szembeszállva visszaúzte oda, ahonnan előjött.

Fájdalmasan vágyott rá, hogy magához szorítsa a nőt, és minden jóra forduljon. Miféle örült kombináció ez: a kéjvágy és a gyöngédség együttese? Mi történik vele?

Maggie mosolya távoli és erőltetett volt.

– Természetesen igazad van mondta gúnyosan. – Mostantól igyek-szem mindenből kimaradni. Azt azonban nem vagyok hajlandó közölni Carinával, hogy nem jöhet velem!

Megpróbált elhárítani a férfitől, de ő átfonta a hátát a karjával, és maga felé húzta.

– Ne haragudj, *cara?* – mondta halkán. – Nem akartalak megbántani. Néha a legrosszabbat hozod ki belőlem. Kész szörnyetegnek érzem ilyenkor magam.

Maggie arcán meglepetés suhant át, de nem moccan.

– A bocsánatkérést elfogadom. Most pedig engedj el!

Michaelnek azt súgta az ösztöne, hogy vonja még szorosabban magához. Maggie nekifeszült, mint aki el akar szabadulni, ekkor azonban a férfi kőkemény hímtagjának ütközött. Elállt a lélegzete, de aztán nyomban közönyt erőltetett magára:

– Amint látom, a benned élő szörnynek semmi kifogása ellenem. Felizgat, ha szidalmazhatsz?

Michael felnevetett. Maggie borotvaéles esze szórakoztatta.

Mellette egy pillanatig se lehetett unatkozni. Az utóbbi időben azonban megtanulta, hogy túllásson kis komédiázásain, és észrevegye a mögöttük lappangó sebezhetőséget. Ez izgatta a leginkább. Vajon ennyi idő után végre sikerül megismernie az igazi Maggie-t? Eszébe jutott a közmondás: „Amelyik kutya ugat, az nem harap.” Ideje lenne kipróbálni.

– Nem, *cara*, minden jel szerint te magad izgatsz fel. Ahogy azt te is pontosan tudod. Most csak egy ölelésre van szükségem.

Maggie ereiben megfagyott a vér erre a fordulatra. Szava ostorként csapott le, hogy vérig sértse a férfit.

– Hidd el, Gróf, ennél rosszabbat is hallottam már, és nem ijedtem be. Nekem viszont nincs szükségem rá.

– Nekem meg igen – suttozta a másik. – Többet érdemeltél egy ócska numeránál. Időre volt szükségem.

Maggie úgy vergődött a karjában, mint aki megijed egy kis vigasztalástól.

– Pszt, csak egy percet kérek! Ígérem, nem fog nagyon fájni.

Megemelte, karját szorosan köréje fonta, és mellkasára vonta a fejét. Maggie szaggatottan, zihálva lélegzett, mint máskor a pánikroham közeledtekor, a férfi azonban nem vesztette el a hidegvérét, s lassan ő is megnyugodott mellette. Teste maradéktalanul beleolvadt a férfiéba. Előreugró, merev mellbimbói elárulták Michaelnek, hogy ő is felizgult. Le merte volna fogadni, hogy amennyiben ujját a nő nyaki verőere szorítja, annak úgy meglódul a pulzusa, akár valami nekivadult paripa. Mégsem ölelte át szorosabban. Magába szívta a másik hajának kókuszdióillatát, és igyekezett az utolsó csöppig kiélvezni a pillanatot. Egy ideig egyedül arra sóvárgott, hogy Maggie-t átfogva eloszlassa a fájdalmat, amit meggondolatlan megjegyzése okozott.

Nem tudta volna megmondani, mikor változott át lángoló máglyává ez a meghitt melegség. Magában megfogadta, hogy nem megy tovább.

Ösztöne azt súgta, Maggie nem szokott hozzá a beteljesülés nélküli gyöngéd öleléshez. Erre a gondolatra elszomorodott, és a nő szüleit okolta rideg nevelésükért. Az ő hibájuk, hogy Maggie kerül minden érzést. Be akarta bizonyítani neki, hogy ő igenis megérdemli a bizalmát. De Maggie megint áttört a férfi önuralmának gátján. Szinte szikrázott körülötte az erotikus feszültség.

Michael lélegzetét visszafojtva lassan visszaengedte a földre, hogy lábujja talajt fogjon. Mellbimbói kemény gombjai a férfi mellkasát súrolták. Michael tenyere a nő tökéletesen formált hátsójára simult. – Ó, *merda!*

A férfi hímtagja ellenállt elhatározásának, és fájdalmasan megkeményedett. Michael a fogát csikorgatta, de tartotta magát.

Aztán Maggie felnézett.

Smaragdzöld szempárja szinte szikrát vetett. Szenvedély lobogott benne és nyers kívánás. Reszketett a férfi karjában, miközben maga ellen küzdött, Michael azonban túl volt már minden lovagiasságon. Elkárhozott.

De legalább a pokolba vezető út gyönyörökkel volt kikövezve.

Lehajolt a nőhöz, és foglyul ejtette a száját.

Maggie elhaló kis sóhaja arra sarkallta, hogy tovább nyomuljon. Magába itta ezt a sóhajt, és nyelvét a nő szétnyíló szájába dugta, aki azonnal engedett, minden lökést külön viszonzva. A vállába kapaszkodott, és belevájta a körmét. Michael e csekély fájdalomra válaszul a nő alsó ajkát kezdte harapdálni. A ruganyos, érett hús édes, nedvdús öszibarackra emlékeztette. Ettől végleg elvesztette a fejét.

Valahogyan a falnak taszította Maggie-t, felemelte, s két lábszárát a dereka köré fonta. Lüktető hímtagját a nő combjai közé préselte, és még tovább hatolt.

Egyik keze a pizsama felsőrésze alatt járt. Ujjai rázárultak a nő keblére, a selymes bőr csodás ellentétben állt a merev bimbókkal. Maggie felnyögött, háta ívben megfeszült, a folytatást követelve. Michael vadul vágyott rá, hogy megízlelje, ezért feltépte a felsőrész gombjait, és Maggie mellére hajolt.

Addig szívta és harapta, amíg az egyik bimbó rubinpirosan nem csillogott. Maggie zihálva szedte a levegőt, de mindkét kezével belemarkolt a hajába, felfele húzva a fejét. Michael csak nézte a kívánás reszkető kódében, arra várva, hogy a másik megállítja.

– Tovább! Folytasd! – követelte a nő.

Michael újra ráhajolt, és most a másik keblét vette kezelésbe, nem lépve át a finom határvonalat gyönyör és fájdalom között. Maggie nyögve rángatózott a karjában; kendőzetlen válasza úgy hatott a férfira, mintha drogot fecskendeztek volna az ereibe. A nő pézsmaillata orrlyukaiba hatolt, és elkábította. Kezének egyetlen, gyors mozdulatával a bugyi övrésze alá nyúlt. Ujjai nedves, göndör szőrpamacsok között mottoztak. Maggie levegő után kapkodott, miközben a férfi lejjebb vitte a kezét, készen arra, hogy mélyre hatoljon, és...

– Michael!

Dörömböltek az ajtón, belehasítva a tudatába. Keze megállt a mozdulat közben, miközben megpróbált magához térni. Vihogást hallott.

– Csak nem malackodtok odabent? – szólt be Venezia. – Ha igen, hagyjátok későbbre! Gyertek le egy percre! – Kis szünetet tartott, majd tovább kiabált: – Michael! Maggie! Ott vagytok?

Michael igyekezett visszanyerni a lélegzetét és vele együtt a józan esztét. Csak azt nem tudta, lesz-e még józan valaha is.

– Igen, itt vagyok. Egy perc, és lent leszünk.

– *Grazie.*

Venezia léptei végigvisszhangoztak a folyosón, aztán elhaltak. A pillanat elszállt, s vele együtt az iménti hév. Mire Michael elvette Maggie-ről a kezét, ő pedig visszagombolta a pizsamáját, a férfi úgy érezte, az Antarktiszra csöppent Olaszország helyett.

Rájött, az iménti törekeny bizalomnak vége. Maggie közönyt vár el tőle, ezzel érdemelheti ki a tiszteletét.

– Ha legközelebb hetyegni akarsz, legyél egyenes! Nem tartozom azok közé a nők közé, akiknek szirupos csomagolásra van szükségük egy kis szexhez.

– Maggie...

– Hagyj!

Lehajtotta a fejét, ám előtte Michael még megláthatta arcán a sebezhetőséget. Maggie keze enyhén remegett, miközben visszahúzta magára a paplant.

– Ma éjszaka azonban, kérlek, ne! Menj, beszélj a húgoddal!

Michael megállt az ágy mellett. Két vágy harcolt benne: szerelmet vallani, és megmenteni a családját. Egek, mi is történt itt? Meg kellett győznie Maggie-t, hogy nem Alexát szereti. Csak hát ez egyre rázóssabb

lett. Mi van, ha túl késő, és a nő már nem hisz neki? És ha igen, vajon otthagyja-e faképnél felháborodásában, amiért becsapta?

Nem, az előbb túlságosan fejébe szállt a vér. Muszáj volt összeszednie magát. Már csak hat nap, és repülhet vissza New Yorkba. Ott tartani fogja a szavát, kilép Alexa életéből, és Maggie-t sem látja többé. Minden visszatér a megszokott kerékvágásba. Hat nap, és az egésznek vége.

Szó nélkül kísértelt az ajtón, magára hagyva Maggie-t az ágyban, a sötétben.

– Szóval, kivel találkozunk megint? Michael a Piazza Vecchia felé vezette Maggie-t, miközben az alábukó nap aranyló sugaraiban fürdette a teret. A túsarok bele-beleragadt a macskakövekbe, Michael a derekánál fogva támogatta. Szilárd elhatározással nem vett tudomást a kettejük között pattogó elektromos szikrákról. Egy röpké pillanatra ugyan elidőzött keze a rózsapiros selymen, a meleg bőr fölött, mielőtt elengedte. Azt várta, hogy Maggie tiltakozik az üzleti vacsora ellen, s meglepte lelkes ajánlkozása, hogy elkíséri.

Mivel nemrég tért vissza a koszorúslányruhák beszerzéséből, talán elfáradhatott.

– Signore Ballinivel. Számos étterem tulajdonosa, és talán társulna a La Dolce Famigliával. – Elhallgatott, majd igyekezett könnyedén folytatni: – Hallott a házasságomról, és alig várja, hogy megismerkedjen a feleségemmel.

Maggie felkuncogott, és megállt egy utcai árus bódéja mellett, hogy megnézzé magának a *taleggiót*, ezt a puha, illatos sajtot, meg a mellette sorakozó sós felvágottakat. Michaelt meglepte, hogy gyors olasz beszédbe bocsátkozott az áruval, de hát Maggie Ryan az utóbbi időben tele volt meglepetésekkel. Valahányszor megpróbálta kiismerni, kisiklott a keze közül. Vagy hogyan is mondják ezt Amerikában?

– Szükséged van rám, hogy nyélbe üsd az üzletet, Gróf? – pillogott rá Maggie mímelt rajongással. – Legyek odaadó hitvesed? Akarod, hogy a dicséretedet zengjem?

Michael nem vesztette el az önuralmát. Kísértésbe esett, hogy men-tegesse nála idősebb üzletfelét, de túl sok minden forgott kockán. Imádkozott hát, hogy Maggie hajlandó legyen eljátszani a szerepét.

– Signore Ballini kissé maradi, és szeretnék rá jó benyomást tenni. Tudnád egy kicsit tartani a szád?

– Jó is lenne, mi?

Maggie ruhájának szegélye a térdével flörtölt, miközben ráérősen végiglejtett a téren, szemlátomást élvezve a patinás várost, Michael szülővárosát. A tér közepén mívés szökőkút emelkedett fenséges oszloppal és levegős, nyitott tereivel, tovább fokozva az épületek ódon varázsát.

Maggie, mintha olvasott volna a másik gondolataiban, megszólalt:

– Nick bolondulna ezért a helyért. Imádja a természet és az épített környezet harmóniáját. Bergamo fantasztikus egy hely! Boldog gyermekkorod lehetett itt.

– Se – mosolyodott el Michael. – Szeretek Amerikában élni, de be kell vallanom, soha nem adnám fel végleg ezt a helyet, gyermekkorom színterét. Bizonyára Alexa is kedvelné. Évente rendeznek itt egy költőversenyt is, *Bergamo Poesia* címmel. Egyszer talán megnézhetnénk.

Maggie megdermedt Alexa nevének említésére. Magában átkozta ezért Michaelt. Vajon tényleg az az ábra, hogy férjezett barátnője után ácsingózik?

– Hmm, ezt jól kitervelted! A poézis ürügyén szeretnéd őt idecsábítani! Ne feledd az egyezségünket, Gróf!

De Michaelnek nem volt ideje válaszolni, mert ott álltak a Taverna del Colleoni & Dell'Angelo előtt. Michael néhány szót váltott a pincérel, aki beengedte őket. A középkorias környezet a boltíves mennyezetrel elismerő mormogást váltott ki Maggie-ből. Letelepdedtek egy meghitt sarokba, előtte azonban Michael bemutatta álfeleségének az üzletfelét.

Signore Ballini régi vágású olasz úriember benyomását keltette, aki kedveli a kultúra áldásait, az utazást, az ínycenc fogásokat, a bort és a szép nőket. Szerencsésen öregedett. Őszbe vegyülő haját divatos frizurára nyíratta. Nem tudott ellenállni a kísértésnek, és flörtölni kezdett Maggie-vel, aki nemcsak hogy nem utasította vissza a bókjait, de szemlátomást őszintén élvezte is őket.

Michael megnyugodott kissé, miközben megigazította királykék nyakkendőjét. Talán jól sikerül ez az este. Mialatt semmiségekről fecsegték, a pincér finomnál finomabb fogásokat tett eléjük. Grillezett radicchiót kaptak halvány gorgonzola sajttal, porcínivel és fekete áfonyával leöntött tésztát, végül garnélarakot sáfránnyal ízesített polentakorettel. A Valcalepio Rosso, ez a testes helyi vörösbor könnyen itatta magát. Két üveg hamar kiürült beszélgetés közben.

– Signora, mivel ön Amerikából jött, úgy sejtem, van önálló pályája. Mondja, mivel foglalkozik, amellet, hogy boldoggá teszi Michaelt?

A rózsapiros ruha szögletes dekoltázsa arrébb csúszott egy hüvelyknyivel, kivillantva a magasan ülő keblek ruganyos húsát. Maggie haján vörös fények játszottak, ahogy a selymes zuhatag a vállát súrolta.

– Fotós vagyok – felelte. – Fiatal koromtól imádok a fényképezőgép lencséje mögött állni.

Az öregember elismerően bólintott.

– És mit fényképez? Tájakat? Kisbabákat? Esküvőket?

– Alsóneműt Calvin Kleinnek, Cavallinak és egy sor más neves divattervezőnek. Gyakran repülök Milánóba a munkám miatt, ezért ez most csodás lehetőségnek ígérkezett, hogy a kellemeset összepárosít-sam a hasznossal.

Michaelben megállt az ütő, Signore Ballini azonban édesen felneve-tett.

– Üdítő ezt hallani! Élvezi, ugye, hogy egy kicsit féltékennyé teheti a férjét?

Maggie vele nevetett, aztán visszaterelte a beszélgetést az üzletre, mialatt jóízűen falatozott. A desszertnél ügyesen szóba hozta a La Dolce Famiglia amerikai sikerét. Michael kapott az alkalmon, és ott folytatta, ahol ő abbahagyta.

Hamarosan már forró fekete gőzölgött előttük kicsiny csészékben, és Michael újabb találkoztót beszélt meg Milánóban. Már épp lezárta volna a sikeres estét, amikor hirtelen úgy tűnt, minden romba dől, amit addig nagy gonddal felépítettek.

– Szeretnék Aspenbe menni síelni – panaszkolta Signore Ballini –, de jócskán meggyűlt a bajom egy villa tulajdonosával. A szörnyű nőszemély, egy amerikai színésznő, aki ott lakik, nem hajlandó visszahívni. Úgy hírlík, akárkinek nem adja bérbe a villát. Egy olasz eszerint nem elég jó neki.

– Csak nem Shelly Rikersről beszél? – vetette közbe Maggie.

Az öregember arcán meglepetés suhant át.

– De igen. Nem is vagyok hajlandó megnézni a filmjeit. Micsoda perszóna!

– Ami azt illeti, ismerem Shellyt. Egész jól ki lehet vele jönni.

Michael a borospoharát szorongatta zavarában, mert kínos csönd tá-madt. Signore Ballini kihúzta magát, és hangja fagyossá vált.

– Ezt én nem tudhatom, signora, mivel a hölgy kizárólag amerikaiakkal hajlandó szóba állni.

Michael már épp megszólalt, hogy sietve elköszönjön, elvonszolja innen Maggie-t, aztán a gondviselésre bízta, hogy az öreg ne fújja le a találkozót.

– Hát akkor...

– Ne butáskodjon, signore! Hadd intézzem ezt el önnek!

Elővette feltűnő, leopárdpöttyös mobilját, beütötte a számot, majd röviden beszélgetett valakivel.

Michael döbbsen leste, hogyan tárgyal három másik ismeretlennel, miközben be nem áll a szája. Aztán elhallgatott, elvette füléről a telefont, és megkérdezte:

– Signore, szeptember első hete megfelel önnek?

– *Perfetto!* – ragyogott fel az öreg arca.

– Helyes! Adja át az üdvözetemet Shellynek, és mondja meg neki, hogy felhívom, amint hazaérek.

Visszacúsztatta a mobilt a retiküljébe, és elmosolyodott.

– Akkor minden a legnagyobb rendben. Majd Michael közvetíti a részleteket. Azt hiszem, az egész valamiféle félreértés lehetett. Shelly várja önt.

– *Grazie!* Ön nem csupán gyönyörű, de hatékony is!

Michael kábán ment utánuk, aztán az étterem előtt elköszönt. Álneje könnyed eleganciával belékarolt, hogy meg ne botoljon a macskaköveken, és mélyen magába szívta a balzsamos esti levegőt. Egy darabig csöndben baktattak egymás oldalán, miközben Michael megpróbált magához térni.

– Azt hittem, elszürod nekem az egészet – vallotta be.

Maggie csilingelő nevetése megcsiklandozta a fülét, de nemcsak azt. Ez a valami menten megkeményedett, és sajogva sóvárgott arra, hogy a nőbe temetkezzen.

– Láttam, hogy megizzadtál ijedtedben. Vicces volt nézni, hogyan próbáltad folytatni a társalgást, mintha mi sem történt volna, holott ke-serves képet vágta. Tényleg ilyen kétbalkezesnek gondolsz üzleti ügyekben, Gróf?

Michael szíven ütötte a megállapítás igazsága. Igen, azt hitte. Ellenkező esetben ugyanis halálra rémülne. Ha Maggie nem az, aminek látszik, akkor sokkal több annál. Lelke van, kitaró és szenvedélyes. Annyi

bájjal és szellemmel, hogy egy férfi soha nem unatkozhat mellette. Olyan nő, aki sokkal többet ér egyetlen kósza numeránál.

Aki minden pénzt megér.

Vadul kalapált a szíve, és körülengte a nő illata. Maggie egy fagyaltos elé vezette. Vett két csokifagyit, és mielőtt tiltakozhatott volna, kezébe nyomta az egyiket. A tér mostanra benépesült. Párok andalogtak kézen fogva. Michael elhessegette szorongó gondolatait, és élvezte a pillanat varázsát.

– Látod azt a szökőkutat? – kérdezte.

– Igen.

– Egyszer, amikor a barátommal, Maxszel erre jártunk, felcukkoltuk egymást, hogy másszunk bele anyaszült meztelenül.

Maggie felvonta a szemöldökét.

– Ezt nem hiszem el! És megcsináltad?

– Csak Max. Őt küldtem be ugyanis először. Pucér hátsóval bemászott a medencébe, ekkor azonban egy kutyasétáltató földink épp arra járt, és rajtakapott minket, elkergetett a térről, de balszerencséjére Max hátrahagyta a ruháját.

– És mi értelme volt ennek a csínynek?

– Természetesen hogy eldöntsük, kinek van több vér a pucájában.

Maggie hangosan felnevetett. Kacagása végigvisszhangzott az estében. Michael lenézett rá. A nő szája sarkát elmázolta a csokoládéfagyaltal. Nyitott volt az arca, és olyan lágy, amilyenek még nem látta. Gondolkodás nélkül lehajolt, és megcsókolta.

Egyetlen rövid pillanatra rátapadt az ajkára. Csokoládé, vörösbor és meleg női hús ízeiben dúskált. Maggie visszacsókolta, elernyedve a csókban e ritka pillanatban. Mikor elszakadtak egymástól, valami mindkettejükben megváltozott, de egyikük sem állt készen arra, hogy szembenézzen vele. Maggie a kukába dobta a tölcsért. Szóltanul mentek tovább.

Michael azonban eltöprengett, nincs-e késő ahhoz, hogy ne vegyék tudomásul, ami kettejük között zajlik. Hogy úgy tegyenek, mintha ez egy teljesen érzelmentes á/házasság lenne, minden kötelék nélkül.

Hetedik fejezet

– Jól van, Decklan. Le a gatyával! A modell nadrágja a padlóra hullott. Az éles műtermi fények kiemelték kidomborodó izmainak játékát az olajozott bőr alatt. Alsónadrágja körülfogta a kényes részleteket, de húsa különben mezítelenül, büszkén csillogott. Maggie-nek közben szüntelenül járt az agya, hogyan készítse róla a legelőnyösebb felvételt, kihagyva ezt, megtartva amazt. Új ereszéssel dolgozott, az olasz tervező toborozta őket, zöldfülűek is voltak jobbára.

Maggie azonban hagyta, hogy helyette a fényképezőgép végezze a dolgát. Egy időre minden mást kizárt a fejből, annyira elragadta a pillanatot. Mindig is jobban érezte magát a masina lenszéje mögött, mint előtte; mintha elszabadult volna a benne élő kukkoló, megkapva az engedélyt, hogy behatoljon egy másik ember belső világába, mégis megőrizve a biztonságos távolságot. Szeretett korlátokat döntögetni, akár komfortzónáját is feladni a tökéletes felvétel érdekében, és addig abba se hagyta a munkát, amíg meg nem kapta, amit akart.

Szünetet kért, mert megizzadt a forró spotlámpák alatt, és benyakalt egy palack vizet. A sminkmester közben elvitte Carinát, hogy átvarázsolja. Maggie jót nevetett a fiatal lány zavarán, ami a dobogón pózoló félmeztelen férfiak láttán fogta el. Olyan mohón nézte őket, mint egy márkás áruk végkiárusítására érkezett nő. Maggie remélte, hogy Carina némi önbizalomra tesz szert itt, jól érzi magát, és épségben, ám jobb hangulatban adhatja vissza Michaelnek.

Eszébe villant, hogyan döntötte a falnak a férfi, hogyan tépte fel az ingét, és harapdálta a mellét. Beleborzongott az emlékebe, és melegség támadt a két combja között. Mi történik vele? Soha ilyen hevesen nem vonzódott még férfihoz. Vonzalom, igen, ilyennel már találkozott. De ez a nyers, kendőzetlen, örült sóvárgás, hogy rávesse magát, nem, ez új volt.

Ugyanakkor butaság volt tőle, hogy nem látta előre, mibe csöppent bele. Hiszen ez a pasas már megnyugtató, vigasztaló ölelésével is megzavarta. A férfiak azt hitték róla, nem szeret odabújni hozzájuk, és ez rendszerint így is volt. Csak hát mikor próbálta egy férfi anélkül átölelni, hogy a szex nem volt a képben?

Az a tegnapi esti csók tovább rontott a helyzeten. Édes, gyöngéd csók volt, tele ígéretekkel.

Talán ha lefeküdnének, alábbhagyna ez a veszedelmes sóvárgás. Mindig így volt eddig. Talán egyetlen szenvedélyes, forró éjszaka megszabadítaná ettől az ígézettől, és kamaszkori hormonviharok nélkül lábalna át a héten.

Miután kiitta a vizét, az előtte felsorakozott három modellt kezdte tanulmányozni. Tökéletes, beolajozott testtel vártak sorukra.

Az alsónemű, amit viseltek, dögös volt, lerítt róluk, hogy márkás darabok. Ha azonban ő nem végezne jó munkát, nem különböznének a többi Calvin Klein-gatyától. Márpedig nem tudná elviselni, ha másodosztályúnak ítélnék meg a közreműködését. Bosszúsan harapdálta az ajkát.

Hirtelen mindhárom férfi arckifejezése megváltozott. Maggie a hátuk mögé nézett.

Az áldóját!

Carina állt előtte. A sminkes kitett magáért, a kislányból egy csapásra fiatal nő lett. A bőre valósággal sugárzott. Orcájára könnyű alapozó és kevés őszibarackszín került, és a szeme környéke titokzatosan füstös volt. Telt ajkán ajakfény csillogott, egyszerre szűziesen és csábosan. Göndör haja rendezett loknikban keretezte az arcát, amitől egyszeriben a figyelem középpontjába került. Továbbra is a farmere volt rajta, de az egyszerű pólót vörös pruszlikra cserélte, és alatta az áttetsző ing kiemelte éretten duzzadozó keblét – szexisen, mégis szemérmesen.

Maggie boldogan figyelte, milyen magabiztosan lépked feléje. A dobogón álló három modell reakciójából ítélve a sminkes tökéletes munkát végzett.

– Szívdöglesztően nézel ki – mondta Maggie, és megérintette a lány loknijait. – Hogy tetszik?

Carina lelkesen bólogatott.

– El se hiszem, hogy ilyen lettem!

– Én viszont igen – mosolyodott el Maggie. – És amint látom, ezek a pasik is egyetértenek velem.

Carina elpirult, és félszegen feszengett, aztán a modellek felé pislogott. Azokat most elvárásolta a lány, akit addig észre se vettek. Maggie gyanította, hogy sóvárgó ártatlansága oly ritka kombináció, hogy ez bővülte el a modelljeit. A kislány felturbózott önbizalma szirénéneként

hatott rájuk. Hiszen nincs elragadóbb egy olyan nőnél, aki tudatában van önnön hatásának. Volt azonban valami más is a férfiarcon, ami ellenállhatatlanul vonzotta, valami, ami... *Heuréka!*

Ügyet sem vetett vad szívdobogására, ahogy az adrenalin elárasztotta a szervezetét. Ez az! Itt a soha vissza nem térő pillanat.

– Gyere velem!

Megragadta Carina karját, és felvonszolta a dobogóra. Fürge mozdulatokkal átrendezte a díszletet, beállította a fényképezőgépét és a világitást.

– Decklan, Roberto, Paolo, ő Carina. Őt is lefényképezem veletek együtt.

– Hogyan? – sikoltott fel Carina.

Maggie a dobogó oldalára állította, rá nem vetült fény.

– Fond keresztbe a karod! Így, ni. – Beállította a lány pózát, aki lazán a falnak támaszkodott. – Most pedig nézz ki az ablakon, mintha valamiről ábrándoznál. Valamiről, ami boldoggá tenne. Ne aggódj, az arcvonásaid elmosódottak maradnak, és amúgy is sötétben leszel. Benne vagy?

– Nem tehetem!

– Szépen kérlek!

Carina egy ideig még ellenkezett, aztán végül beadta a derekát. Feszült arckifejezéssel próbálta azt nyújtani Maggie-nek, amit kívánt. Ő meg visszaszaladt a modellekhez, és cikcakkos sorba állította őket. Nadrágjuk enyhe kitüremkedése nem zavarta, valójában épp erre volt szüksége.

– Figyelem! Arra nézzetek? – Carinára mutatott, aki mereven, feszengve állt ott. – Képzeljétek el, milyen lenne, ha tőletek kapná az első csókját, ha ti tennétek nővé. Erre koncentrálatok! Akkor kezdjük!

Megragadta a fényképezőgépét, és elkattintotta. Vezényszavakat kiáltozva fel-alá futkosott, mint egy félőrült, hogy tetten érje az illanó titkot. az ártatlanságot. a vágyat. a kísértést. Több volt ez holmi szemrevaló fehérmű fényképezésénél, ez a felvétel az érzelmek vásáráról szólt.

Fokról fokra Carina is elfeledkezett arról, hol áll. Végül valami megjelent az arcán. Halvány mosoly. A férfiak idegesen téblábolva pislogtak feléje, aztán.

Klikk.

Maggie elkapta a pillanatot.

Eltöltötte az elégedettség, és egész testében elernyed.

– Készen vagyunk. Tökéletes!

A modellek és a stáb kórusban felrivalgott. Maggie elégedetten vi-gyorgott, sarkon fordult, és egyenesen szembenézett a férjével.

Jaj, nem!

Ő állt előtte fekete Armani öltönyében, kikeményített királykék in-gében és élénkpiros nyakkendőben. Nyugodt testtartása rációfolt a fekete szemében fortyogó dühre. Tekintetét végigjártatta Maggie-n, majd a dobogón. Carina épp felszabadultan nevetgélt. Maggie-nek nem kellett megfordulnia, hogy tudja, valószínűleg Decklannal flörtöl. Egy tenyérnyi alsóneműbe öltözött szupermodellel. Micsoda égés!

Elöntötte a félelem, hátát dacosan kihúzta.

– Meg tudom magyarul.

– Azt nem kétlem.

Michael suttogóra fogott hangja tovább borzolta Maggie idegeit.

Honnan ez a nyersség? Mintha egyenesen olyan nőre várt volna, aki a pallérozott külső mögé hatol, és előhívja minden ősi férfiösztönét. Vagyonos, szerető családban nőtt fel, gondtalanul. Maggie-nek semmi kifogása nem volt ez ellen, noha a legtöbb úrifiú hidegen hagyta. Michael azonban nem. Egy örökkévalóságba kerülne, amíg minden lelki rétegét megfejtené, és mérget vett volna rá, hogy még ekkor is tartogat-na neki meglepetéseket.

Szerencsére nem állt szándékában mélyebben megismerkedni a vér-mes olasz temperamentummal.

– Nos, úgy döntöttem, kissé átváltoztatom Carinát, amíg én dolgo-zom, hogy ne lássa alsóneműben a modelljeimet. Tudtam ugyanis, hogy nem lennél túl hálás érte – hadarta.

Michael szava ostorként csattant.

– És ezért látom a dobogón, együtt ugyanezekkel a pucér modellek-
kel! Ilyen a te *pártfogásod!*

Maggie zavartan pislogott. Ez a dolog nem úgy sült el, ahogyan ter-vezte.

– Nem hagyta, hogy végigcsináljam. Különben sem pucérok. Tu-dod, úgy volt, hogy rettenetesen nehéz volt összehoznom ezt a felvételt. Aztán előjött Carina. Úgy örült a megváltozott külsejének, annyival magabiztosabb lett... a modelleket egészen megigézte... hihetetlen volt,

igazán. nem láttam még ilyen tisztaságot ebben a szakmában. Muszáj volt lekapnom a férfiak arckifejezését, ezt a frissességet.

– Tisztaság? – szaladt ráncba Michael homloka, és szemében vad düh szikrázott. – Berángattad a felvételre a kishúgomat, hogy pucér férfiak meregessék rá a szemüket! Ez neked tisztaság? Ezt tudod felhozni mentségedre, Maggie? Mindent feláldoznál, csak hogy eladhass pár reklámot?

Uff! Maggie félelme egyszeriben elpárolgott. Hogyan merészeli? Hátravetette a fejét, szeme villámokat szórt:

– Ezek. Nem. Pucérok. Kifacsarod a szavaimat, Gróf! Ami meg az áldozatot illeti, hozok én is éppenséggel valamennyit az igaz szerelem oltárán. Még erre az álházasságra is hajlandó voltam.

Michael az arca elé tolta a magáét, úgy sziszegte:

– Nem az igaz szerelemért tetted, *cara!* Ne feledd, megkapod ebben az alkuban a font húsozat, akár a velencei kalmár.

– Na, igen. Bocs, ha nem hagyom, hogy a nyáladat csorgasd a sógor-nőm láttán.

Michael elképedt.

– Te megbuggyantál! Ezerszer elmondtam, nem vagyok szerelmes Alexába! Ez csak a te rögeszméd. Különben is mindent te akarsz megszabni magad körül. Mi köze mindennek Carinához és a féktelen exhibicionizmusodhoz?

– Sötétben állt, hogy ne látszódjon az arca. Nem akartam én közszemlére tenni!

Michaelnek minden porcikája remegett a bösz hímdühtől.

– Pedig megtetted.

– Michael? – Carina futott oda hozzájuk, és melegen megölelte a bátyját. A Michael szemében ülő gyengéd aggodalom elárulta Maggie-nek, hogy képtelen lépést tartani húga nővé érésével. – Láttál ott fent, Michael? – sikongott Carina. – Igazi modell voltam!

– Csodás voltál, *cara!* – Michael megcirógatta a loknikat. – Ki művelte ezt veled?

– A sminkes változtatott át ilyenre. Látnod kellett volna, hogyan dolgozik Maggie! Soha nem voltam még fotózáson, pedig szuper! Talán belekerülök egy igazi reklámba. A modellek is irtó kedvesek. Decklan meghívott vacsorára, néhány más társa is ott lesz, és.

– Szó sem lehet róla! – Michael olyan vadul ráncolta a homlokát, hogy a szemöldöke összeért. – Örülök, hogy jól érezted magad, de a fotózásnak vége. Nem mehetsz el idegen férfiakkal, akiket nem is ismeresz. Különben is ma este Brian nagybácsid gyerekeire vigyázol.

Maggie szóra nyitotta a száját, aztán gondolt egyet, és visszanyelte a mondandóját. A francba is, nem keveredik ebbe bele! Hiszen ez a kislány valójában nem a sógornője. Nem tartozik Michael családjához, nem az igazi felesége.

Carina azonban nem hagyta magát.

– Szinte minden szombat este vigyázok a gyerekekre, mások közben meg randizhatnak!

Michael megdörgölte az arcát.

– Erről nem nyitok vitát. Most pedig légy jó kislány, mosd le az arcodat, legyél olyan, mint rendesen, és menjünk innen! Hamarosan a konzulátuson kell lennünk.

Carina makacsul hallgatott.

Maggie zavartan hunyorgott. Ez bizony rossz jel volt, nagyon rossz. Olyan volt, mint egy közelgő vasúti szerencsétlenség. Nézte Carina arcát, hogyan nyúlik meg erre a megjegyzésre. A lány szája elé kapta a kezét, hogy visszafojtsa kitörni készülő sírását, de ha megtört hangon, suttogva is, azért ellenállt:

– Miért nem látod be, hogy nem vagyok már csecsemő? Miért nem tisztelsz jobban? Bárcsak ne jöttél volna vissza!

Kisietett a műteremből. A távolban becsapódott egy ajtó.

Maggie behunyta a szemét. *A fenébe is!*

Michael a fejét csóválva olaszul szitkozódott, fölöttébb ötletesen. Fel-alá járkált, úgy mormogott magában. Maggie elhátrált mellőle, mert nem tudta, megölelje-e, mert olyan elveszettnek látszott, vagy inkább pofon vágja, hogy végre észre térjen. Úgy döntött, hogy is-is. Elébe penderült, noha ez nehéz volt, olyan iramban róttá a köreit álférje. A férfi kis híján felbukott benne.

– Michael...

– Mégis mi a bűnöm, mi? El kellett volna engednem valami részeg tivornyára, egy rakás pucér modellel, hogy aztán jól megnézhessek magunkat? Egyike vagyunk az ország leggazdagabb családjainak. Carina még nagyon fiatal és naiv. Akár el is rabolhatnák! Különben meg miért néz ki olyan másmilyennek? Eddig soha nem panaszkodott, ha Brian

gyerekeire kellett vigyáznia, egyenesen imádta. Most hirtelen mindent másként akar, lebujokba járni, hogy valaki elrabolja. Szó sem lehet róla!

Maggie összehúszta a száját. Michael félelmeit képtelenségnek találta, és erőt kellett vennie magán, hogy fel ne nevessen. Ez a befolyásos gróf betojt medvepapa csupán, aki nem fogja fel, hogy húgocskája végre a maga lábára szeretne állni.

Huszoney évesen ő már a saját életét élte. Senki nem szólt bele, kivel találkozik, kivel nem, és mikor jár haza éjszaka. Belevihogott a tnyerébe, és igyekezett megőrizni a komolyságát.

– Nos, egyetérték, részeg tivornyákra én sem engedném el.

Michael összeszűkülött szemmel, vészjóslóan méregette.

Maggie engesztelően feltette a kezét.

– Jó, lehet, hogy négy rakoncátlan kölyökre vigyázni maga a hetedik mennyország, csak hát a húgodat meghívta egy kedves, csinos srác, és el akar vele menni. Nem hibáztathatod ezért.

– Miért, te elengednéd? – lihegte Michael.

– Bizonyos feltételekkel. Nem ismerem eléggé ezt a brancsot ahhoz, hogy egyedül közénk engedném Carinát. Van azonban egy közeli barátom, aki csatlakozhatna hozzájuk. A lánya körülbelül egykorú Carinával, vélhetőleg kijönnének egymással. Milánóban járva rendszerint beugrom Sierrához, meg lehet bízni benne. Nem tudom, ráér-e ma, de felhívhatom, hogy megkérdezzem. Vigyázhatna a kislányra, aztán hazahozná a vacsora után. Ha nem működik a dolog, tökéletesen egyetérték veled, egyedül nem mehet el. De legalább látja, hogy igyekszel a kedvében járni.

Michael felnyögött.

– És mit szólna ehhez a mama? Kitérne a hitéből! Carina máskor olyan kiegyensúlyozott, visszafogott. Mi ütött belé? Miért nem hallgat az okos szóra?

– Miért próbálsz mindenáron megakadályozni, hogy felnőjön? – kérdezte Maggie szelídebben.

Michael felemelte a fejét. Félelem és fájdalom ült a kékesfekete szempárban. Maggie megérintette érelyes állát, szüksége volt arra, hogy bőr a bőrhöz érjen.

– Mert megígértem, hogy nem hagyom cserben.

Maggie szíve elszorult ezekre az elszuttogott szavakra, de tovább kérdezősködött, mert furdalta oldalát a kíváncsiság.

– És kinek ígérted meg, Michael?

– Apámnak, a halála előtt. Felelősséget vállaltam mindannyiukért – fejezte be tétován, ami különben egyáltalán nem volt jellemző rá.

Maggie-t szíven ütötte, mekkora terhet visel a férfi széles vállán. Ed-dig soha nem gondolt arra, hogy e képletes kifejezésnek valós tartalma lehet, Michael azonban valóban úgy hitte, családja minden sikere és kudarca rajta múlik. Óriási nyomás lehetett ez rajta – szerettei helyett dönteni.

Egek, Maggie olyan régóta tartozott elszámolással csak magának, hogy elfeledte, milyen érzés a másokért vállalt felelősség. Bármelyik pasas elsétált volna a kezeit mosva, Michael azonban nem. Ha egyszer valaki hozzá tartozott, azt ő soha nem hagyta sorsára.

Maggie hirtelen égető vágyat érzett, hogy ő legyen a nő, akinek Michael egy életen át a gondját viseli. Ez a vágy egész lényét, testét-lelkét felforgatta. Milyen érzés lenne, ha a férfi mindenestül a magáénak mondaná?

Elszorult a torka a feltoluló érzelmektől. Csodás, fűszeres illata körülöngölte a férfit, akinek testmelege átégette ruháit, hogy megperzselje őt. Arra sóvárgott, hogy kigombolja az ingét, és tenyerével végigsimítsa mezítelen húsát, széttárja előtte a lábát, és magába engedje, mindörökre véget vetve az állandó, nem szűnő fájdalomnak. Ehelyett elvette róla a kezét, és hátrált egy lépést. Időről időre belefáradt abba, hogy folyton elfusson, holott ez volt az egyetlen dolog, amit jól csinált.

– Ha nem hagyjuk, hogy a fiatalok hibázzanak, akkor miből tanuljanak? – mondta halkán. – Carina rajong érted. Csupán némi szabadságra van szüksége. – Elhallgatott, azután folytatta: – A családod szerencsés, hogy te vigyázol rájuk. Most pedig hadd hívjam fel az ismerősömet, hogy megbeszéljük a dolgot.

Elővette az okostelefonját, és tárcsázott.

Michael a csukott ajtót nézte. Várta, hogy a húga előjöjjön. *Dios*, női pokol vette körül, és nem tudta, hogyan evickélhetne ki belőle. Igen, Venezia is nehéz eset volt, de Dominick megszélidítette. Persze feltűzelte a kedélyeket döntése, hogy nem a családi vállalkozásban vállal munkát, ám mi volt ez Carina mostani makrancoskodásához képest, aki alig várta, hogy elveszítse az ártatlanságát.

Julietta könnyű eset volt; nem érdekelték a fiúk, annál inkább, hogy a munkában bizonyítson. Kitűnő üzleti érzékével és összeszedettségével a

mamára emlékeztette Michaelt, a mamára, aki kiépítette a La Dolce Famigliát. Igaz ugyan, hogy az édesapjuk fejlesztette üzletlánccá a családí pékséget, de a mama lendülete és célratörése nélkül semmire sem mentek volna.

Carina más volt. Mindig is ő volt a papa kedvence. Érzékenysége azonban kivételes volt a családban. Mélyebben fejezte ki az érzelmeit; olyat is meglátott, amit más nem. Könnyebben is adott, ami aggodalomra készítette a papát.

Michaelnek eszébe jutott, milyen fogadalmat tett apja halálos ágyán. Megígérte neki, hogy megvédelmezi a családját, és gondoskodik biztonságukról. Hogy mindig vigyázni fog a lányokra, és még sikeresebb üzletlánccá építi ki a meglévőt. Kudarcról szó sem lehetett.

Verejték gyöngyözött a homlokán, ahogy elnézte a Carinára várakozó három idegent. Határozottan idősebbek voltak a hűgánál. Elment az esze, hogy elengedte velük?

A kis hűtőszekrényhez lépett, kivett belőle egy palack vizet, és dühödt erővel lecsavarta a kupakját. Már megint az álfelesége kavart össze mindent. Olyan fotózásra cipelte ártatlan húgocskáját, ahol a modellek férfi alsóneműben flangáltak, kicsinosította a sminkessel, aztán megszervezett neki egy randit ezekkel a pasasokkal. Miért is kellett idehoznia ezt a nőt?

Na, igen, mert a felesége.

Elgondolkozva itta a vizét, és Maggie-t nézte, aki hátrafordult, és visszapillantott rá. Megdobbant a szíve, utálta magát ezért. Kezdett ugyan már hozzászokni ehhez az állandó huzavonához, a macskazöld szempárban kigyúló szikrákhoz, amelyek arra csábították, hogy kitágítsa a határait. A fizikai vonzáshoz, amit eddig sikeresen kordában tartott.

Mindez még elment volna, másvalami aggasztotta.

Maggie állandó meglepetései voltak a legrosszabbak. A modellek és közte lévő meghittség nem lepte meg, számított erre. Soha nem volt még fotózáson, és Maggie éles szeme és könnyed modora egészen elbűvölte. Carina eleinte elvonta a figyelmét, idővel azonban hamarosan csak Maggie-t látta, minden más elsüllyedt körülötte. Úgy uralta a környezetét, hogy csöppet sem volt félelmetes, valójában inkább csapatmunkára serkentett.

Igen, persze, flörtölt is.

Hozzátartozott a lényéhez. Ám minél tovább tanulmányozta Michael, annál több mindent fedezett fel a hűvösen fodrozódó víztükör mögött, például pirosló korallt a tengeri hínár iszamós indái között.

Maggie mindig megtartotta a három lépés távolságot.

Nem fizikailag. Gyakran megérintette ezt vagy azt az embert, míg nem már Michael is kényelmetlenül feszengett, miközben Maggie a modellek lába között nyúlkaált. Nevetgélt, viccelődött, és hamiskásan kacscintott, hogy feldobja a hangulatot. Mégis valamiféle hűvös távolságtartás vette körül, akár egy egész bozótos félelmetes tuskékkal. Nézni szabad, hozzáérni nem. Hozzáérni is lehet, csupán érezni tilos. Érzelmi világát lefojtotta, önmagát is fojtogatva. Ennek ellenére amikor Michaelre nézett, mintha hajlandó lett volna többet adni magából. És ő többet is akart tőle.

Vajon nemet mond-e erre? Megvolt rá az esély, hiszen a legelső találkozásuktól fogva megsértette női büszkeségét, mikor tévesen azt hitte, ő, Michael szerelmes a legjobb barátnőjébe. Mindezen tényezők mintha összeesküdtek volna egy kemény elutasítás érdekében.

Hacsak nem veszi el, amit megkívánt.

Maggie ruganyos termetét jól szabott fekete nadrágba és hozzá illő fekete tunikába bújtatta. A nevetségesen magas sarkú szandál minden kecses mozdulatát és nőies domborulatát külön kihangsúlyozta. Csodás, fahéjszínű haja csalafintán kivillantotta tarkója finom hajlatát, látni engedte lágy orcáját, és nemes metszésű, hosszú orrát, amelyet mintha mindig gögösen fenn hordott volna. Ha Michael akart lenni a királyfi fehér lovon, aki legyőzi ezt a mindenre elszánt ellenállást, akkor bizony szüksége volt olasz vérének minden hevességére. Volt-e nő az életében, aki ilyen sokat kívánt tőle? Akarta őt.

Hanem most a nevét hallotta, ami felrázta révületéből. Maggie a telefonjára mutogatott, és magához intette.

– Rendben van, Sierra szabad, mindjárt jön, és ő is hozza majd haza Carinát. Megbízhatasz benne. De persze a döntés a te kezében van.

Michael szívverése felgyorsult a gondolatra, hogy idegen férfiakkal engedi elmenni a hűgát, meg egy olyan nővel, akit nem ismer. Valami azonban megfogta Maggie szavaiban. Mi van, ha tényleg igaza van; ha nem engedte ki az életbe a hűgát, és ő most fellázadt ellene? Nem ronthatta el a viszonyukat, túl fontos volt ehhez mind Carina, mind pedig az apjának tett ígérete.

– Maggie, tényleg rábízhatom a húgomat erre a nőre?

Valami életre kelt álneje tekintetében. Valamiféle fájdalom emléke, és talán megbánás.

– Igen. Soha nem hoznám Carinát olyan helyzetbe, amelyben megbánhatnák. Jól ismerem Sierrát. Nem engedné, hogy bármi történjen a húgoddal.

– Rendben – bólintott. – Akkor beszélek Carinával.

– Miről akarsz velem beszélni? Michael megfordult, és szembekerült a húgával, aki felszegett állal, csillogó szemmel állt ott. Nem mosta le magáról a sminket, de még Michaelnek is el kellett ismernie, hogy jobban állt neki, mint az a kence, amivel korábban bemázolta magát. Üdének hatott: önmagának, csak jobb kiadásban.

– Maggie elintézte, hogy a barátnője kísérsen – mondta a húgának Michael.

– *Dios!* – kapkodott levegő után a lány. – Ugye, nem vicceltek? Még is elmehettek?

Michael intón felemelte a kezét.

– Feltéve, ha betartod a szabályokat. Sűrűn kell SMS-ezned, hogy folyamatosan tudjam, hol vagy. Sierra vigyáz rád, ő is hoz haza. És mielőtt elmentek, beszélj azért velük. – A modellekre mutatott, akik épp pólóba és farmerbe bújtak, és kifésülték a stylist által készített frizurájukat. – *Capisce?*

Carina buzgón bólogatott.

– *Si, grazie, Michael!*

Húga boldog, nyílt arca láttán Michael szíve tája megmelegedett.

– Elkészültek a fotók – mondta most Maggie.

Körülállták a kis laptopot, amelyen gyors egymásutánban villantak fel a felvételek. Michael hallgatta, hogyan veszi őket sorra Maggie, rendre rámutatva, mi tetszik bennük és mi nem. Merész, határozott vélemények voltak ezek, egy igazi főnöké. Michael be is indult tőlük rendszeren. Semmire nem vágyott jobban, mint egy erélyes üzletasszonyra,ilyent kívánt élete párjának. Sajnos azonban a legtöbb nő, akinek udvarolt, azt szerette volna, ha ő hordja a kalapot. Bár hagyományos nevelést kapott, mégis többet várt el leendő feleségétől. Valamivel több karakánságot.

A képernyőn most új fotó jelent meg. Mindenki elnémult. Michaelnek még a lélegzete is elállt.

– Ez az! – suttogta Maggie. – Pont ezt akartam!

Michael csak nézte a fotót. Carina a kulissza falának támaszkodott, és a semmibe révedt. A félárnyékban alakja elmosódott volt, és ragyogás övezte. Arcvonásait elrejtette göndör hajtömege, alját lebiggyesztve vágyakozott... valami után, ami... odakint várta.

A három modell a termék bemutatására mögötte foglalt helyet pontos rend szerint, de a beállítás nem tűnt mesterkéltnek. Mind a háromnak mintha földbe gyökerezett volna a lába, mint akik angyalt látnak. Carinától elbűvölten álltak ott, markáns vonásaikról lerítt a sóvárgás.

Mindegyik alak önnön testiségén messze túlmutató, mély érzelmeket sűrített magába, arra készítette a szemlélőt, hogy álljon meg, és nézzen mélyebbre.

A gyártásvezető elfütyentette magát, és felmutatta a hüvelykjét Maggie-nek. Ő Michael felé fordult:

– Felhasználhatom ezt a felvételt?

– Ezt meg hogyan csináltad, Maggie! Hiszen gyönyörű!

Michael nézte, amint a húga elpirul, és idegesen feszengeni kezd örömeiben. Ő is megremegett, mintegy készen arra, hogy magába nézzen. Vajon honnan sejtette meg Maggie, mire van szüksége a húgának? Igen, persze, ő is nő volt, de mindig azzal jött, hogy nem érdeklik a női dolgok: a főzés, a pletyka, a gyerekek, a háztartás. Most olyan bókkal örvendeztette meg a húgát, ami a szívéből fakadt, minden hamisság vagy cukormáz nélkül.

Michael lehajolt, és csókot nyomott Carina feje búbjára. Aztán bele-nézett annak a lánynak a szemébe, aki többé nem volt kislány.

– Maggie-nek igaza van, tudod-e? Gyönyörű vagy! És igen, Maggie, felhasználhatod a felvételt.

Váratlanul feltörő érzelmei a torkát fojtogatták. Sietve elfordult, és eltűnt a folyosón. Az áldóját, szüksége volt egy pillanatra, hogy összeszedje magát.

Nyolcadik fejezet

A mai napon engedélyt kapott a polgári házasságra. Maggie elmerült a mesés habokban, és felsóhajtott. Ahogy fröcskölte a vizet, a lenyugvó nap sugarai szikrákat vetettek a hab szétszóródó cseppjein. Mindkét lábszárát a kád oldalának vetve kéjesen elnyújtózott a fürdővízben.

Látogatásuk a milánói bíróságon megrémítette. Egy dolog beszélni holmi álházasságról, iratokat kitölteni ugyanakkor nagyon, de nagyon más. Miután két tanú jelenlétében megkapták az *Atto Nottorio* nevű jóváhagyást, a *Nulla Osta* elnevezésű nyomtatványt is ki kellett tölteniük; ezen jelentették be véglegesen házasodási szándékukat. Mindez tömérdek papírmunkát igényelt.

Maggie felnyögött. Michael magas kapcsolatainak köszönhetően édesanyja elintézte, hogy mindez egyetlen nap leforgása alatt meglegyen. Maggie felemelte a kezét, és újra elgyönyörködött az ujjait övező gyémántgyűrű vidám sziporkáiban. Michael terve bombabiztosnak látszott. Néhány hónapig még orránál fogva vezeti a mamát, amíg Venezia férjhez nem megy, aztán bejelenti a sajnálatos szakítást.

Zűrös úgy volt, de mit lehetett tenni. Maggie újra mélyet sóhajtott, miközben a szantálfa fenséges illata lecsillapította háborgó idegeit. Valójában bámulattal töltötte el, milyen messze hajlandó elmenni Michael, csak hogy a hűgát kisegítse. Csele anyja iránt érzett tiszteletét is tükrözte, ami mélyen meghatotta Maggie-t. Ahelyett, hogy legyintett volna eszelős követelőzésére, hogy ő házasodjon először, benne hagyva a pácban Venéziát, kiszelte ezt a tervet, amivel mindenki csak jól járt. Őt magát kivéve.

Maggie bőre megbizsergett, ahogy a férfira gondolt. Kezét keble domborulatára fektette, és gyengéden simogatni kezdte önmagát. Vajon miféle nő jön be Michaelnek? Egy kedves, alázatos teremtés? Vagy halálosan megunna egy ilyen lányt egy hónap leforgása alatt? Különbön pedig ugyan miért is érdekelné ez?

Azért, mert kívánja ezt a férfit.

Az igazság úgy ütközött neki, mint egy faroló kocsis. Igen, mindig is volt közöttük szexuális vonzás, ám az végképp betett neki, hogy egy ágyban aludtak, és természetes közegében látta Michaelt. Vágyott a

beteljesülésre, hogy végre kielégíthesse az étvágyát. Hiszen ha hihet önnön múltjának, másnap reggel már léphetne is tovább, azzal az érzéssel, hogy ez is megvolt. Semmi nem volt rosszabb a belsejét mardosó ürességnél, amikor az épp mellette alvó férfit nézve megállapította, ez sem a Nagy Ő. Soha nem lehet az. Mindamellett egy jókora adag egészséges, kielégülést hozó szex lecsöndesítené hormonjai háborgását. És Alexa?

Erre a gondolatra ajkába harapott. Hiába tagadja Michael, mégiscsak szerelmes a legjobb barátjának. Persze ez után az út után eltakarodik Alexa és a család környékéről, és neki nem kell aggódnia, hogy összezavarja az életüket.

Ami meg közöttük van, az csupán a szexről szól. Eljátszották, hogy házasok, és most ez a kis etyepetye lesz a hab a tortán. Senkinek nem kell megtudnia. Elvégre is felnőttek, csak tudnak kezelni egy merőben testi kapcsolatot!

Igenis szexelni akar Michael Contéval! Az izgalomtól végigborsózdott a háta. Mellbimbói megkeményedtek, ahogy rájuk locsolta a vizet. Nem elégszik meg a másodhegedűs szerepével. Itt ugyanis ő diktál.

Úgy bizony!

Képzelmének az vetett véget, hogy kinyílt az ajtó.

Lányos szemérmességgel felsikoltott. Lejjebb húzódott a habok takarásába, és lábait is sietve levette a kád széléről. Michael lépett be, egyik kezében egy pohár fehérbor, a másikban ínycsiklandó képviselőfánk, szája gonoszka mosolyra görbült.

– *Buon giorno, cara.* Élvezed a fürdőt?

– Mi ez, egy rossz vicc? – csattant fel Maggie, miközben igyekezett, hogy ne piruljon el, akár egy iskolás lány. – Mit keresel itt? A felesédként közlöm veled, hogy iszonyúan fáj a fejem.

Michaelnek volt képe elnevetni magát.

– Á, hallottam már efféléről. Csak, tudod, most nyitottuk ki az egyik legjobb palack pinot grigiónt, és gondoltam, jólesne elkortyolgatnod a kádban.

Maggie felvonta a szemöldökét.

– Rendben, köszi. – Elvette a félig telt poharat, és belélegezte a citrom meg a tölgy átható illatát. – A tányért meg tedd oda – mutatta.

Michael a kád keskeny peremére helyezte a fánkot, és a nőre bámult. Ő azonban nem volt hajlandó zavarba jönni a férfi perzselő tekintetétől,

hanem keményen visszanézett rá. Ahogy kifújta a hajából egy lecsüngő, nedves tincset, még a nyelvét is kidugta közben.

– Most pedig leléphetsz.

Michael ehelyett leült a kád szélére, karnyújtásnyira Maggie-től. Öltönyét mostanra lecserélte. Üdének és lazának hatott kopott farmerében és végig gombos fehér ingében. A lábán nem volt zokni, haja a vállára omlott, ami valahogyan még szexisebbé tette. Jelenléte betöltötte a fürdőszobát. A már ismerős vonzás kettejük között most szíven döfte Maggie-t. Egy félisten ült vele szemben. Mi a manó!

Várta, hogy a másik kezdjen el beszélni, mivel azonban anyaszült meztelen volt, a férfi nem érezte szükségét a társalgásnak.

– Mi a csudát keresel itt? – förmedt rá Maggie.

– Gondoltam, cseveghetnénk.

– Jó. Vetkőzz le, akkor majd beszélünk.

Michael nem mozdult, de arca hirtelen elváltozott, és egyszeriben átalakult ragadozó hímmé.

– Biztosan ezt akarsz?

A fenébe is, Maggie szokásos csípős megjegyzései ezúttal célt veszítettek. Miért nem sétált ki Michael? Tekintete kigyúlt a kihívásra, és Maggie legnagyobb rémületére észlelte, hogy saját teste is életre kel. A víz zizegve remegett szétnyíló combjai között. Mellbimbói megkeményedtek a habréteg alatt. Elakadt a lélegzete, ahogy a férfi pillantása körbecirógatta mezítelen idomait. Mi a csuda volt ez? Taktikát váltott.

– És miről akarsz beszélni?

– Az egyezségünkről.

Erre Maggie vállat vont.

– Azt hittem, minden rendben. A papírokat kitöltöttük, anyád ebből tudja, hogy törvényes házások vagyunk. Hiszen magad is láttad, megnyit kérdezgetett, hogy meggyőződjön róla, nem sumákolunk-e. Van esze.

– Mindig is volt.

– Túl vagyok a fotózáson, és a ruhavásárt is nyélbe ütöttük.

– Helyes.

– Péntekre újabb családi vacsora van kilátásban, és, igen, Julietta azt szeretné, ha holnap veled együtt látogatnék el a pékségbe.

– Rendicsek.

Maggie felvonta a szemöldökét.

- Miért vagy még mindig itt?
- Mert akarok valamit.
- Mit?
- Téged, *cara*.

Maggie-nek görcsbe rándult a gyomra. Állkapcsa mozgott ugyan, de a torkán nem jött ki értelmes szó, csupán fura nyüszítés. Michael meg se moccant, csak ült tovább a kád szélén. Könnyed tartása ellentmondott a szemében izzó tűznek és követelésnek. Úgy meredt Maggie-re, mint egy kiéhezett macska leendő vacsorájára. Szegény fejének elég volt arra gondolnia, hogy a férfi megharapja valahol, és minden porcikája elernyedtt és olvadozni kezdett. Mit is mondott az előbb?

- Mit is mondtál? Michael szája megremegett.
- Jól hallottad. Lássuk csak, adok egy kis kóstolót.
- Nem kérek a hülye...

Michael kinyújtotta a kezét, és lassan a nő ajkaihoz emelte a képviselőfánkot. Maggie ösztönszerűen kinyitotta a száját, és beleharapott a süteménybe; a leveles vajas tészta valósággal szétrobbant a szájában. A dús krém bevonta nyelvét: maga volt a gyönyör. Michael nézte, hogyan rág, aztán hüvelykjét a nő alsó ajkán végigfuttatva letörölte róla a ráragadt krémet, és határozott mozdulattal a saját szájába helyezte.

Maggie érezte, amint melegség támad a combjai között. Tudta, ennek semmi köze a vízhez. Szeme elkerekedett, ahogy a férfi az ő ajkához emelte a poharat. Egy drága csöpp a nyelvére hullott. A bor jeges hidege végigcsusszant a torkán. Felnyögött. Michael letette a poharat a peremre, és Maggie fölé hajolt.

– Jó, ugye? – mormolta. Maggie némán pislogott. Megigézte álférje tekintete.

Borostás álla egy civilizált férfi elvadásáról tanúskodott. Maggie orrát betöltötte a bőréből áradó, részegítő pézsmas- és szappanillat.

- Huh, az.

Michael keze a vállát cirógatta, vékony vonalat nyitva a habok között. Maggie bőre libabőrös maradt utána.

- Milyen illat ez? – kérdezte a férfi.
- Ööö...

Szent ég, még a végén megnémul itt!

Erőt vett magán, hogy visszanyerje az önuralmát. Nem volt könnyű, mert Michael ujjai már a keblei körül köröztek.

– Szantálfa – nyögte ki végül.

– Az örületbe kergettéél vele! Ha megízlellek a végén, leszel szíves a pézsmá földillatával megajándékozni, hogy érezzem az édességét?

Maggie rájött, ki uralja a helyzetet. A másik végig megjátszotta magát, alárendelte magát neki, de közben jót mulatott rajta! Tagjai ernyedten csüngtek, sajgott a dereka, és a bőre még a víz alatt is szinte süttött. Ez a pasas kívárta az idejét, és akkor csapott le rá, amikor a legvédtelenebb. Hanem miért akarta hirtelen megváltoztatni a játékszabályokat? Vadul jártatta az agyát, hogy átlásson az érzéki kábulaton.

– És miért pont most támadt erre kedved?

Utolsó mentsvárul a haragjába fogódzott, mert tudta, ha visszakozik, a végén még a férfira veti magát, úgy esdekel neki, hogy tegye magáévá.

Michael arcvonásai most megfeszültek.

– Hiszen te játszottál velem, *Ja mia tigrotta!* – morogta. – Az első naptól fogva kívántalak, amit egyetlen pillanatig sem tagadtam. Belefáradtam, hogy harcoljak veled, amikor másra is fordíthatnánk az időnket. Sokkal, de sokkal kellemesebbre. mindkettőnknek.

Maggie-t bosszantotta, hogy a férfi ugyanarra jött rá, amire ő maga. Ezt az ajánlatot ő akarta megtenni. Michael nagyon téved, ha azt hiszi, báván hagyja magát elcsábítani, hogy azután a továbbiakban a férfi diktálja a feltételeket. Az ő ötlete volt, hogy feküdjenek le, aztán tudják le végleg ezt a dolgot. Bolond lenne hagyni, hogy a másik nyerje meg ezt a kört!

– Gondolkodási időt kérek.

Michael felkelt a kádról, és udvariasan bólíntott.

– Kérlek, add ide a törülközőt!

Michael visszanézett rá. Arcán látványosan tükröződött a küzdelem, nyomuljon-e tovább, vagy se, aztán szemlátomást döntött. Maggie rájött, hogy valamiféle bizalom kezd kiépülni kettejük között. A tudat, hogy bármennyire felbőszíti is a másikat, mindig uralkodik majd magán, elaltatta jó ideje mélyre eltemetett félelmeit. Michael most levette tartójáról a bolyhos, rózsaszínű fürdőtörülközőt, a kezébe adta, majd tapintatosan elfordult.

Maggie diadalmasan elvigyorodott. Lassan kiszállt a kádból, letörölgette magáról a habot, és kicsavarta a nedvességet csöpögő hajából. Aztán a padlóra hajította a törülközőt.

– Jó, akkor felőlem kezdhetjük.

*

Michael megfordult. Maggie ruhátlanul állt előtte. Vibrálón, sugárzón, anyaszült meztelenül.

Michael agyán átsuhant az emlék, mikor látott először fedetlen női keblét. Akkor, fiatalon, a szexuális tapasztalatok előestéjén semmi nem múlhatta felül azt a pillanatot.

Ez a másodperc azonban igenis túlszárnyalta.

Maggie kiegyenesedve, hátravetett fejjel állt előtte, lába előtt a törülközővel. Sima, aranylő bőr végtelenje ragyogott a férfi előtt, nedvesen a fürdőtől, a hab maradékának csillogó cseppjeivel.

Magasan ülő, telt keblét vörös mellbimbók koronázták meg. Michaelnek csorgott a nyála, hogy megízlelje ezt az érett gyümölcsöt. A nő karcsú, izmos lábszára hihetetlenül hosszú volt. Legféltebb titkát fahéjszínű szörzet tökéletes háromszöge kendőzte el. Már amennyire. Michael érezte az illatán, hogy felizgult, és a nő teste ellenállhatatlanul hívogatta.

Mégis csak állt a kerámia járólapon, képtelen volt megmozdulni.

Ez a nő egész délután gyötörte. Vállát verő hajzuhatagával, gúnyos megjegyzéseivel, vibráló kisugárzásával, amely akkor sem csökkent, ha egy mozdulatot sem tett. Michaelnek eszébe jutott a néhány nappal korábbi éjszaka. Ha akkor a keze kicsivel lejjebb hatol, bizonyára folyékony tűzpatákat érint.

Maggie nem hagyta nyugodni. Egyetlen módja volt csak, hogy visszanyerje korábbi énjét, ha lefekszik vele, és ezzel számúzi a gondolatai közül. Talán ha felébrednek másnap reggel, mindketten olyanok lesznek, mint régen. Hiszen a pokolba is, nem valók egymáshoz! Más akarnak az élettől... másfajta életmódot képzelnek el maguknak. Michael népes famíliára vágyik, nyugodalmas családi életre, a lehető legkevesebb felhajtással. Maggie-nek meg jó természetű, könnyen kezelhető társ kell, akiben azonban van annyi spiritusz, hogy ne unjon rá hamar.

A szex mindezt a helyére teszi, Michael biztos volt ebben.

Maggie visszautasítása bántotta a hiúságát, de nem akart vele erőszakoskodni. A nő őszintétlensége is azt bizonyította, hogy nem illenek

egymáshoz. Ő az egyenességet tartotta a legtöbbre egy kapcsolatban. Tudta, bármiféle titkai is vannak Maggie-nek, soha nem osztja meg se vele, se mással.

De lám, most újra meglepte azzal az átkozott önfejtésével.

Volt benne annyi kurázszi, hogy anyaszült meztelenül is úgy álljon eléje, mintha fejedelmi palást takarná.

– Egyetértek a javaslatoddal, hogy feküdjünk le egymással. Mivel azonban úgy állsz itt, mint Bálám számara, megyek, és felöltözöm. Később visszatérhetünk a kérdésre. Amikor használhatóbb leszel – tévedt gúnyos pillantása a férfi rohamosan növekvő erekciójára.

Ezzel elindult az ajtó felé.

Ám alig tett két lépést, Michael elállta az útját, becsukta az ajtót, és lassan maga felé fordította.

Maggie szeme elkerekedett. A férfi határozott mozdulattal az ajtónak taszította. Megemelte az állát, térdével szétfeszítette a két combját. A nőnek a lélegzete is elállt, ahogy a szájára hajolt.

– Én készen állok, *cara!* És te?

Ezzel birtokba vette a száját.

Imádkozta meghódítani a nőt. Ahogy a nyelv lassan előresiklik, ahogy akadozik a lélegzet, ahogy a vágy tetőfokára hág, egészen a végső beteljesülésig. Az időzítés nagymesterének tartotta magát, ám elég volt most Maggie ajkai közé hatolnia, és minden korábbi önuralmának vége lett.

A nő teste az övére simult, nedvesen, mint a combja köze, és perzselőn, akár a tűz. Nem szelíd, könnyed csók volt ez a *rajta, csináljuk* fajtaból. Vérré menő háború volt, túlélők nélkül. Michael azonban fenéki élvezte totális vereségének minden egyes cseppjét.

Mélyen a nőbe hatolt, hogy megízlelje, miközben az nyögve feljebb lökte a csípőjét. Ujjai a férfi hajába túrtak, ahogy szorosan hozzásimult, a folytatást követelve.

Michael végigjártatta kezét a testén, és kiélvezett minden csodás hajlatot. Keblét simogatta, mellbimbóját gyúrta a hüvelykjével, mialatt magába itta sóhajait. Hangos lihegését hallgatva széjlebb feszítette két lábszárát, és az egyik combját a derekára akasztotta, hogy megtámassza. Ajka most elszakadt a másik ajkától, és belenézett a vágtyól elködösült, mohazöld szempárba.

Kezét elvette a nő kebleiről, és lejjebb csúsztatta, egészen a hasáig.

– Majd meghaltam a vágytól, hogy beléd mélyeszthessem az ujjaimat? – morogta. – Készen állsz a befogadásomra?

– Túl sokat beszélsz, Gróf? – hangzott a szexin elsuttogott válasz.

Michael elmosolyodott, és ujjait a megduzzadt nagyajkak közé csúsztatta.

Maggie felkiáltott, és fejét az ajtónak támasztotta. A selymes, lüktető csatorna rázárult a férfira, úgy szorongatta. Michael elmormogott egy káromkodást erre a válaszra. Az ujjain lecsorduló folyadék elegendő bizonyíték volt a másik begerjedtségére. *Dios*, nem volt még nála gyönyörűbb nője, aki ráadásul ennyire fogékony minden érintésre. Ujjait begörbítve mélyen a nőbe hatolt, egészen a kívánt, édes pontig, mialatt ő a csípőjét ringatva közel jutott a tetőponthoz.

Michael megmerevedett hímtagja egyre jobban sajgott, a nő arca azonban olyan szép volt erotikus révületében, hogy nem akarta elmulasztani a pillanat varázsát. Maggie fogai a férfi megduzzadt alsó ajkába mélyedtek, szemét félig behunyta, mialatt leküzdte vágyát a végső elernyedésre. Teste valósággal kivirágzott Michael érintése nyomán, ökölbe szorult keze azonban a férfi mellét verte. Most ő is uralni akarta a pillanatot, arra ösztökélve a másikat, hogy kikövetelje a teljes megadást. Neki, itt és most.

Michael a szoros, lüktető húsba hatolt, egyszer, majd még egyszer. Aztán ajkával az egyik mellbimbó fölé hajolt, és szívni kezdte.

– Michael...

– Te is túl sokat beszélsz, *cara*.

Fogával harapdálta a megduzzadt bimbót, miközben ujjai könyörtelesenül tovább munkálkodtak. Maggie combizmai megremegtek, szívverése a férfi fülében dörömbölt. Csodás pézsmaillata az orrlyukait ostromolta. Michael tudta, hogy Maggie bármelyik pillanatban elélvezhet. Először fordult elő vele, hogy nem vont a jelenlétét, átadta a testét, és elfogadta, bármit is kapott tőle. A férfi hímvevszeje lüktetett, és ereiben vadul iramlott a vér.

– Michael! Ne, én...

– Élvezz el! Azt akarom, hogy élélvezz, Maggie! Most!

A mellbimbóját harapdálta, miközben ujjait még utoljára a nőbe mélyesztette.

Maggie felkiáltott, és vadul karmolászta a férfit. Kiáltása végigvisszhangzott a helyiségen, mialatt remegve Michaelnek feszült, amíg az megtartotta és magához szorította, megnyújtva az orgazmusát.

Aztán Maggie elernyed. Michael csillapító szavakat mormolt, és csókot nyomott a halántékára, majd lassan elhúzta az ujjait. Nem tévedett, most is hibátlanul működött közöttük a kémia. Az érzelmeknek ez az áradása és az összetartozás-érzés azonban felkészületlenül érte, és egész bensőjét felkavarta. Az ágyra akarta fektetni Maggie-t, hogy teljesen a magáévá tegye. Órákig hentergőzni vele a gyűrött lepedők között, míg el nem feledkezik minden csípős megjegyzéséről, és egyedül az ő nevét mormolja. Honnan eredt ez a hirtelen támadt gyöngédség?

A nő mozdulatlanul hevert a karjában, lélegzete lassan egyenletessé vált. A férfi az arcához bújít, hogy ágyba vigye, és tovább szeretkezzenek.

– Na, köszí. Jólesett.

Maggie reszketése rácáfolni látszott a hideg, józan hangnemre. Még mielőtt Michael tovább csitíthatta volna, ellökte magától, felkapta a földről a törülközőt, és maga köré tekerte. Fejét felvetve megkönnyebülten felsóhajtott.

– Akarod, hogy lekezeljelek?

Ez a sekélyesség célba talált. Michael hátrált egy lépést. Mekkora hatókör is volt! Vajon miért játssza most a közönyöst ez a nő, amikor egy perccel előbb még a nevét kiáltozta, és olyan vadul tapadt hozzá, mint még soha egyetlen szeretője sem? Vádló pillantására Maggie könnyed és távoli maradt.

– Miért, le akarsz ápolni? – kérdezte tőle hidegen.

Maggie vállat vont.

– Ha óhajtod. Valamit valamiért.

Maratoni hancúrra most nincs idő. Megígértem anyádnak, hogy segíték a vacsoránál, úgyhogy fel kell öltöznöm.

– Nos, akkor? – vonta fel a szemöldökét a válaszra várva.

Michaelnek elszorult a szíve. Nagy itt a baj. Pár futó pillanatra azt hitte, övé a nő, Maggie azonban képtelen bármiféle tartós közelségre. Miért zavarja őt ez annyira? Mi köze hozzá?

– Miért csinálod ezt, *cara*? – kérdezte szelíden.

Maggie megrándult, mint akit pofon vágtak.

– Bocs, hogy nem óhajtok érzelegni egy orgazmus után, Gróf? – Ezt valósággal acsarogva mondta. – Azt hittem, ezen már túl vagyunk.

Kimondatlan szavak és érzések remegtek közöttük a beálló csöndben. Végül Michael bólintott. A gyöngédség szirmai bezárultak, akár egy letépett, finom virágéi.

– Igazad van, Maggie. Én is így gondolom.

Megragadta a kilincset, és kinyitotta az ajtót.

– Vacsora után gyerekvigyázás következik. Mivel te vetted el Briantól Carinát, most nekünk kell helyettesítenünk.

– De Briannek négy gyereke van? – tiltakozott Maggie. – Fáradt vagyok. Szó sem lehet ma bébicsőszködésről!

Michael fenyegetően föléje hajolt, és ellentmondást nem tűrően ráförmedt:

– Márpedig ma este igenis bébicsőszködsz! Vacsora után indulunk. Ötözz fel, a földszinten találkozunk.

Becsukta az ajtót a hangosan tiltakozó nő mögött és távozott, kangörccsel, és magából kikelve.

*

Ezt jól elsúrta.

Maggie álférjét kémlelte lesütött pillái mögül, miközben bömbölő unokaöccsével küszködött, aki nem volt hajlandó visszafeküdni a bölcsőjébe. Michael felgyűrte hófehér inge ujját. Erős alkarja megfeszült, ahogy a nyűgös kised köpködve kapálózott a kezében. Ha Maggie nem érzi ilyen nyomorultul magát, nevet a helyzeten. Michael szokott higgadsága odalett; zaklatott, lerobbant benyomást keltett, olyan férfiet, aki nyugalomra és magányra vágyik.

Pedig még csak fél kilencet mutatott az óra.

A szoba úgy festett, mintha a kicsi telerókázta volna. A vidám kékre és sárgára pingált falon látható tengeri lények úgy festettek, mint egy elbaltázott bűvármerülés. A falakat ceruzanyomok szántották keresztül kasul, a padlót elborították a széthányt könyvek. Egy kék játék mackó kitüremkedő bélése hátborzongató kísérletekről regélt.

– Lehet, hogy még éhes? – kérdezte Maggie.

Előrelépett, közben valami gabonapehelyfélét rágicsált.

– Nem, Lizzie azt mondta, egy üveg után biztosan elalszik.

A kicsi idegesen rugdalózott a bölcsőben. Szájából nyál csorgott, bepiszkítva az aznap esti harmadik partedit. Rugdalózójának játékos kacsái mintha kigúnyolták volna ezeket a kétbalkezes felnőtteket, akik képtelenek örömet szerezni neki. Újra hangosan visongani kezdett.

– Mit gondolsz, nem kellene még egyszer megbüfiztetni? – kérdezte Michael homlokát ráncolva.

– Nem tudom – pislogott Maggie zavartan. – Ha Lily túl sokáig sír, egyszerűen visszaadom Alexának.

Michael felsóhajtott.

– Hol van Luke és Robert?

– Játszanak – mondta Maggie feszengve, mert rosszat sejtett.

– Azt hittem, lefektetted őket.

– Így terveztem, de mivel nem akartak aludni, megengedtem, hogy tovább játsszanak.

Michael valamit morgott a fogai közül, aztán letörölte a nyálat Thomas baba szájáról.

– Naná, hogy nem akarnak lefeküdni, Maggie! De mi vagyunk a felnőttek, engedelmeskedniük kell. Parancsolj rájuk, hogy nincs kecmec, takarodó!

– Megtettem. Háromszor is. Erre viszont Robert sírni kezdett, az anyját követelte, és Luke is csatlakozott hozzá. Ezért azt mondtam nekik, még játszhatnak öt percet.

Semmi szín alatt nem ismerte volna el, hogy a fiúk krokodilkönnyei hatották meg, és hogy bármit kérhettek volna tőle, megadja.

Michael felsóhajtott.

– Átvágtak. Rendben, tartsuk magunkat az előírásokhoz. Nincs pardon.

Maggie-nek hirtelen nem akarózott elárulni, hogy gyurmát adott a kezükbe. Hiszen azt a reklámok is annyira ajnározzák. Robert különben is azt állította, a mamájuk megengedi, hogy gyurmázzanak, amíg el nem álmosodnak.

Most azonban rájött, hogy Michaelnek igaza van, a fiúk jól átverték. Nem csoda, hogy akkora izgalomba jöttek, amikor elővette a dobozt a gardrób legfelső polcáról. Az ajkába harapott, és úgy döntött, belopózik a szobájukba, és elveszi tőlük, mielőtt Michael rájön a turpisságra.

A férfi elvei gyorsabb elhatározásra sarkallták, mint egy feldühödött méhraj.

– És Ryan? Ő alszik már?

– Mindig újra felkelt azzal, hogy szomjas – pislogott zavartan Maggie.

A férfi cuclit tett a csecsemő szájába, és az éghez fohászzkodott.

– Ne gyere nekem ezzel, Maggie! Este hét után nem kaphat inni, mert bepisil.

– Ezt nem mondtad! – nézett rá a nő gyilkos tekintettel. – A hasát fogta, és azt mondta, azért fáj, mert szomjas. Te több mint egy órája lazalsz itt, miközben engem magamra hagytál ezekkel az ördögfiókkal. Cseréljünk! Majd én lefektetem a babát, te pedig lerendezed ezt a bűnbandát. Egyenesen a *Kívülállók*⁵ jöttek.

– Honnan?

– Nem érdekes. Ezt nézd!

Ezzel kikapta Thomast a bölcsőből, lazán egyik karjára vette, és a gyerek szájába dugta az ujját. A kicsi menten elhallgatott, és jóízűen szopni kezdte Maggie kézfejét, mint valami ínyencséget. Szemét félig behunyta mámoros örömeiben.

– A foga jön.

Michael hitetlenkedve bámulta az elégedett babát. Áldott csönd telepedett rájuk, de nem sokáig. A folyosóról ugyanis furcsa, félig elfojtott kiáltás hallatszott.

– Maradj itt! Megint ki kell vinnem Ryant pisilni.

Maggie a vadul szopizó csecsemőt nézte. Mindig is sejtette, hogy pocseké anya lenne, amit a mostani eset fényesen be is bizonyított. Vajon hogyan tudott Lizzy egyszerre eleget tenni ennyi kívánságnak? Az egész este kész katasztrófa volt az orgazmusa óta. Így múlik el a világ dicsősége.

Tépelődve járkálni kezdett a szobában. Mi a baj vele? Talán terápiára kellene mennie. Egy férfi csodás gyönyörben részesítette, gyöngéd és kedves volt vele. Erre mit művelt ő? Eltaszította magától, valósággal letarolta, mint a lézerrel felfegyverzett kölykök az ellenfelüket a számítógépes játékokban, aztán úgy tett, mintha az egész hidegen hagyná.

Hiszen több volt ez egyszerű orgazmusnál.

⁵ Francis Ford Coppola 1983-as filmje két rivalizáló galeriról.

Arról is szólt, milyen jó a férfi karjában lenni, odabújni hozzá.

Életében először érezte, hogy kicsúszik kezéből az irányítás. Hogy messze kerül a komfortzónájától. Őszintén szólva fogalma sem volt, hogyan kezelje a helyzetet. Egész élete akörül forgott, hogy ő uralja a kapcsolatait, holott közben arról álmodozott, hogy rátalál egy olyan férfira, akinek szívét-lelkét odaadhatná. Talán ha rálel a társára, magától dől le a maga köré emelt fal, legalábbis eddig ebben reménykedett. Most azonban kezdett rájönni, innen már nincs visszatérés.

Különben sem tudta, milyen egy egészséges, valódi kapcsolat. Amiben feladhatná lényegét egy részét a másik kedvéért. Talán már végképp elkésett ezzel. Hiszen elég volt belekóstolnia abba, mit tudna nyújtani neki Michael Conte, és alapjaiban rengett meg fáradtságosan felépített világa. De mit tett ő erre? Alávalóan viselkedett, és szántsándékkal megsértette a férfit. Gyomra görcsbe rándult, ahogy felidézte magában a tekintetét. A mérhetetlen csalódást az arcán, ahogy farkasszemet nézett vele, azt kutatva, ki ez a nő vele szemben.

Muszáj lesz elszabadulnia innen! Rövidebbre fogni a kiruccanást. Bármit megtett volna, csak hogy elkerülje a bekövetkező vonatszerencsétlenséget. Mi van azonban, ha arra eszmél, hogy Michael az igazi?

Az egyetlen férfi, akit szeretni tudna. Aki azonban a barátnőjébe szerelmes, és neki mindörökre a másodhegedűs szerepe jutna.

– Maggie!

A nevét hallva összerezzent. A gyurmával van baj? Vagy valami ennél is rosszabb ütött be? Újabb leszúrás következik? Egészen belesajdult a feje a félelembe.

– Mi az?

– Te adtál gyümölcslevet Luke-nak?

A francba, melyik is Luke? Mindegyik kölyöknek csodás, barna, göndör lobonca volt, barna szeme és pajkos vigyora. Akár a *Dilis trió*⁶, csak éppen kibírhatatlan változatban.

– Igen, én! – kiáltotta vissza. – Láttá, hogy megitatom Ryant, és mivel sírni kezdett, neki is adtam belőle.

– Be tudnál jönni?

⁶ Amerika legendás komikus triója. Film is készült róluk 2012-ben.

Ez a kiabálás a szobákon át egyre nevetségesebb volt. Feljebb igazította Thomast a csípőjén, miközben a kicsi bőszerűen szopta a kezét, és elindult a folyosón a szétdobált játékok között.

– Beszélj velem úgy, mint egy emberi lényel, légy szíves!

Maga is elcsodálkozott, hogy úgy beszél, mint egy szülő. Menet közben megállt, és bekémlelt a valaha tiszta konyhába. A padlón öt gyümölcsleves doboz hevert. A konyhapultról, a hűtőről és a falakról egyaránt gyümölcsleves csorgott alá, akár holmi brutális gyilkosság színhelyén a vér. Luke büntudatosan, feszengve fogadta.

– Uramisten, mi történt? Michael karba font kézzel leckéztette az unokaöccsét.

– Luke, miért nem mondott el Maggie néninek, mit műveltél?

Luke dacosan, hatásosnak szánt mozdulattal felvetette a fejét. Miért nem védi meg Maggie néni?

– Rakétákat lövöldöztünk egymásra – mondta azután.

– Nem, dehogy! – kiáltotta egyszerre két testvére.

Csakhogy elkéstek. Luke mérgében megtaposta az utolsó épen maradt gyümölcsleves dobozt. A folyadék szétfröcskölt, mindent és mindenkit eláztatva maga körül.

Michael megragadta a kölyköt és a karjába kapta.

– Nagy bajban vagy, ifiúr? – dörögte. – Várj csak, ha hazajön a mamád, elmondom, mit műveltél.

Maggie elfojtott egy vad kacajt, olyan komikus volt ez az egész. Álférje meglepetten nézett rá.

– Te mulatságosnak találod ezt? Maggie az ajkába harapott.

– Egy kicsit igen. Annyira borzalmas az egész, hogy akár a Punkon is kicikizhetnének.⁷

– Össze tudnád ezt takarítani, amíg én megfürdetem Luke-ot?

– De itt van a baba. Nem veszem el tőle az ujjamat, amíg tövig le nem rágta.

Michael habozott, melyik hadszíntér igényel nagyobb figyelmet a kettő közül.

– *Dios*, rendben. Gyere, akkor segíts a fürdetésnél!

⁷ A Punk egy celebek gyarlóságait leleplező, rejtett kamerás reality-sorozat. A műsorvezető és a producer Ashton Kutcher.

Maggie utánaballagott. Michael közben a másik két kölyökhöz is benézett.

– Ti ketten csak játsszatok, amíg Luke fürdik. Aztán mindenkinek takarodó. *Capisce?*

– Igenis, Michael bácsi – ígérte meg Robert ünnepélyesen.

Maggie gyanakodva pillantott rá. Volt valami ebben a csokoládébar-na szempárban, ami azt sugallta, a kölyök megint mesterkedik valami-ben. Ösztönös balsejtelmével nem törődve letelepedett a vécéülőkére, miközben Michael a kádba dugta Luke-ot.

– Vagyis azt mondd, az unokaöcséid hasonló rajcsúrt rendeznek minden este?

Michael habot öntött a fürdővízbe, és a fejét csóválta.

– Valami azt súgja, jobban összedolgoznak, mint hinnénk. De a kérdésedre válaszolva: igen, a legtöbb estéjük így telik.

Maggie Thomast ringatta. Igyekezett, hogy ne tűnjön tolakodónak.

– És te? Te is ezt akarod? Michael mintha elgondolkozott volna, aztán bólintott:

– *Sí.*

– Valóban? Feladnád érte a kényelmedet, a szabadságodat? – vonta fel Maggie a szemöldökét. – Felfogtad, hogy vége lenne az elegáns vacsoráknak? Nem dolgozhatnál éjszakába nyúlóan, hogy lezárj egy üzletet, és nem repülhetnél el valami trópusi szigetre, csak mert arra szotytyant kedved.

Michael tekintete ellágyult egy pillanatra, ahogy a kádban ülő, pucér fiúcskára pillantott. Megborzolta unokaöccse haját, és egyenesen Maggie szemébe nézett.

– Igen, feladnám.

Maggie elképedt. Létezik férfi, aki ilyen felfordulásra szeret hazamenni?

Aki tudatosan választja ezt a fejetlenséget, mi több, minden örült pillanatát élvezzi?

– Hahó, Michael bácsi!

Mindketten a hang felé fordultak. Az ajtóban egy négyéves kísértet állt vigyorogva. Maggie nem hitt a szemének. Valójában mindössze a szemét, piros ajkát és aranybarna haját lehetett látni a fizimiskájából. Úgy festett, akár Joker, miután kifordult önmagából. És vajon miért volt anyaszült meztelen?

Maggie már épp lehordta volna, amikor Michael megkérdezte:

– Ez meg mi akar lenni, Robert?

– Maggie néni táskájában találtam a palackot! – vágta ki nagy büszkén a gyerek. – Testápoló!

Maggie behunyta a szemét. Michael vádlón nézett rá.

– Hmm, nem megmondtam, hogy tedd a táskád a hűtő tetejére? Úgy nem estek volna kísértésbe.

– A kanapé mögé dugtam, mert csak annyi időm volt – sóhajtotta Maggie. – Alig léptem be az ajtón, Lizzy és Brian úgy pucoltak el innen, mint akiknek kigyulladt a fenéke. Most már értem, miért. Vajon miért nem akarhattak újabb gyereket Robert után?

Az örült Joker felvihogott.

– „Feneke”! Maggie néni azt mondta, feneke! A feneke azt jelenti, a hátsója. Feneke, feneke! Hátsója, hátsója! – kántálta vég nélkül.

Maggie megborzongott.

– Ha még egyszer kimondod ezt a szót, szappannal mosom ki a szádat! Most pedig ugorj be a kádba? – dorgálta meg a gyereket Michael.

– Izé, Michael.

– Tessék.

– Van egy kis gond ezzel, a testápoló vízhatlan. Még órákig nem jön le.

Michael felkapta második unokaöccsét is, és a kádba tette. Két kezét csípőjére téve töprengett, mint valami nagy horderejű üzlet megkötése előtt. A fenébe is, miért nézett ki olyan imádni valóan rendetlennek ez a kölyök így, vizesen és almaléillatot árasztva magából?

– Mindjárt mindent eligazítunk! dörzsölte össze elégedetten a tenyerét. Letérdelt a kád mellé, és felkapott egy mosdószivacsot. – Tudnál addig Ryanre vigyázni?

Maggie a másik csípőjére tette át a babát. Ujja nedves cuppanással szabadult ki a kicsi szájából. Thomas elkerekedett szemmel és nyáladzó vigyorral nézett vissza rá. Maggie szíve tája megmelegedett. A kisgyerek tekintetéből áradó ártatlan bizalom arra sarkallta, hogy megszolgálja ezt a bizalmat. Mi történt vele?

Bement a fiúk szobájába.

– Hol vagy, Ryan?

– Itt! – mászott elő a gyerek a gardróból. Thomast, a gőzmozdonyt ábrázoló nyomatos pólója felcsúszott a hasáról. Két kezét diadalmasan széttárta. – Tésztát gyúrok!

Huh! Bizony igazat mondott. Maggie szemügyre vette az egész testét és arcát összemázoló vörös és zöld agyagot. A baba visított örömeiben, és kezeckéjével belekapaszkodott Maggie hajába. Nevetés gyöngyözött fel benne is, noha maga sem tudta, egy esztét vesztő ember vihogása-e ez, mint a Jokeré, vagy épp az örülettel dacoló szilárd akaraté.

– Szép munkát végeztél, haver! Gyere, neked is meg kell fürödnöd!

– Fürdés!

A kölyök kisüvített a gyerekszobából a fürdő irányában. Maggie utána. A fürdőszobába érve határozott mozdulattal becsukta maga mögött az ajtót. Mostanra mindenki a szűk fürdőszobában szorongott. A gőz gomolygó párája elhomályosította a tükört.

– Ugye, te adtad nekik a gyurmát? Maggie bólintott.

– Igen. Mentségemre legyen mondva, azt hittem, gyerekbarát. Az okulásukat szolgálja. Gondoltam, ha úgylis mind szem előtt vannak, semmi rossz nem történhet. Érted? – vetett a férfira egy aggódó pillantást.

– Reméljük a legjobbakat. Michael fürge mozdulatokkal levetkőztette Ryant, és a testvérei mellé ültette a kádba. – Azt hiszem, segísre lesz szükségem. A második mosdószivacsnál tartok, és a testápoló csak félig jött le. Le tudnád dörzsölni a fivéredet, Ryan?

– És mi legyen a kisbabával? Thomas gügyögve felnyúlt, és a szájába vett egy marék haját. Kéjes cuppogással szopni kezdte Maggie tincsét.

– A mindenit! – nyögött fel Maggie, és megpróbálta kiszabadítani magát. – Letehetem a földre?

– Igen. De előbb nézz körül, ne maradjon semmi a közelében.

Maggie alaposan szemügyre vette a terepet. Nem is volt a padlón más, csupán a kádból kifröcskölt tetemes mennyiségű hab. Lepakott két törülközőt a tartóról, leterítette őket, és a közepükre fektette Thomast. A kicsi újra belekapott a hajába, és sírva tiltakozott, mikor ki akarta szabadítani magát.

– Jajajaj, Michael, segíts!

Erős férfikéz fejtette le vigyázva a hajáról a baba markát. Thomas ajka megrándult, és torkaszakadtából bömbölni kezdett. Sivalkodása

végigvisszhangzott a szűk helyiségen. Maggie idegei táncot jártak. Nemhiába mondják, hogy a gyereksírás az örületbe kergethet valakit. Maggie is bármit megtett volna, hogy elhallgattassa a kicsit.

– Nagy ég, már megint sír! Add oda, légy szíves, azt a gumikacsát!

Michael sietve átnyújtotta a csöpögő játékot, ő pedig a baba kezébe nyomta. Thomas a szájába tömte, és örült erővel rágni kezdte.

– Okos húzás volt – kommentálta Michael az eseményeket.

Maggie büszkén elmosolyodott, a kádhoz kúszott, és elvett egy mosdószivacsot. Szorgosan, némán dolgoztak, míg Maggie végül meglátta a bársonyos, olajbarna bőrt a gyurmaréteg alatt, és a víz is fehér színűre változott. A fiúknak egyfolytában járt a szájuk. Hol olaszul, hol angolul karattyoltak. Dallamos hanglejtésük lecsillapította az idegeket.

– Michael bácsi, ki a leghatalmasabb szuperhős? Szerintem Superman.

Michael a homlokát ráncolta, mint aki erősen töri a fejét.

– Superman tényleg nagyon sokat tud, hiszen repül és meghajlítja az acélt. De én Batmant is szeretem.

– Én is! – ujjongott fel Luke. – Batman megveri a rosszakat!

– Csakhogy nem tud repülni – mutatott rá Robert.

– De tud – szólt közbe Michael. – A felszerelése segítségével úgy suhan a levegőben, mint a denevér. Meg a cuccai is dögöseks, és neki van a legjobb autója a világon.

Robert ezen eltöprengett egy darabig, miközben fivéréből szinte áradt a lelkesedés.

– Meghiszem azt! Maggie néni, neked ki tetszik a legjobban?

Maggie kajánul Michaelre sandított.

– Thor.

– Miért?

– Szeretem a hosszú, szőke haját meg a kalapácsát.

Michael nevetve rázta a fejét.

– Reménytelen eset vagy! Micsoda nő!

– Most éppen a legkevésbé sem érzem magam nőiesnek – morogta Maggie. – Csinos fehér parasztblúzát bőréhez tapasztotta a gőz és az izzadság. Könyökével igazította vissza arcába hulló tincseit. Sejtette, hogy a smink már rég leolvadt az arcáról. Nem csoda, hogy az anyák nem kívánnak szexelni. Ki vágyik orgazmusra, mikor egy nyugodt éjszaka annyival többet ér? – Iszonyúan festhetek.

Már éppen nevetni akart saját megjegyzésén, amikor Michael pillantása torkára forrasztotta a szót.

A férfi szénfekete szeme az övébe mélyedt, áthatolva minden akadályon. Újra szikrák pattogtak közöttük lángvörösen, bár e családi környezethez a legkevésbé sem illőn. Maggie képtelen volt megszakítani az áramkört, amely megbizsergette idegvégződéseit.

– Én gyönyörűnek látlak – mondta lágyan a férfi.

Maggie-t csontja velejéig megrázta a bók, és megnyílt a lelke.

Megadta magát. A másik kezéért nyúlt, hogy bocsánatát kérje alávaló viselkedéséért, és minden maradék titkát megossza vele.

Ekkor viszont Robert a lába közé nyúlt, és megragadta a fütyülőjét. Luke kacarászva kapaszkodott belé, és a sajátja felé mutogatott, míg testvére jobbra-balra ütögetni kezdte a szerszámát, akár egy pingpong-labdát.

– Fütyi! A fiúknak fütyijük van, a lányoknak pumájuk!

Robert sokat tűrően felsóhajtott.

– Nem puma az, Luke, hanem punci! Nekik olyan a pisilőjük.

A pillanat varázsa semmivé foszlott és odaveszett a két felnőtt között. Mindketten a fiúkra néztek. Maggie akarata ellenére elpirult. Talán a végzet rendelése volt ez. Vagy a Földanyáé. Bárki volt is az elkövető, Maggie megragadta az alkalmat, hogy másra terelheti a figyelmet.

– Fiúk, ne fogdossátok magatokat! Tessék, itt vannak a törülközők, szárítkozzatok meg!

Csak nem fog zavarba jönni pár hátulgombolóstól! Hiszen a szeme se rebben, mikor fotózáskor férfialsókat igazgat.

A fiúk rá se hederítettek.

– Miért nincs a lányoknak fütyijük, Maggie néni? – kérdezte Luke.

Maggie segélykérően nézett Michaelre, akinek ajka kaján mosolyra görbült. Maggie azonban nem adta fel, és szembenézett a kihívással. Ő igenis tud őszintén beszélni az ifjúsággal!

– A fiúk másként vannak megalkotva. És, igazad van, Robert, a lányok máshogy pisilnek.

Elégedett mosolyt villantott Michaelre, mintha azt mondaná: „Na, látod!”

– De ha nincs fütyijük, akkor a lányok nem tudnak mit fogdosni! Mihez kezdenek akkor?

Csönd telepedett közéjük. Michael a szájába dugta az öklét, hogy visszafojtsa kitörni készülő nevetését.

Ördög vigye az egészset! Maggie megadta magát.

– Kérdezd a nagybátyádat. Felkapta a padlóról Thomast, és maradék méltóságát megőrizve elvonult.

Fafej!

Órákkal később a padlóra roskadt a fiúk emeletes ágya közelében, és fejét az ágy oldalának támasztotta. Halk gyerekszuszogás töltötte be a szoba csöndjét. Azzal a feltétellel voltak hajlandók lefeküdni, ha valamelyik felnőtt őrzi az álmukat. Michael sietve kivonta magát a feladat alól, amit Maggie készségesen elvállalt, csak hogy minél később maradjon kettesben álférjével. Kezében még mindig ott volt Robert keze. A kicsiny, meleg ujjak elernyedtek az övéi szorításában. A szőnyegen ült, és a távoli múltba révedt.

Kiskorában lidércálmok gyötörték. Félelmetes szörnyről álmodott, akinek vér csordult a fogai közül, a gardróból meg vad szemek keltek életre, és gazdáik fel akarták falni őt. Egyszer, amikor a szüleihez szaladt volna védelemért, nem találta őket az ágyukban. Nick nem volt elég nagy, hogy leterítse a szörnyet, ezért leóvakodott a földszintre, és megállt a lépcső közepén.

Apja egy idegen nővel hevert a kanapén. A nő kacarászott, és halkan nyögdecsélt. Maggie szétszórt ruhadarabokat látott a padlón. Megpróbált ugyan csöndben maradni, de annyira félt, hogy megszólította az apját.

Azóta nem feledi a tekintetét. Pillantása bosszús, távoli, tökéletesen közönyös volt.

– Mars az ágyadba, Maggie!

A kislány nagyot nyelt ijedtében.

– De apu, egy szörny van a gardróbban, és el akar fogni.

Az idegen nő felnevetett, az apja meg szemlátomást még jobban bosszankodott.

– Nem érek rá, te pedig úgy viselkedsz, mint egy pisis. Sipirc fel az emeletre, különben elfenekellek!

– De hát...

– Tűnés!

Visszakullogott jókora szobájába, amely tele volt kitömött állatokkal és ásító ürességgel. A takaró alá bújt kedvenc plüsskutyusával, és várta,

hogya a szörny bekapja. Egész éjjel sírt, hüppögését elnyelte a süppedős szőnyeg, és közben azon töprengett, miért nem szereti őt senki. Lesz-e valaha is valaki, aki rácáfol erre?

Most megszorította a kicsiny kezét. Halálosan kimerült volt és halálosan szomorú. A matracra fektette a fejét, és belélegezte Robert gyermeki illatát. Csupán egyetlen pillanatra hunyja le a szemét, egyetlenegy pillanatra!

Hová lett Maggie? Michael várt, de az egész ház csöndes volt. Remélte, hogy Maggie percek múltán előkerül, de telt-múlt az idő, és az épület továbbra is teljes némaságba burkolózott. Elnyomott egy nyögést, és felkászálódott a kanapéről. *Porca vacca*⁸, mi van, ha a fiúk valami iszonyatos rosszaságot műveltek, mondjuk, tréfából csapdába csalták, és most a foglyuk, még kiáltani sem kiálthat? Eszébe jutottak az elveszett fiúk a Pán Péter-történetben. Visszafojtotta a kuncogását. Olyan muris volt ez az este.

Maggie beigazolta sejtését, hogy nem lenne éppen átlagos anya. Ami azt illeti, az ő legnagyobb megkönnyebbülésére. Végül is elbírta a fiúkkal, bár némi borzadozással, viszont a srácok a legtöbb bébicsószot egy óra után a hetedik határba üzték.

A maga részéről ugyan ki nem állhatja az állandó csípős megjegyzéseit, de Maggie elbűvölt négy kisfiút, akik nem szívesen engedtek idegent a maguk zárt világába. Furcsa módon úgy sereglettek köré, mintha valamiféle gyöngédséget fedeztek volna fel a lényében – olyan gyöngédséget, amelyet teljesen elrejtett a modora. Még a kisbaba is őrzöngve szopta a kézfejét, és sírt, amikor Michael megpróbálta elvonni őt onnan.

Csakhogya Maggie Ryan egyáltalán nem illett az ő életmódjához és szerető szívéhez. Semmiféle meghittséget nem volt hajlandó megtűrni kettejük között. Túl kell hát tennie magát ezeken a gubancos érzelmeken, és elengedni a nőt.

Megállt a küszöbön, és földbe gyökerezett a lába.

Maggie édesdeden aludt. A feje a Roberté közelében nyugodott. Lélegzetük mély és egyenletes volt, kezük egymásba kulcsolódott a takaró fölött. Békés csönd ülte meg a szobát. Most először fordult elő, hogy Michael tekintete mohón falta álneje arcvonásait, melyet látni engedett az éjjeli lámpa rávetülő félárnyéka.

⁸ Olasz káromkodás, kb. „a fenébe is”.

Mit művelt ez a nő a családjával?

És mit művelt vele magával is?

Különös érzések bugyogtak fel benne, és ragadták meg vasmarokkal. A háta közepére kívánta ezt. Alig negyvennyolc órát töltött el ennek a nőszemélynek a közelében, és azóta mindent más megvilágításban lát. Korábban soha nem kívánt mélyebben megismerni egyetlen nőt sem. Rendszerint készségesen a lába elé hullottak, mert elbűvölte őket a pénze, a külseje és a könnyed modora. Nem mintha nagyképű lett volna, de mindig is tudta, túl könnyen kapott meg mindent. Kivált a nőktől.

Egészen Maggie-ig.

Mosoly suhant át az arcán, mert Maggie bizony halkan hortyogott.

Szegény, cudarul kimerülhetett. Alig aludt, és állandóan rohant. Michael az órájára pillantott, és megállapította, hogy az unokatestvérei egy órán belül várhatók. Nem sok idő maradt már hátra, de nem akarta, hogy a padlón lássák meg Maggie-t szétvetett lábakkal, amelyek egy perc íveire emlékeztettek.

Lefejtette a nő kezét Robertéről, és könnyedén felemelte. Maggie valami tiltakozást mormolt álmában, aztán hozzábújt. Michael elfojtott egy káromkodást, aztán szentül megfogadta, egy ujjal sem nyúl hozzá. Lefektette a kanapéra, kinyújtott lábát a kávézóasztalra helyezte, míg ő maga párnát tett a feje alá.

Maggie felnyögött, aztán arcát a férfi nyaka hajlatába temette.

Michael megdermedt.

Maggie mélyen, oldottan felsóhajtott, mintha kedvelné az illatát, majd nyelvét végigjártatta a férfi állán, mint aki majd meghal azért, hogy mihamarább megízlelje.

Michael magában szitkozódva igyekezett elfojtani vágyát, hogy ajkát a nő ajkára tapassza, és mélyen beléhatoljon.

Nem, a pokolba is, nem!

– Maggie.

Maggie félálomban kinyitotta a szemét. Tekintete most is egy macskára emlékeztette Michaelt. Átható, titokzatos volt a tekintete. Tele hetykeséggel.

– Ébredj fel, *cara!* Elaludtál.

– Olyan fáradt vagyok!

– Tudom, bébi. Akkor csukd be a szemed, és aludj egyet, mielőtt ha-zaérnek a kuzinék.

Várta, hogy Maggie visszaaludjon, de a nőnek a szeme se rebbent, úgy nézett rá: olyan szomorúan, hogy Michaelnek belesajdult a szíve. Ekkor rádöbbsent valamire, ami úgy fejbe vágta, akár Thor kalapácsa.

Maggie annyi mindent tudott volna adni, csak hogy nem volt kinek. Zavaros, fortyogó érzelmeit mélyen magába rejtette, majd úgy tett, mintha minden a legnagyobb rendben lenne.

Mintha csak megérezte volna, hogy Michael többet szeretne tőle hallani, Maggie tovább beszélt, akadozó nyelvvvel.

– Annyira belefáradtam az egyedüllétbe. Abba, hogy senkinek sem kellemek.

Szavai szinte robbantak Michael belsejében. Vajon álmában beszél csak, és nincs tudatában annak, mit mond? És ha ébren van, nem bánja-e meg a józan napvilágnál, hogy kiadta a titkát?

De hát Michael füttyült erre. Többet akart hallani, és ugyan mikor máskor nyílna erre lehetősége? Gyöngéden simogatni kezdte Maggie haját, aki ellágyult a cirógatástól.

– Miért mondd ezt, *cara*?

Csönd támadt. Maggie arckifejezése elváltozott, és ebből Michael tudta, hogy teljesen magánál van. Fel is készült a fagyos visszavonulásra és mellébeszélésre.

– Azért, mert igaz. A szüleim nem akartak engem. Mindent megpróbáltam, ami tőlem telt, de nem szerettek. Aztán egy napon azt képzeltem, szerelmes vagyok. A fiú azt mondta, más vagyok, mint a többiek. – Arcán nyers fájdalom suhant át, aztán elhalt. – De hazudott. Ezért megfogadtam, soha többé nem hagyom magam behúzni a csöbe. – Elhallgatott a feszült csöndben, majd suttog óra fogta a hangját. – És nem is sikerült senkinek átvágnia. Csak hát egyedül vagyok.

Michael szorosabban vonta magához, így a nő egészen áthengeredett a mellkasára. Remegett az ajka, majd az igazság, ami most elröppent róla, a remegését is megállította. E pillanatban fal omlott le kettejük között, és Michael hirtelen megértette, miért lett ilyen.

Minden gondolatát betöltötte, hogy elűzze a másik fájdalmát. Két kezébe fogta az arcát, és lehajolt hozzá.

– Nem vagy egyedül. Velem vagy – mormolta.

Megcsókolta Maggie-t. Annyira más volt ez, mint a legutolsó, testi szenvedélytől fűtött csók – ezúttal a férfi szívének legmélyére hatolt. Mézédés íze volt, ahogy a nő ajka megnyílt az övé előtt, és nyelve sze-

mérmes odaadással az övét kereste – mindez úgy megrázta Michaelt, akár egy elemi erejű vihar. Felsőhajtott, és elmerült a csókban, a rózsaszirmok sűrűjében, amelyek a tüskék mögött rejtőzködtek. Maggie teste előrefeszült, és magához engedte Michaelt, aki valósággal falta őt, magáénak nyilvánítva szájüregének minden titkos, sikamlós zugát; aztán továbbhaladt a nyakra, és szívta, harapdálta. Maggie meg megreszketett közben, ahogyan hozzásimult.

Michael változtatott a testhelyzetén, maga alá gyűrve a párnák közé süppedt nőt. Csípő a csípőnek, lábszár a lábszárnak feszült. A férfi merv hímtagja a nő combjai közé nyomakodott, Maggie pedig a pólója alá nyúlt. Michael mormogott valamit – félig káromkodás volt ez, félig fohász –, ahogy a meleg tenyerek mellkasának izmait cirógatták; ahogy a nő körmei a hátába vájtak; ahogy felemelte a lábát, hogy még mélyebben fogadja őt magába.

Michael a legszívesebben letépte volna a *ruháját*, és belehatolt volna kuzinja kanapéján, de erőt vett magán. Mélyeket lélegzett, hogy lecsilapodjon.

– Lassítanunk kell, cara, vagy itt mindjárt elveszlek magamnak.

Előre felkészült a nő elutasító hidegségére, miután magához tér, de mindössze annyi történt, hogy Maggie megragadta a tarkóját, és ajkát visszakényszerítette az övére. Mély, éhes csókok következtek.

– Akarlak, Michael! – suttogta Maggie.

Keresztnevéen szólította! Az öröm forró satuként szorongatta a férfit, akinek hímtagja még merevebb lett. Két kezét a nő fenekének telt íve alá csúsztatta, és megemelte Maggie-t, aki felsőhajtott a férfi ritmikus lökései közepette. Buzgó munkálkodása közben farmerja súrlódó szövegete puska lövésként ropogott.

– Bébi, azt hiszem... *Diós!*

Meleg ujjak nyúltak az öve alá, és ragadták meg erektált hímvevességét. Michael szeme előtt tűzijáték szirmai robbantak szét. Hálát adott az égnek, hogy nem szeret alsóneműt húzni. Maggie gyengéden masszírozta a hímtagját, és közben már húzta is le róla a farmert...

Ekkor azonban nyílt az ajtó.

Nevetés harsant, akárcsak egy rossz vígjátékban. Ijedten váltak szét, mint holmi mohó tinik, majd a ruháikat igazgatták, mialatt a kuzinék berobbantak az ajtón át. Elég volt egy pillantást vetni Lizzy rózsás orcá-

jára, és Michael le merte volna fogadni, hogy ők is hetyegtek a kocsi-ban.

Végül is csak összehoztak négy gyereket. Most is nyilván kihagyták a mozit, ami úgyis csupán ürügyül szolgált, hogy lelépjenek, és egyenesen a lényegre tértek.

Michael felült, és Maggie-t is felhúzta maga mellé.

– No lám! – nézett rá Brian széles vigyorral. Karjait keresztbe fonta, és csettintett a nyelvével. – Négy ártatlan fiunk itt alszik egy folyosóval arrébb, ti meg úgy viselkedtek, mint egy szigorúan felnőtteknek ajánlott film szereplői.

Michael elkáromkodta magát, ettől azonban Brian még hangosabban nevetett. Aztán Maggie arcára pillantott, és elkomolyodott.

– Csak vicc volt, Maggie.

Maggie az ajkát harapdálta. A *tigrotta* most nem üvöltött fel. Maggie felállt, és szemmel láthatóan feszengett, zavarban volt.

Michael elkapta a kezét, magához rántotta, és átkarolta a vállát.

Bocs, Bri, de mindketten rettentően fáradtak vagyunk. A fiúk alszának, mint a bunda. Iszonyú kupi van, nem takarítottuk el.

– Seggfej!

– Aki mondja.

Elbúcsúztak a házaspártól. Brian és Lizzy megölelte, megcsókolta Maggie-t, Michael pedig besegítette a kocsijába.

Fejét az ülés támláján nyugtatta, és szótlánul bámult ki az éjszakába. Michael életében először maradt bizonytalanságban egy nővel kapcsolatban. Nem tudta, mit gondol. Nem akart mást, mint vigasszal szolgálni. Nem, ez hazugság volt, előbb szeretkezni akart vele, és csak *utána* megvigasztalni.

– Ne haragudj!

Michael megrázta a fejét. Nem tudta, nem hallotta-e félre a halk mondatot.

– Miért kellene haragudnom?

– A korábbiak miatt – sóhajtott Maggie. – Amiatt, ami a fürdőszobában történt, a mamádnál. Gonosz dög voltam.

Nahát! Egy nő, aki beismeri, hogy hibázott. Most mi legyen? Miért nem tudott ez a nő olyan maradni, mint eddig, miért lepi meg őt folyton?

– Elfogadom a bocsánatkérést – mondta, majd kis szünet után megkérdezte: – Megmondanád, mi volt ez az egész?

Maggie kihúzta magát, de nem ütötte el a kérdést.

– Félresikerült alak vagyok. Egy csódtömeg.

Michael felnevetett.

– Ki nem? Különben is, túl gyors voltam. Ez a néhány nap nagyon megterhelő volt, és meg is leptelek.

– Jaj, hagyd ezt! – horkantott fel Maggie. – Én terveztem el, hogy elcsábítalak, ezért a legkevésbé sem leptél meg. Ne hidd, hogy egy buta libával, holmi hervadó ibolyácskával van dolgod, akit elvarázsolhatsz a szövegeddel.

Michael elvigyorodott. Ezt a Maggie-t már jól ismerte, és hozzászokott, hogy megívjon vele.

– Ha így van, remélem, gyorsan döntesz. Nem bírok el még egy éjszakát kangörcsben fetrengve.

Gúnyos megjegyzés volt a válasz.

– Ha nem úgy vezetsz, mint egy aggastyán, talán még időben hazarünk, hogy lekezeljelek.

Michael nem felelt, csak rátaposott a gázpedálra.

*

Besurrantak a házba, és magukra zárták az ajtót. Maggie lerúgta magáról a cipőjét, és a fürdőszoba felé indult.

– Menj te először. Nekem még meg kell keresnem valamit a bőröndömből.

Michael épp csak macskamosdást csapott. Az ingét levetette, a farmerét azonban nem. Mezítláb jött ki a fürdőszobából. A szíve olyan hevesen vert, mintha élete első nője várna rá. Nem volt biztos benne, meg tudja-e állni ezt a próbát.

Mikor meglátta Maggie-t, tudta, hogy elveszett. Ez a nő a pokol és a menny volt egy személyben, és ő arcán mosollyal üdvözölte az ördögöt magát.

Maggie az egyik antik lámpa alatt állt, félművészként. A gyér fény kiemelte magasan ülő keble domborulatát, melyet most finom fekete

csipke takart. Selymes haja a vállára hullott. Csípője ívét még elfedte a térdig érő kombiné, de mezítelen lábszárát már nem.

Ahogy előrelépett, Michael rájött, nem csupán ez a test igézte meg. Másodszor fordult elő a mai estén, hogy sebezhetőség ült a macskazöld szempárban. Maggie lába alig észrevehetően arrébb moccant, bizonytalansága jeleként, Michael azonban úgy döntött, eddig is túl sokáig váratta.

Megragadta a vállát, és magához rántotta. A nő mellbimbói csupasz mellkasát birizgálták, Maggie halkán felsóhajtott. A férfi elégedetten nézett le rá, végigmérve minden porcikáját a testnek, amely mindjárt az övé lesz. Tigrise elvesztette a talajt a lába alól.

– Izé, Michael, talán...

– Nem, *cara!* – mondta mosolyogva a férfi, felemelve a nő állát. – Itt az idő...

Maggie azon töprengett, nem a szadomazo ponyvák gyengítették-e meg az ellenállását. Ahelyett, hogy bevetette volna magát, reszkető térddel várta az előtte álló férfi rendelkezéseit.

Hanem, egek, a szeretkezés minden percét élvezte.

Ahogy a férfi ráhajolt, testének melege valósággal hipnotizálta. Kapkodva szedte a levegőt, de ez már nem érdekelt. Szüksége volt a férfi szájára, kezére és egész testére, hogy elűzze a kétség és sebezhetőség démonait, amelyek ízekre szaggatták.

Ugyanazok a kísértetek, amelyek a gardróbban várták, hogy éjnek éjszakáján a magány rémeivel riogassák, Michael Conte csókjától most elenyésztek, mint a füst.

Minden akadály és korlát leomlott ettől a csóktól.

Túl voltak már a csábítás és a lassú csókok idején. Maggie-t teljesen lefegyverezte a támadás, amely szájürege minden szegletét érte, míg végül még jobban megnyílt, és ő is elmerült a másokban. A kávé és menta íze, meg nyers étvágy ködösítette el érzékeit, és két karját Michael válla köré fonta. A férfi hátradöntötte és falni kezdte, és mialatt a gerjedelem hullámai elárasztották a nő testét, mennyet és poklot kínált elébe. Maggie önuralma rég odalett, és egyedül a csók menthette meg, hogy oda ne vesszen ő maga is. A férfi nyelvének minden csapása, fogának minden harapása gyönyörrel töltötte el, míg végül merev hímtagja lökéseivel már a combjai között ringott.

Michael eltépte ajkát az övéről, és zihálva lélegzett. Szénfekete szemében vad vágy villogott, ahogy tekintetét végigjártatta a nő félmeztelen testén. Kezét megremegette a vágy, mialatt keze bejárta a két keble közti völgyet, aztán a domborulatokat. Maggie vele együtt remegett. Mellbimbója követelőzve felágaskodott. A férfi a hüvelykjével morzsolgatta előbb az egyiket, aztán a másikat. Maggie térde elyengült, mikor a forró vágy dárdája csiklójába hatolt.

Michael hátrált egy lépést, és testének minden porcikáját megnézte magának. Aztán farkasvigyorral visszalökte az ágyra.

Maggie-nek gondolkodni sem volt ideje, mialatt a férfi rekordidő alatt megszabadult farmerétől. Erekcója oly hatalmas volt, hogy Maggie-nek a lélegzete is elállt tőle. Kinyúlt, hogy megérintse, de Michael gyorsabb volt nála. Megragadta a kombiné vékony pántját, és lehúzta a keblén, a combján, a lábikráján, a lábfején át. Elhajította a csipkés holmit, majd lassan szétfeszítette Maggie lábai szarát.

A nő felnyögött, ahogy széttárta magát követelőzése előtt.

Tehetetlenül tűrte a férfi éhes tekintetét, bele is rándult ágyéka a páni félelembe. Mindkét kezét felemelte, hogy eltolja magától, ám Michael mintha megérezte volna hirtelen ellenkezését, felemelte a fejét, és ránézett.

– Baszottul gyönyörű vagy? – mormolta.

Ujjai gyöngéden szétválasztották a megduzzadt nagy- és kisajkakat, és lassan a nedves hüvelybe hatoltak.

– *Diós*, ha nem ízlelhetlek meg, hát meghalok!

– Michael...

– Igen, Maggie. Mutasd meg, hogyan élvezel! Mondd, mekkora élvezetet okozok neked!

Szája lecsapott, forró nyelve a duzzadt csiklón körözött, miközben még egy ujja csatlakozott a másikhoz. Maggie háta ívben megfeszült, és felkiáltott. A férfi kezének lökései, nyelvének csapásai a csikló bimbója körül lassan a tetőpont felé taszították. Ujjjaival a takaróba kapaszkodott, hogy támasztékot találjon magának, a férfi azonban egy pillanatra sem hagyta abba munkálkodását: köröző nyelve, ujjainak kitartó nyomása felforrósította a vérét, és egyre közelebb kergette az orgazmushoz.

Mindjárt elmegyek... jaj... istenem, ez nem...

– Élvezz el nekem, Maggie!

Még egyszer utoljára végtelenül finoman megharapta a csiklóját, és Maggie felszárnyalt a csúcsra.

Sikoltozva vonaglott, csípője megfeszült, és még többet kért. Michael lökései továbbra sem szüntek, mélyen belehatolt, megnyújtva az orgazmusát, míg végül minden izma reszketett ekstázisában.

Michael csókokkal halmozta el combja belső oldalát, aztán lecsúszott az ágyról, és óvszerrel tért vissza. Félredobta a csomagot, és testével föléje hengeredett. Maggie felnyögött, ahogy forró bőre Michaeléhez simult. A férfi minden egyes izma, egész lüktető termete az ő testének hajlataihoz igazodott.

Mély, hosszú csókja alatt Maggie-t eltöltötte önnön gyönyörének pézsmaillata. Iménti orgazmusától félájultan hagyta, hogy a másik elvegye, amit el akar venni, újra végigjárva vele az izgalom fokozatait, ahogy a mellbimbójával játszott. Maggie ismét a gyönyör csúcsain járt. Végül teljesen megadta magát.

– Tégy a magadévá, Michael? – esdekelt. Csípőjét követelőzve megfeszítette, egyik bokáját a férfi lábszárára akasztotta, úgy noszogatta tovább. – Kérlek, kérlek!

Michael halkán, gonoszkásan felnevetett. Fogával a nő mellbimbóját mardosta, akinek egész teste beleremegett a gyönyörbe.

– Olyan szépen kérsz, *cara*. Alig várom, hogy beléd temethessem magam!

Megragadta az óvszert, és felhúzta magára, aztán megtorpant a bejáratnál. Nedvesség szivárgott elő a combok közül, a továbbnyomulást sürgetve. Michael egy ideig kérette magát, és kis löketekkel kezdett, míg végül Maggie ide-oda dobálta fejét a párnán, és dühödten a hátába vajt.

– Tovább! – követelte. – A fene vigyen el, adj meg mindent!

Michael megfogta a fejét, sötét szempárja a nőébe fúródott, annak ígéretével, hogy mindenét elveszi, amiye csak van. Aztán mélyen belehatolt.

Maggie-nek elállt a lélegzete, ahogy tövig belemártózott hatalmas hímtagjával, amellyel nem csupán a testét vette birtokba, de a tudatát és a lelkét is. Pánik tört rá, teljes erővel egy férfi most betolakodik belső világába, a felszín mögé néz, és felfedezi az igazságot.

– Nem! – lihegte, szíve vad dörömbölésétől fulladozva. – Nem tudom, nem megy.

– Psszt, *mia amore!* Nyugodj meg! Engedj nekem!

Maggie teste elernyedt, eltöltötte a teljesség érzése, forróságba mártva minden porcikáját. Felnyögött, és szemlátomást küszködött, hogy átvegye az irányítást, csakhogy Michael teste leszorította a matracra, nem volt menekvés.

Magatehetetlennek, kiszolgáltatottnak érezte magát. Kibuggyant a könnye.

– Nem megy! – sírta.

Michael csókot lehelt görcsbe rándult homlokára.

– Hé, bébi, tudom, mi kell neked.

Egyetlen gyors mozdulattal odébb gördült. Most Maggie került fölül. Egy csapásra elöntötte a szabadság mámora. Most ő parancsolt. Ellazult, majd megfeszült, sóhajt csalva elő a másik ajkáról.

– Így már jobb?

Maggie szája örömteli mosolyra görbült, amely egész arcát felderítette.

– Igen!

Michael a foga között szitkozódott, mialatt két kezébe fogta a keblét.

– Mindjárt elmegyek. Lovagolj meg, *cara*, lovagolj meg, ne kímélj!

Maggie hátravetette a fejét, és fel-le mozgott a hímtagján, gyönyörködve a férfi nyers, leplezetlen vágyában, amivel kiszolgáltatta magát neki. Mélyen magába szívta, és a vágta sebes irama ismét a tetőpont közelébe röpítette. Haja kibomolva a hátára hullott. A gyönyörűen és szabadon tört a csúcsra fölötte.

– Most, *mia amore*, most!

Maggie még egyszer belemerült, aztán megborzongott. A férfi nevét kiáltotta. Közvetlenül ezután Michael rekedt kiáltása harsant fel. A világ darabokra tört körülötte, és ő tovább férfi ujjai morzsolgatták, mellbimbóját miközben ő ringva az utolsó csöppig kiélvezte gyönyörét. Miután Michaelre roskadt, ő pedig átkarolta, egyetlen szó visszhangzott végig elméjén, szívéen és lelkén. *Otthon.*

Aztán behunyta a szemét, és elaludt.

Kilencedik fejezet

Maggie az erős, gőzölgő főzetet kortyolgatta, miközben a pompás kiállításban gyönyörködött. A napfényben fürdő, zöld dombok közül kiemelkedtek és felragyogtak a hatalmas, hóborította hegycsúcsok. A szemhatárt lejtős terrakottatetőket pettyezték. A meleg szellő citrom és olajbogyó illatát hozta felé; mélyen magába szívta, miközben megpróbálta lecsöndesíteni szíve vad zakatolását.

Az éjszaka Michael szeretkezett vele.

Emlékképek villantak fel a tudatában. Az orgazmus robbanása és csodás forrósága. Michael ajkának gyöngéd íve, ahogy rámosolygott. És a keze is milyen végtelen vigyázattal cirógatta, mint valami törékeny, féltett kincset! Nem pedig egy egyéjszakás kalandot.

Pedig az volt. Jó, legyen kétéjszakás. Hiszen a hét végén ez a cirkusz is befejeződik, és Michael lelép. Mint előtte az összes többi.

Hogyan is történhetett meg ez az egész? Hiszen önként és dalolva bevallotta minden titkát a kuzinék házában. Egyedül saját magát hibáztathatja ezért, senki más. Könnyebben megnyílt Michael kedvességétől, mint előtte bármiféle heves követelől. Az egyik pillanatban még szentül fogadta, hogy az első géppel hazarepül, de a következőben már elcsábította Michaelt, attól a buta tévhittől vezérelve, hogy így hamarabb megszabadul a hatásától.

Ajkába harapott, és újra belekortyolt a tűzforró italba. Reggel arra ébredt, hogy Michael üzenetet hagyott neki. Néhány órára be kell mennie a városba, írta, de azután elviszi a La Dolce Famiglia székhelyére. Az üres ágy okozta csalódás velejéig megrendítette Maggie-t. Máskor ő volt az, akinek már hajnalhasadáskor mehetnékje volt. Most először fordult elő, hogy odabújt volna a férfihoz, akivel szeretkezett. Michael állandóan meglepte, kihívások elé állította, és arra készítette, hogy még többet várjon tőle. Veszélyes egy alak! Nem csupán a testének veszélyes, de a szívének is.

Sürgösen el kell tűnnie innen!

Szíve vad erővel dörömbölt, és a vér is surrogva zubogott ereiben. Újabb pánikroham közelgett. Felkapta a fényképezőgépét, hogy úrrá legyen nevetséges gyengeségén. Lélegezz mélyeket, és ürítsd ki az el-

médet? – adta parancsba magának. Fotózni kezdte a tájat. A masina nyújtotta szűk látótérre összpontosított, ebbe nézve kutatott valami páratlan és fantasztikus után. Agya híven rögzítette a spaletta csapódását és a vaku villanását, ahogy körbejárta a hátsó teraszt. Minden jobb volt a ködös, kába rémületnél, ami azzal fenyegetett, hogy kicsúszik kezéből az irányítás. – Miau!

A macska halk nyivákolásától hátraugrott, és kis híján fenékre esett. Fekete szőr örvénylett előtte, miközben az a nyivákoló valami átívelt a levegőn, ő pedig sietve arrébb takarodott, meg ne karmolja.

– Basszus! – kiáltotta, és a biztonságos beton felé igyekezett, el a bokroktól. – Tűnés innen!

A jószág azonban szembeszállt vele. Fekete pofáját sziporkázó zöld szempár uralta, és ellenfelére meregette körmeit. Maggie egy kovácsoltvas szék mögé ugrott, onnan nézte a félelmetes dögöt. Soha nem kedvelte a macskákat. A kutyákat még megtűrte valahogy, mert rendszerint kedvesek voltak, és a gazdájuknak éltek. A macskák mások. Ideges dívákra hasonlítanak, akik elvárják, hogy az egész világ körülötük forogjon. Rettegett tőlük – a gyerekeknél is jobban –, kézenfekvő volt hát, hogy lelépjen. Csakhogy ez a kandúr háromszorosa volt a normál macskaméretnek, csaknem akkora, mint egy kisebbfajta eb. Egy gonosz banya büszke lenne rá. Most is úgy meredt le rá, mint aki bűbajos varázslatra készül, és ezzel halálra rémítette Maggie-t.

– Á, látom, megismerkedtél Dantéval.

Maggie hátrafordult. Michael mosolygott le rá, frissen borotváltan; hosszú haját takarosán lófarokba kötötte. Pihentnek és üdének hatott. Vele ellentétben Maggie alig volt magánál, és kétségbeesetten próbálta visszanyerni az önuralmát.

– Mivel eteted? Kisgyerekekkel? Michael felkuncogott, majd letérdelt, úgy hívta magához a macskát. Dante a farkát lengette és sziszegett. Maggie újabb lépésnyit hátrált.

– Csak nem félsz a macskáktól, *cara*?

– Nem szeretem őket – borzongott meg Maggie. – Undok, követelőző dögök!

Michael szája mosolyra rándult.

– Akkor nagyon illetek egymáshoz.

– Hú, de vicces! A tiéd? Michael megrázta a fejét.

– Nem, kóbor kandúr. Van egy bevett élelemszerző útvonala, de senkit nem enged közel magához.

Még Carinát sem, pedig őt magunk között állatidomárnak nevezzük. Dante kényes jószág.

Maggie megnézte magának a macskát. Tisztának, ápoltnak látszott, és láthatóan nem éhezett, de az embereket szemlátomást nem kedvelte.

– Eszerint Dante kegyesen elfogadja az ételt azoktól, akiket ki nem állhat. Érdekes – jegyezte meg, mert hatott rá a helyzet humora.

– Igen, azt hiszem – morogta Michael.

Maggie hirtelen álférje karjaiban találta magát. A férfi mentaszagú lélegzete az ajkát súrolta, és megremegettette a gyomrát. – Jól aludtál az éjszaka?

– Igen.

– Hazudsz! – Michael sötét szempárjában ígéret villant, meg valamiféle fenyegetés. Maggie hátán végigfutott a hideg. – De ha háromszori elélvezés után így aludtál, majd többen részeltetek legközelebb.

Nagy ég!

Maggie megköszöri a torkát, és emlékeztette magát, mennyi veszedelmet rejthet még egy ilyen éjszaka. Zavartan pislogva elhúzódtott a férfitől. Szüksége volt erre a távolságra. A férfi karja azonban köréje zárult.

– Michael...

– Szeretem a te szádból hallani a nevemet.

Ajka lecsapott az övére, mély, hosszú, lassú csókban. Maggie megnyitotta magát nyelvének minden egyes selymes csapása előtt, és közelebb húzódtott hozzá. Halk sóhaját hallva a másik harapdálni kezdte az alsó ajkát. A heves fájdalom és gyönyör eme keverékére forróság lepté meg sajgó combját. A férfi íze olyan finom volt, hogy legszívesebben felfalta volna minden porcikáját, felfedezve a ruhája alatt duzzadozó, keménykötésű izmokat. Érzékei mámorában fuldokolva sistergő, lángoló verembe vetette magát, és.

– Jajajaj! – Michael eltaszította magától, és fél lábon sántikálni kezdett.

Maggie lenézett a nadrágjára, és rémülten látta, hogy Dante foga nem engedi el a szövetet. A nő ereiben megfagyott a vér. Legközelebb ő kerül terítékre. A macska kaján gúnnyal fordította feléje a pofáját, és

elengedte Michaelt. A kandúr halkan sziszegett, és Maggie felé indult – szemlátomást semmi jót nem forgatott a fejében.

– Dante! – Sebteben elhadart olasz káromkodások következtek. Michael fenyegető gesztussal elparancsolta onnan a macskát. Az ügyet se vetve rá Maggie előtt termett, aki behunyta a szemét, és mocsanatlanul várta az elkövetkezőket...

De az állat a lábikrájának dörgölözött, és motorzúgásra emlékeztető, halk hangot adott ki magából. Maggie kinyitotta a szemét, és rájött, hogy a macska dorombol. Pofáját erősen a nő lábszárához szorította, hosszú bajsza kéjesen remegett, ahogy kétszer körbejárta, végül letelepedett mellette.

Michael ámuldozva meredt előbb a macskára, aztán Maggie-re.

– Ezt nem hiszem el! Soha ilyet nem láttam még tőle – morogta. – Mellesleg harapni se szokott.

– Mi? Ez is az én hibám? Mondtam neked, hogy nem szeretem a macskákat. Nem én vettem rá, hogy megharapjon!

– Nem, ez több ennél. Talán lát valamit, amit mi nem.

Maggie elkerekedett szemmel nézett rá.

– És te még eteted is ezt a dögöt, hogy visszajárjon? – kérdezte elképedve. – Hát bolond vagy te? Úgy esett neked, mintha tonhalas vacsorát szagolt volna ki.

Újra villanyos feszültség sziporkázott kettejük között, amely fellángolt, akár egy kiégett biztosíték. Maggie pulzusa az égbe szökött. Michael szeme elsötétült a vágytól, és már nyújtotta a kezét, hogy magához ölelje, amikor a nevüket hallották.

– Margherita? Michael?

Szétrebbentek. Michael anyja állt az ajtóban, kötényben, takaros kontyba csavart hajjal. Arcának nemesen metszett vonásain olyan erély ült, amely egy sikeres üzletet indított útjára, és négy gyereket nevelt fel.

– Mi folyik itt?

– Csak épp összeismertettem Maggie-t Dantéval.

– Mit keres Dante Margherita közelében? – sápadozott Conte mama.

– Nos, úgy fest, ez a nap nagy kérdése.

Maggie feszengve elhátrált az emberevő macska mellől. Dante undorral vette tudomásul gyáva visszavonulását.

– Mama, hamarosan elkísérjük Juliattát az irodába. Nincs szükséged valamire?

– Majd összeírom, mi az, ami fogyatkozóban van idehaza. Margherita, segítségre lenne szükségem a konyhában. Csatlakoznál hozzám?

Maggie habozott. Bármennyire kedvelte is Michael mamáját, mélyről fakadó, zsigeri félelmet érzett iránta. Túl eszes nő volt, és túl sokat kérdezett. Mi lenne, ha eljárna a szája, és az egész turpisság kitudódna? Michael intett, hogy menjen csak, ő azonban megrázta a fejét.

– Izé... nem igazán szeretek főzni. Talán inkább Michael segíthetne.

– Michael már tud főzni... te meg nem – intette meg mutatóujjával a mama. – Gyere csak velem!

Ezzel eltűnt a ház belsejében.

Maggie halkan szitkozódott. Felháborította Michael nevetéstől reszkető válla, miközben igyekezett palástolni viharos jókedvét.

– Utálok főzni! – sziszegte. – Különbösen is, félek anyádtól. Mi van, ha gyanakszik?

– Ugyan, menj már! Csak légy vele kedves, *cara!* És ne robbantsd fel a konyhát!

Maggie magához vette a fényképezőgépét, megsemmisítő pillantást vetett a férjira, és elviharzott. Mögötte halk nyávogás hallatszott, de csak azért sem volt hajlandó meghallani. Kezdett elege lenni ebből az egészből. Mintha napról napra csupa olyasmivel szembesülne, amit otthon szántsándékkal került. Máris felelősséget érez Carina és jelen helyzete iránt; örül, hogy nem nyírt ki négy gyereket; elmebeteg macskákkal vív párviadalt; most meg a mamának kell hízelegnie, és lehetőleg nem mérgeznie meg az ételt. Fogai közül szitkozódva az asztalra helyezte a masinát.

A mama mostanra különböző tálakat és mérőedényeket készített ki a hosszú, széles konyhapultra. Pirosló almák sorakoztak itt, amelyek látván a Hófehérke életére törő gonosz királynő is dagadozott volna a büszkeségtől. A főhelyet valami kerekkel felszerelt, drága keverőszerkezet foglalta el, de takaros rendben vártak sorukra a különféle porokat – talán cukrot, lisztet és szóدابikarbónát – tartalmazó tartályok is.

Maggie iparkodott lelkesedést mutatni az előtte álló feladat iránt. A francba is, elkelt volna egy kis bor! Sajnos azonban még csak reggel kilencre járt. Talán a kávéjába önt pár cseppet. Az olaszok mindenfajta folyadékot valósággal döntenek magukba.

– Szóval akkor, mi készül ma? kérdezte mímelt vidámsággal.

Conte mama gyűrött papírlapot csúsztatott eléje a pulton.

– Ez a receptünk – mutatott rá.

– Azt hittem, nincs szüksége receptre – mondta Maggie.

A mama felhördült.

– Nincs is, Margherita, de meg kell tanulnod, hogyan kövesd az előírásokat. Ez a pékségünk egyik legfinomabb édessége. Akkor vágjunk a közepébe! *Torta di mele* a neve, azaz reggelihez való almatorta, de a kávéhoz is kitűnően illik majd az uzsonnánál.

Maggie végigfutotta a hosszú lajstromot, és elakadt a harmadik pontnál. Egyszer már megpróbálkozott csokoládétortával. Valami keverékből kotyvasztotta össze, mert arra szottyant kedve. Vállalkozása azonban csúfos kudarccal végződött, mert nem jött rá, hogy sokkal tovább kellett volna kevernie a tésztamasszát, és így a száraz por ott ragadt a közepén. Aktuális fiúja halálra nevette magát az ügyetlenkedésén. Még aznap este szakított vele.

– Majd én felügyelem az egyes műveleteket. Itt vannak a mérőedényeid. Kezdheted.

Mikor esett meg vele, hogy egy idősebb nő utasítgatta? Soha! Ha csak nem számítja Alexa mamáját. Ám ennek is csak az volt az oka, hogy kiskorában sokat látatlankodott náluk. Lassan kimért minden hozzávalót a méretes tálba. Oké, ha már kínozzák itt, hadd legyen legálább kotnyeles.

– Michael azt mondja, korán megtanította főzni. Mindig is ő akarta vezetni a La Dolce Famigliát?

– Michael igen sokáig nem akart beszállni az üzletbe – felelte az öregasszony. – Mindenáron autóversenyző szeretett volna lenni. Ez volt a szíve vágya.

– Hogyan? – képedt el Maggie.

– *Sí* Igen, bizony! Nagyon jó volt, pedig valahányszor versenyzett, halálra izgultam érte magam. Hiába próbáltuk lebeszélni a férjemmel, ő nem tágitott. Akkor már működött a pékség, és egy második fiókot is nyitottunk Milánóban. Az édesapja sokat veszekedett vele: szemére hányta, hogy nem vállal felelősséget a családjáért.

– Soha nem mondta, hogy autóversenyző volt – morogta Maggie.

Mire kimondta ezt, már késő volt. A fene essen belé! Miért nem tud ő a férje múltjáról?

– Ümm, úgy értem, nem sokat beszél a versenyzői pályafutásáról.

– Nem lep meg. Ritkán hozza szóba. Nem, Margherita, így kell feltörni a tojást.

A tojáshéj egy egyenes vonal mentén kettéhasadt. A mama gyakorlott mozdulattal, fél kézzel a tálba öntötte a belsejét.

Maggie megpróbálta utánozni, ám a héj szétrobbant a keze között. Zavartan pislogott, de Michael édesanyja egy csomó tojást tett eléje, és rászólt, hogy törje fel őket. Megpróbált a feladatára figyelni, csakhogy közben egyre a szüleivel szembeszálló, ifjú autóversenyző felé kanyarodtak a gondolatai.

– És mi történt ezután? A mama felsóhajtott.

– Nehéz idők jártak akkoriban. Ráadásul Michael egyik barátja megsérült a pályán, ettől kezdve még jobban féltettük. Ekkor már tudtuk, hogy Venezia nem akar besegíteni a pékségbe. Nagyon úgy festett a dolog, hogy búcsút mondhatunk a családi vállalkozásról szőtt álmainknak. Természetesen más választási lehetőségek is nyitva álltak előttünk. A férjem terjeszkedni szeretett volna, én viszont, mivel imádok főzni, a két pékséget felügyeltem volna inkább. Ki tudja, hogyan fordult volna a sorsunk, ha nem lép közbe a gondviselés. Michael azonban döntött.

Maggie újabb tojást vert a tál oldalához. A belseje takarosán belecsusszant, ezúttal héjtól mentesen. Maggie-t különös elégedettség fogta el. Úgy tűnik, a hét a szerencseszáma.

– Márminthogy abbahagyja a versenyzést?

Conte mama megrázta a fejét, arcán szomorúság suhant át.

– Nem, Michael itt hagyott minket. Úgy döntött, hogy autóversenyzéssel keresi a kenyerét.

– Nem értem – hitetlenkedett Maggie.

– Elment egy teljes évre. Fiatal volt, de tehetséges, és a Nagydíjért szeretett volna indulni. Ez volt az álma. Aztán a férjem infarktust kapott.

Maggie-t lesújtotta, amit hallott. Úgy meredt a mamára, mintha attól tartana, mindjárt valami iszonyú igazságot vág a fejéhez. Minden izma megfeszült, futásra készen, hogy elmeneküljön innen, és befogja a fülét.

– Mondja el, mi történt! – suttogta elfulladva.

Conte mama bólintott, aztán kötényébe törölte a kezét.

– Si, nem árt, ha te is tudod. Michael azonnal hazajött a szívroham hírére. Éjjel-nappal őrizte apja kórházi ágyát. Azt hiszem, valamennyien reménykedtünk abban, hogy a férjem felgyógyul, de a második roham

elvitte. Mikor Michael eljött tőle, közölte velem, hogy otthagya a versenyzést, és át szeretné venni az üzletet.

Maggie hallgatott, miközben az idősebb nő elmerengett, szemében démonok táncoltak.

– Valami elveszett a fiamból aznap, ugyanakkor, amikor a férjemet is elvesztettem. Valami vadság és szabadság, ami addig fényesen lobogott benne. Ő lett a tökéletes fiú, a tökéletes fivér, a tökéletes üzletember. Minden lett, amire szükségünk volt, csak éppen ő maga lett hirtelen kevesebb.

A mama torkát elszorították feltoluló érzelmei. Maggie olyan erővel markolta a kanalat, hogy csodálkozott, amiért nem törött darabjaira. Nem csoda, hogy Michaelt a látszat hibátlannak mutatja. Feladta az álmait, hogy eleget tegyen családjá elvárásainak. Nem gondolt önmagára, nem panaszkodott. Egyetlen szóval nem emlegette fel, hogy nem erre vágyott.

A mama a fejét csóválta, aztán folytatta.

– Ez történt hát. Azt kezdesz velem, amit akarsz, de úgy véltem, a feleségeként tudnod kell róla.

Maggie felelni próbált, de csupán bólintania sikerült. Miközben az almát hámozták, semmivé foszlott a Michaelről benne élő kép, pedig addig azt képzelte, ismeri őt. Könnyed modora olyan férfit takart, aki elég erős ahhoz, hogy másokért éljen. A szeretteiért.

– Mesélj a szüleidről, Margherita! – riasztotta fel Maggie-t egy nyers parancs révedezéséből. – Miért nem tanított meg főzni az édesanyád?

Maggie a hámozásra koncentrált.

– Anyám nem házias fajta. Filmekben szerepelt, és úgy vélte, a szakácsok meg a nevelőnők többet tehetnek a gyerekeiért. Ugyanakkor soha nem szűkölködtem semmiben, és fölöttébb változatos kosztot éltem.

Michael mamája felpillantott. Szemlátomást kedvező hatást tett rá Maggie szelíd, nyugodt válasza.

Letette az almát, és fürkészőn az arcába nézett, mint aki minden rezdülését mérlegre teszi.

– És most közel állsz a szüleidhez?

Maggie felszegte az állát, és állta a tekintetét.

– Nem. Apám újránősült, anyámmal meg csak ritkán ebédelünk együtt. Neki így a jobb.

– És a nagyszüleid? Vannak-e nagybácsik vagy nagynénik a rokonságban? Kuzinok?

– Egyetlenegy sem. Csak én vagyok, meg a bátyám. De nem volt olyan vészes. Minden szükségletünkről gondoskodtak, jó életünk volt.

– Ne akard, hogy bevegym!

Maggie-nek tátva maradt a szája.

– Tessék?

– Jól hallottad, Margherita! Nem volt könnyű sorod. Nem volt senki, aki utat mutasson neked, tanítson téged, törődjön veled. A szülői ház több a kielégített szükségleteknél! Mindez azonban nem a te hibád. Bolondok ezek a te szüleid, hogy kihagytak az életükből egy ilyen gyönyörű, különleges nőt? – horkantott fel a mama méltatlankodva. – De se baj. Megerősödtél, és megtanultál a saját lábadon állni. Ezért illesz olyan jól a fiamhoz.

– Azt azért nem mondanám – nevetett fel Maggie. – Olyanok vagyunk, mint a tűz és a víz. – Megijedt, hogy megint mi szaladt ki a száján. A fenébe is, újra elszúrta? – Ööö... úgy értem, eleinte azt hittük, nem működik majd a kettőnk dolga, de aztán egymásba szerettünk.

– Hmm, értem.

Maggie tovább dolgozott, a tésztamassza azonban hirtelenjében a mennyezetig repült.

– És mikor házasodtatok össze, Margherita?

Maggie agyán egy szemvillanás alatt átfutott az a sok hazugság, amit eddig sikeresen megúszott. *Kérlek, Sátán, ne hagyj most cserben?* – fohászkozott magában.

– Két hete.

– Melyik napon?

Maggie megijedt, de azért nem hátrált meg.

– Izé... kedden, május huszadikán. Az öregasszony egy ideig hallgatott, aztán megjegyezte:

– Jó nap az egybekelésre, nem igaz?

– Az bizony.

– Szereted a fiamat?

Maggie elejtette a kanalat, és a mamára meredt.

– Hogyan mondta?

– Szereted a fiamat?

– Már hogyné szeretném! Különben miért mentem volna hozzá? – sikerített egy kacajt.

Magában buzgón fohászzkodott, hogy az öregasszony ne hallja ki belőle a hamisságot. A pokolba Michael Contéval! Legyen átkozott mindörökre!

Hirtelen erős kezek ölelték át. Maggie zavartan pislogott, miközben a mama pillantása a felszín mögé hatolt, az igazságot kutatva. A lélegzetét is visszafojtotta izgalmában. Semmiképpen nem akarta, hogy kitudódjon a hazugságuk, most, amikor már csak pár nap van hátra. Tucatnyi válasz villant át az agyán, amivel meggyőzhetné Michael anyját, hogy tényleg egybekeltek, ekkor azonban az öregasszony képe felderült – az ég derül így ki, miután elvonul a hirtelen támadt vihar. Maggie számára ismeretlen tudás lágyította el az arcvonásait.

– Si, tökéletesen illetek egymáshoz! Visszaadod a fiamnak az elvesztett szabadságát. Te is elhiszed majd, meglásd, még mielőtt ez a látogatás véget ér.

Mielőtt Maggie felelhetett volna, a mama elébe állította a jókora mi-xert, és rábökött.

– Most pedig megmutatom, hogyan kell ezt használni. Figyelj nagyon oda, különben elvesztheted egy ujjadat.

Maggie nagyot nyelt ijedtében. Belsejében újra átvette az uralmat a kisördög, amelyik folyton azt súgta, hogy soha, semmiben nem lesz elég jó.

– Miért csinálja ezt velem? Továbbra sem szeretek főzni. Nem fogok nyálcsorgató édességeket kotyvasztani Michaelnek, nem fogom lesni az óhajait, miután visszatérünk az Államokba – robbant ki. Szinte kívánta, hogy szóljon már közbe Michael anyja, és hallgattassa el. – Késő estig dolgozom, készételeken élek, és a férjem is egyedül issza a sörét. Soha nem lesz belőlem mintafeleség!

Conte mama ajkán halvány mosoly jelent meg.

– Michael rengetegszer szeretett már olyan nőt, akiről azt hitte, hogy az válik belőle. Már persze a saját elképzelése szerint.

Maggie-ben mélységes vágy vert most gyökeret. Nagyot nyelt, és igyekezett nem venni róla tudomást. Hiszen már annyiszor leküzdötte magában. Rockyhoz hasonlóan egyik menetet a másik után vívta, miközben tudta, ha a földön találja magát, kiütéssel kiszámolják.

Mintha a mama olvasott volna a gondolataiban, gyöngéden megcirógatta az állát. Ez a gyöngédség a fiára emlékeztette Maggie-t.

– Ami a főzést illeti, okom van rá, miért csinálom. Minden nőnek tudnia kell elkészíteni egy utolérhetetlenül finom édességet. Ami, úgymond, a kézjegye. Nem más, hanem önmaga kedvéért. Most pedig keverjünk!

Miután több tucat almát meghámozott, és a tészta javában sült a sütőben, Maggie felkapta a fényképezőgépét, megkönnyebbülve, hogy még mind a tíz ujját tudja használni. Aztán Conte mama felé fordult, és köszönetet mondott a leckéért. Ujjai a kioldószerkezet gombjára simulnak, miközben a lelki szemei előtt lebegő kép egész valóját magába nyelte. Reszketve felemelte a lencsét, és megnyomta a gombot. Újra meg újra.

Conte mama kinézett a konyhaablakon, mintha valami olyat látna, ami nincs is ott. Két kezével szinte magához ölelte a keverőtálat. Enyhén félrebillent fejjel, ajkán kis félmosollyal egy olyan ember elragadtatott, merengő tekintetével nézett a világba, aki a múltjában kutat. Tejfehér orcái körül kiszabadult hajpihék röpködtek. Arcának ráncai is erejét és szépségét hangsúlyozták az ablakon beszűrődő, melengető napsütésben. Tökéletes fotó volt ez, ritka érzelmi mélységekkel. Maggie szíve repesett az örömtől. Az idő olyan pillanatát sikerült kiragadnia, amely dacolt múlttal, jelennel és jövővel. Egy tisztán emberi pillanatot.

Erre a rövidke időre, itt, Conte mama konyhájában úgy érezte, hogy hazatalált. Ilyen lehet egy valódi otthon, gondolta. Nyomban el is hessegette magától ezt a gondolatot, és lecsapta rá a fedelet, amely eddig is őrizte.

Szóltanul hagyta el a konyhát, hagyva, a másik nő hadd merengjen az emlékein. Nem értette, miért támadt hirtelen sírhatnékja.

– Szó sem lehet róla! Michael a legszívesebben felnyögött volna, ahogy farkasszemet nézett két dühödt hűgával, akik a konferenciaterem túloldaláról meredtek rá. Idegei táncot jártak, de most is a tekintélyéhez folyamodott, mint máskor, amikor családi szóváltást kellett lerendeznie. A két reklámigazgató tekintete ide-oda járt közöttük, mint akik nem tudják eldönteni, kinek az oldalára álljanak.

Michael sima mosollyal a marketingesek felé fordult.

– Milyen hamar tudják tető alá hozni az új kampányt?

Azok összenéztek. Szemükben vad pénzéhség csillogott.

– Adjon egy hetet! Világrengető lesz, maga is odalesz érte!

– Nagyon helyes. Még megbeszélem a dolgot a húgaimmal, aztán felhívom önöket.

– *Si. Grazie*, Signore Conte.

Az ajtó bezárult mögöttük, és Michael szembenézett a kettős kivégzőosztaggal.

– A családi konfliktusokat nem tanácsos nagydobra verni. Ezt ne feledd, Julietta!

– Meg se hallgatsz! – A lány hangjában keserűség csengett. – Ahogy most sem. Hónapokat töltöttem ennek a reklámkampánynak a megszervezésével. Azt hiszem, rossz irányban indultál el.

Michael a cseresznyefa tárgyalóasztalon heverő fotókra mutatott.

– Láttam a jelentéseket. Reménybeli vendégeink valami látványosat akarnak. Holmi családias, szerény pékség nem kelt figyelmet New Yorkban. Fel kellene frissítenünk hozzá ezt-azt. Vadonatúj imázst szeretnék. Fogadjatok fel valami szexi modellt. Falatozzon süteményt. Kell még hozzá egy fülbemászó mondat a szex és az étel közötti hasonlóságról.

Julietta levegő után kapkodott.

– Elment az eszed? Ez mama vállalkozása, nem fogod tönkretenni, csak mert több pénzt akarsz kisajtolni belőle! – Hangos csattanással az asztalra csapta a vaskos portfóliót. – Itt én felelek ezért, és nekem tet-szenek az új hirdetéseink. A bevételeink szilárdan tartják magukat. Nincs miért a sutba dobnunk, ami eddig működött.

– Nem értek veled egyet! – meredt a húgára Michael, a hangja jéghidegen csengett. – Lehet, hogy te vagy a vezérigazgató, Julietta, de egyelőre én vagyok a vállalat többségi tulajdonosa. Meggyőződésem, hogy kockáztatnunk kell a New York-i nyitásnál. Új nyomtatott hirdetésekre lesz szükségem, egy tévéreklámra is, hirdetőtáblákra, és igenis, *elme-gyünk* ebbe az új irányba.

Vállal roskadozott a felelősség súlyától, de mint máskor is, kihúzta magát, és vállalta a terheket. *Dios*, de jó is lett volna, ha nem kell mindig ilyen nehéz döntéseket hoznia!

– Tudom, hogy haragszol rám, de úgy vélem, ezzel használok a legtöbbet a családnak és a La Dolce Famigliának.

Összesen húsz pékségük működött Milánó és Bergamo környékén. Valamennyi friss, kreatív süteményeket árult mind az utcáról betérő

járókelőknek, mind a négycsillagos rendezvények közönségének. Központjuk büszkén trónolt Milánó belvárosában, elfoglalva egy egész emeletet. Végül saját üzemük is lett, amely folyamatosan gondoskodott friss hozzávalókról és állandó minőségellenőrzésről. Egy ekkora üzletlánc fenntartása kemény döntéseket igényelt, még ha ezzel Michael meg is sértette Julietta önértetét. Húga üzleti érzékét tiszteletben tartotta, ám ha ez az új reklámkampány kudarcot vall, az az ő, Michael hibája lesz. Épp meg akart szólalni, hogy mindezt kifejtse, a húga azonban megelőzte.

– Nem hiszem el, hogy ennyire semmibe veszel! – Julietta keze ökölbe szorult, máskor oly visszafogott arcvonásait eltorzította a düh. Re-megett a hangja. Hibátlan szabású tengerészkék kosztümjéhez színben illő magas sarkút öltött, haját szigorú kontyba csavarta – maga volt a tökéletes üzletasszony. Most azonban könnyek csillogtak a szemében.

– Nem csinálom ezt tovább! Fogadj fel valakit, akiben megbízol, mert amint látom, bennem nem.

Michael összerezett húga váratlan kirohanásától. Szelídebb hangnemre váltott, és egy lépéssel közelebb lépett.

– Ó, *cara*, nem akartalak megbántani...

– Nem! – ugrott fel a lány az asztal mellől. A gyomrom fordul fel atól, ahogyan velem bánasz! Arra jó vagyok, hogy elvezessem a La Dolce Famigliát, ha nem vagy itt, ám alig teszed be a lábad, mindent félresöpörsz, amit fáradságosan felépítettem: a munkamorált, a tiszteletet, a kölcsönös megbecsülést.

– Nevetséges vagy! Csak azt teszem, ami a legjobb a cégnek.

– Azt látom – bólintott Julietta. – Nos, akkor úgy hiszem, rám nincs is többé szükséged. Lemondok a vezérigazgatói tisztemről. Ebben a szent percben. Menj, keress magadnak mást, aki fölött basáskodhatsz!

Ó, *merda!* – gondolta Michael.

Ekkor azonban Venezia is elé termett, hevesen hadonászva.

– Miért kell mindig parancsolgatnod? A bátyánk vagy, nem a papa.

Michaelnek rángott az álla idegességében.

– Nem, ha az ő helyében lennék, bizonyára nem hagynám, hogy Barbie babákat öltöztess, és ezt nevezd munkának. Behoztalak volna a válalathoz, mert itt a helyed. Julietta sem lenne annyira leterhelve.

Venezia tíz centis túsarkúján billegve valósággal vicsorgott, akárcsak Dante macska.

– Tudtam! Mindig is tudtam, hogy lenézed a munkámat! A divatszakma igen kemény és szerteágazó, Michael, én azonban nevet szereztem benne magamnak. De mivel a magam útját mertem járni, neked már ez sem elég jó. Egyikünket sem becsülöd meg érdeme szerint!

– *Zitto!*⁹ Elég legyen ezekből a gyerekes jelenetekből! Ezt mindkettőtöknek mondom. Mindig is a család érdekeit tartottam szem előtt.

Venezia acsarogva ragadta meg nővére kezét.

– Mégis, kinek képezed magad? Úgy bánsz velünk, mintha taknyos kölykök lennénk, nem tiszteled a döntéseinket, miközben úgy teszel, mintha törődnél velünk. Nélküled is megálljuk itt a helyünket, és eligazgatjuk a vállalatot!

Michael mellkasába belehasított a fájdalom, alig kapott levegőt.

– Hogy mondhatasz ilyet? Mindazok után, amit értetek tettem?

Venezia hátravetette a haját, és az ajtó felé terelte a nővérét.

– Többé nincs rád szükségünk, Michael! Talán ideje, hogy visszamenj Amerikába, elvégre te már oda tartozol.

Az ajtó bevágódott mögöttük.

Michael csak állt ott a dermesztő csöndben, mialatt darabokra hullt körülötte az élete.

Hasogató fejfájással járt fel-alá az üres konferenciateremben, megoldás után kutatva. E viharos indulatok súlya alatt megroppant az óvatos fölény, melyet kiépített családjával szemben. Mindig is Julietta volt a legjózanabb a testvérek között, ám a tekintetében kiülő megbántottság, mikor ő, a bátyja semmibe vette a döntéseit, most csontja velejéig fáj neki. Valóban jó úton jár? Félre kellene állnia, akkor is, ha tudván tudja, a húgai által elképzelt reklámhadjárat eleve kudarcra van ítélve?

Nyílt az ajtó.

Maggie dugta be a fejét.

– Na, eluntam magam, szeretnék hazamenni. Kétszer voltam a büfében, elcsevegtem Julietta titkárnőjével, és egészen elbűvölt a cégetek. Megtettem, ami egy feleség kötelessége, de most már el akarok húzni innen.

Michael kényszeredetten bólintott. Maggie hunyorogva vizsgálgatta, aztán szélesebbre tárta az ajtót.

– Mi a baj?

⁹ Kuss, csend legyen! – olasz.

– Semmi. – Michael intett, hogy hagyja magára. – Otthon találkozunk.

Ez az istenverte perszóna azonban, mintha meg se hallotta volna, belépett a terembe.

– Veszekedtél a húgoddal? Michael ki is rúghatta volna, hogy ne üsse bele az orrát a család dolgaiba. Ehelyett kitört:

– Mondjuk inkább, hogy a *húgaimmal*. Nem értettem egyet Juliettával az amerikai reklámkampányt illetően, mire ők... hogy is mondják nálatok, Amerikában. a sárga földig lehordtak.

– Á, értem. – Maggie idegesen a kijárat felé tekingetett. Michael azt várta, hogy elmegy, ehelyett tovább toporgott előtte, egyik lábáról a másikra állva, kezében a fényképezőgépével, amelyről Michael mostanra azt gondolta, elválaszthatatlan tőle.

– Ez a kampány anyaga? – kérdezte Maggie az asztalhoz lépve.

Magas sarkúba bújtatott lábszára kivillant a rövid szoknyából. Michaelnek eszébe jutott, hogyan fonódott ez a láb a csípőjére, engedelmesen utat adva minden újabb lökésnek.

– Igen, de már nem érvényes. Közöltem velük, hogy egy szexi hirdetésre lesz szükségünk, ami egyenlőségjelet tesz a szex és az étel között. Az amcsik szeretik, ha sokkolják őket. Ez dobja fel az üzletet.

– Hmm. – Maggie átlapozta a fotóalbumot, aztán becsukta. – Jó, akkor odahaza találkozunk.

– Mit gondolsz róla?

A fenébe vele! Michael alig tudta kimondani ezeket a szavakat, mert rájött, mennyire ad Maggie véleményére.

– Már a reklámhadjáratról?

– Igen. Igazam van vagy nem? Maggie feléje fordult, és szembenézett vele. Frufruja a szemébe hullott. Jól állt neki, ám ettől csak még jobban koncentrált az üzletre. Hol volt már az éjszaka halkan nyögdecselős Maggie-je!

– Igen, igazat adok neked – mondta.

Michael boldogan, fellélegezve húzta ki magát.

– Na, látod!

– Ugyanakkor nagyon ellenszenvesnek is találok az ötletedet.

– *Scusi?* – komorodott el Michael. Maggie orrát fintorgatva legyintett.

– Tény és való, hogy bizonyos mértékű sok feldobhatja az üzletet, ez azonban egy családi pékség. Megbotránkoztatnád édesanyádat.

– Értem – felelte Michael hűvösen. – Nos, köszönöm a véleményedet, de tényleg semmi közöd hozzá. Odahaza találkozunk.

Maggie arcán bosszúság suhant át. Retiküljét az asztalra dobta, és elővette a fényképezőgépét. Aztán a rá jellemző módon Michael *tigrottája* a férfi elé állt, és farkasszemet nézett vele.

– Ezt műveled a húgaiddal is, amikor nem értesz egyet velük? Nem csoda, ha faképnél hagytak! Felőlem meg nyugodt lehetsz, soha nem fogom elfelejteni, *hol a helyem*. Nem is szeretnék belekeveredni ebbe a szarságba, te zavarasz mindig mindent össze. Az isten szerelmére, Gróf, ébredj már fel! A húgaid képtelenek elviselni, ahogy lesajnálsz őket. Julietta el tudja vezetni az üzletet nélküled is, te meg ahelyett, hogy megbecsülnéd ezért, kétségekbe vonod a döntéseit.

– Eleget hallottam – szaladt ráncba Michael homloka. – Fogalmad sincs, mit éreznek a húgaim!

Maggie édesdeden felnevetett.

– Viccelsz velem? Hiszen a napnál is világosabb. Felnéznek rád, a Megváltót látják benned. Mindössze picurka hálát várnak el a bátyuskájuktól. Némi megbecsülést azért, amit elérték. Tudod, mennyire bántja Veneziát, hogy lenézed? Hiába öltöztet celebeket, hiába szerzett nevet a szakmájában, mindez semmit nem jelent neki, csak mert te nem ismered el a sikereit. És Carina? Imád festeni, szerinted azonban ez csupán aranyos kis hobbi. Aztán megveregeted a buksiját, és üzleti iskolába kényszeríted. Iszonyúan tehetséges, és mindenét odaadná, ha a festészetnek élhetne, de ehhez a te jóváhagyásodra vár. Nem vagy hajlandó annak látni őt, aki, holott a szemed előtt érik nővé. Julietta is foggal-körömmel harcol a róla alkotott lesújtó ítéleted ellen. Hiszen azt gondolod róla, szélhámoskodik, és az üzletasszonyt játssza. Szegény, te tehetsz róla, ha kételkedik a saját szimatában.

Michael arcán rángani kezdett egy izom.

– Jobban tiszteltem és szerettem őket, mint hinnéd. *Dios*, hiszen értük élek! Mindent feláldoztam a boldogságukért!

Maggie hirtelen ellágyult.

– Tudom – suttopta. – Apjuk helyett apjuk voltál. Mindig támogattad őket, pénzzel vagy jó tanáccsal. Gondoskodtál a biztonságukról. Igyekeztél odahatni, hogy jó úton járjanak, és semmit sem kívántál érte cse-

rébe. A legfontosabbról azonban elfeledkeztél. Nincs szükségük apapótlékra. Annál inkább a bátyjukra, aki eltréfál velük, melljük áll, és hagyja, hogy kibontakoztassák a képességeiket. Hogy megálljanak a lábukon. Nincs szükségük többé a gyámolításodra, Michael! – Megcírógatta Michael arcát, akinek ez a mozdulat egyenesen a szívébe hatolt. – Azt szeretnék hallani tőled, hogy szereted őket, olyannak, amilyenek.

Maggie szavai a férfi szívébe hasítottak, és letépték róla kényelmes szemellenzőjét.

Maggie most eléje tartotta a fényképezőgépét.

– Nekem ezt mondja a La Dolce Famiglia.

A felvételen Michael édesanyja volt látható, amint átölel egy tálat, és merengve néz maga elé otthonos konyhájában.

– A dolog erről szól, nem a szexről. Arról, hogy mit álmodott meg anyád a családjának; elszántságáról, hogy a legjobb akar lenni, és hogy ezt napról napra be is bizonyítja. Ezt javasolom mottónak és reklámfotónak.

Michael némán szemügyre vette a felvételt. Mikor felnézett, arcán érzelmek egész skálája tükröződött.

– Iszonyúan szerencsés vagy, hogy itt vannak neked ők. Ha hibázol, megbocsátanak. Erről szól a család. – Maggie elhallgatott, mint akinek másfelé kanyarodtak a gondolatai. – Én azonban nem tartozom ide, Michael. Nem tartozom sem hozzád, sem hozzájuk. Nem tudom ezt tovább csinálni!

Ezzel sarkon fordult, és elmenekült, magára hagyva Michaelt a gondolataival. Minden, amiért eddig olyan keményen dolgozott, most elne fordult. Lelki szemei előtt rendre elvonultak a múlt képei, és ő erőnek erejével igyekezett elfojtani magában a kudarc gyötrő kínját. Anyja arca a felvételen továbbra is mintha őt nézte volna. Többet érdemel ennél. Többet kell adnia neki.

Kihúzott egy börszéket, és leült. Lassan végignézte Maggie valamennyi itt készült fotóját. Mind sokkal több volt festői tájképnél. Mind egyik valamiféle illanó és titkos lényeg megragadására törekedett, legyen az meghökkentő szín vagy forma. Michael elnézte négy unokaöccsét gyurmától maszatos ujjakkal, ezeket a vigyorgó, szutykos gézen-gúzokat. Lassan letette a masinát, és szembenézett az igazsággal.

Kezd beleszeretni ebbe a nőbe.

Ezzel együtt is rettegett tőle. Egyáltalán nem az a fajta volt, aki mellett el tudta volna képzelni az életét. Egészen kivetkőztette önmagából, miközben a magasba emelte. Mellette jelentéktelenné vált azok hosszú sora, akiket addig ágyba vitt.

Sértődős volt, keményfejű, a hülyeséig szókimondó, és valamiféle érzékenységet is rejtegetett magában, ami meglágyította Michael szívét.

A legrosszabb az volt az egészben, hogy igazat is adott neki.

Rossz nyomon járt. Felvillantak előtte apja haláltusájának képei. Mardosta a büntudat, amiért hagyta, hogy apja agyondolgozza magát, miközben egy olyan céget épített, amelyben egyik gyermeke sem hitt igazán. Michael közben saját önző vágyait követte.

Üresnek érezte a belsejét. Maggie azonban fején találta a szöveget. Mialatt ő azon volt, hogy sikerre vigye a vállalatot, nem tekintette magával egyenrangúnak a húgait. Gyász sújtotta, gyámoltalan fiataloknak látta őket, akik égetően rászorulnak az általa nyújtott biztonságra és gondoskodásra. Anyja minden szívóssága ellenére is azt képzelte, neki kell a család élére állnia. Így is tett. Tanácsot adott, utasított, és a vezetőt játszotta.

Ugyanakkor soha nem dicsérte meg a húgait. Nem mondta nekik, hogy szereti őket. Nem hallgatott rájuk.

Mindegyikkel iszonyúan igazságtalanul bánt. Julietta semmiféle elismerést nem kapott azért, hogy elvállalta a vezérigazgató szerepét. Ő bonyolította a napi teendőket, mégsem kapott érte dicséretet. Michael minden jót magának tartott meg, akár egy önző gyerek, és soha nem nyújtott feltétlen támogatást.

Carinát továbbra is éretlen csitrinek nézte, és eszébe se jutott, hogy megkérdezze, mik a tervei. Őt is csak utasította, követelt és elvárt tőle. Tény és való, tudott a tehetségéről, ám egészen addig, amíg fel nem hívta rá a figyelmet, nem jött rá, hogy a húgának is vannak saját álmai, esetleg biztatásra van szüksége, hogy olyan pályára lépjen, ami nincs kapcsolatban az üzlettel.

Messze a legalávalóbban mégis Veneziával bánt. Úgy eltöltötte a szegyen erre a gondolatra, hogy levegő után kapkodott. Venezia megvalósította az álmát, stylist lett, ennek ellenére ő szünet nélkül ostromozta, amiért nem lép be a családi vállalkozásba, és lenézte a választását. Most jött csak rá, hogy miért. Irigykedett a húgára, amiért ő az álmainak élhet, míg neki le kellett mondania róluk. Valahogyan meg kellett szaba-

dulnia a haragjától. Eddig mindig büszke volt az önállóságára, és arra, hogy az is saját elhatározása volt, amikor otthagya az autóversenyzést. Veneziának azonban nem kellett ekkora árat fizetni a maga döntéséért.

És Maggie? Ő a legszívesebben máris lelécelne. Michaelnek fogalma sem volt, hogyan bírja maradásra, miként töri át a falat, amelyet a nő nagy gonddal maga köré emelt, de feltette magában, hogy minden tőle telhetőt megtesz ezért. Nem engedi repülőre szállni, amíg meg nem győzi, amíg ki nem nyitja előtte a lelkét. Akkor és csak akkor tudja meg majd ő, Michael is, működhet-e egyáltalán ez a kapcsolat.

Élete tört cserepei ott heverték körülötte. Ideje volt mindent rendbe hozni. Mindenekelőtt a húgaival kellett kibékülnie. Aztán pedig dűlőre jutnia Maggie-vel, ami nem kis kurázsit igényelt. A nő szíve és lelke egy sebesült harcoséra emlékeztette. Meg kellett küzdenie érte.

Megtalálni álnejét, és valahogyan itt marasztalni.

Tizedik fejezet

Maggie az ágyon hevert, és a mennyezetet bámulta. Döntött, és döntése végleges volt. Elhúzza innen a csíkot.

Amióta betette lábát a Conte családba, elvesztette az egyensúlyát. A legkülönbözőbb családi drámákba keveredett bele, és fura módon aggódott is ezekért az emberekért. Nem volt ez jó sehogyan sem. El kell távolodnia Michaeltól, és hozzászoknia a gondolathoz, hogy többé nem lesz a közelében. Ahogy Alexa közelében sem. Nem érdekelte, hogyan próbálja kijátszani az alku, ő majd tesz róla, hogy a férfi betartsa a szavát. Egyébre sincs szüksége, mint hogy olyan valaki után sóhajtozzon, aki egészen mást akar az élettől, mint ő.

Hiszen ez volt a helyzet, vagy nem?

Kavarogtak a gondolatai, miközben oldalára fordult, és felnyögött. Vajon már önmagában is kételkedik? Hogy visszaütött eredeti terve, hogy lefekszik Michaellel, és így szabadul meg tőle! Elég volt egyetlen együtt töltött éjszaka, és máris közelebb érzi magához a kelleténél. Mi lesz, ha végképp beleszeret? Ha nevetséges reményeket kezd táplálni a szerelemről és hűségéről? Abban nem lenne hiba, hogy a férfi többszörös orgazmusok tucatjaival ajándékozná meg, fizikailag tehát minden rendben is volna. De mi a helyzet a szív dolgaival? El tudna-e viselni a szíve ekkora megrázkódtatást?

Nem, semmiképpen sem! Hiába nyúlászívűség, amint Michael hazaér, ő máris felül a következő gépre. Majd azt mondja, hogy az anyja megbetegedett. Vagy meghalt egy rokon... valami rég elfeledett nagybácsi. Bármilyen megteszi, csak elszabaduljon innen. minél messzebb.

Kopogtattak az ajtón. Megriadva ült fel.

- Ki az?
- Carina vagyok. Bejöhetek?
- Persze.

A fiatal lány berobbant az ajtón, és leült az ágy szélére. Maggie elmosolyodott boldogságtól sugárzó arca láttán. Rövid időre feledte szokásos melankóliáját, és most majd kicsattant a jókedvtől. Sminkje kifinomultabb volt, mint korábban, és öltözéke is nőiesebbnek mutatta,

mint a hajdani bő farmer és póló. Valamit mindenképpen segített Maggie beavatkozása. Legalább ezt nem szúrta el.

– Milyen volt az estéd? – kérdezte Carinától. – De még mielőtt válaszolnál, rosszabb is lehetett volna. Én vigyáztam helyetted az unokaöcséidre, azóta sem tértem magamhoz.

Carina felnevetett, és keresztbe vetette a lábát. Szeme izgatottan csillogott.

– Jaj, Maggie, fantasztikus volt! Imáááadtam Sierrát, irtó jó fej! És háláian is néz ki! A srácok meg tök udvariasak és kedvesek voltak. Jókorra társaság gyűlt össze, szóval egy percig sem éreztem kényelmetlenül magam. És képzeld, azt mondják, jó modell lenne belőlem! Maggie elmosolyodott.

– Biztos, Carina, bár nem vagyok biztos benne, megelégednél-e ezzel a pályával. Személy szerint úgy vélem, jobban járnál egy felsőfokú diplomával meg a festésszel. Tehetséges vagy!

A lány elpirult.

– Kösz. Na, igen, Michael és mama bizonyára kiakadnának. De azért jólesett, hogy úgy gondolták, modellnek is elmennék. Meghívtak a következő fotózásukra. Mobilszámot cseréltünk, és most jönnek-mennek közöttünk az SMS-ek.

– Örülök, hogy új barátokra találtál.

– Én is. Kérhetnék tőled egy szívességet?

– Mindenre kapható vagyok, a bécicsőszködést kivéve.

– Kölcsönvehetem az egyik sáladat? Nincs jégkék kiegészítőd? Fel szeretnék próbálni egy új összeállítást, ehhez kellene valami sikkes. Venezia mindig kikel magából, ha kölcsönveszem a cuccait – fintorodott el. – Juliettának meg csupa üzletasszonyos holmija van.

– Rendicsek. Hoztam magammal ezt-azt a táskámban. A gardróbban van. szolgáld ki magad!

Mialatt Carina az estéje részleteiről fecsegett, Maggie hátradőlt a fej támlára, ellazulva e csajos elfoglaltságok – ruhakölcsönzés és női csevegés – szertartásától. Carina elgyönyörködött a tucatnyi sálban, elvett kettőt, aztán elhallgatott.

– Mi ez? – kérdezte.

Maggie felnézett, és megállt benne az ütő.

Carina kis jegyzetfüzetet tartott a magasba, ibolyakék vászonborítójára volt. Kíváncsian nézegette, majd kinyitotta.

– Jaj, azt ne!

Maggie oldalra gördült, hogy elvegye tőle.

– Miért? Csak nem szerelmi varázslat? Jaj, egek, de hiszen tényleg az! De tök jó!

Szent Habakuk!

Maggie emlékezetébe villant az a részeg éjszaka, és nyomban meg is fájdult a feje. Igen, segített Alexának, mikor barátnője szerelmi bűbájjal próbált magához kötni egy férfit. Tény és való, házasság lett a dolog vége, az ő bátyjával, és jelenleg a legnagyobb boldogságban élnek. Ennek azonban semmi köze nem lehet a varázslathoz. Nick valójában szöges ellentéte volt annak, amit Alexa a felső hatalmaktól kért, mikor azonban Maggie felhívta erre a figyelmét, ő csak nevetett, és azt mondta, a Földanya nem hibázott.

Alexa vette rá, hogy hozza most is magával a varázskönyvet. Maggie először elvetette az ötletet, aztán hozzácsapta a kötetet a többi holmijához, és végül elfeledkezett róla.

Egészen addig az éjszakáig, amikor rá kellett jönnie, soha nem találja meg az igazit, nem megy férjhez, nem lesznek gyermekei, és magányos marad egész életére. Aznap este leitta magát Margaritával, megnézett egy szirupos filmet, végiglapozta ezt az ibolyakék könyvet, tüzet rakott a nappalijában, és megírta azt az átkozott kívánságlistát.

Olyan zöldségeket hordott össze, hogy most össze kellett szorítania a szemét, hogy elhessegesse az emléket. Gyerekes ostobaság volt az egész. Természetesen nem hitt holmi szerelmi varázslatokban, de az előzményekhez – a hülye tűzrakáshoz és a lista elégetéséhez – képest igazán semmiség volt, hogy a párnája alá csúsztatta a papírt. Alexa elől elhallgatta ezt az estét, ez volt az egyik első titka legjobb barátnője előtt. Okosabb volt mindezt megtartania magának, nehogy illetéktelen fülek értesüljenek viselt dolgairól.

Különbön sem létezett olyan férfi, aki megtestesítette az általa elvárt tulajdonságokat. Ezzel az erővel akár Supermant is várhatta volna a társasházi lakása ablakában.

Teljesen kiment a fejéből, hogy az útibőröndjébe pakolta a könyvecskét, talán hogy az ostobaságát is feledje.

Most azonban újra itt volt előtte, mintha csak gúnyt űzne a bugyantságából.

– Carina, igazán nem fontos, teljesen el is feledkeztem róla. – Nevetett, de ő maga is hamisnak érezte a nevetését. – Egy barátnőm adta, heccből.

– És próbáltál varázsolni? – lapozta fel Carina a könyvet. – Így találkoztál Michaellel? Szerelmi varázslással?

A megaláztatás örvénye megragadta Maggie-t, és lehúzta, mint egy alattomos mélyáramlat az óceánban.

– Ugyan, menj már! Csak szórakozásból csináltam, aztán elfelejtettem kidobni a könyvet.

– Enyém lehet? – kerekedett el áhítatosan Carina szeme.

Maggie keze ökölbe szorult. Sarokba szorítva meredt a könyvre.

– Hogy mi? Jaj, nem, oltári butaság az egész! Nem működik, hidd el, és a bátyád megölne, ha boszorkánykönyvet látna a kezében.

– Ez nem boszorkányság. A könyv azt mondja, össze kell írnod mindazokat a tulajdonságokat, amelyeket viszont szeretnél látni a párodban. Ezután el kell végezned a szükséges varázslatokat, és a Nagy Ő eljön hozzád. – Tovább lapozgatott a kötetben, mialatt Maggie-t a frász kerülgette. – Hú, azt mondja, tüzet kell rakni a Földanya tiszteletére. Juj, Maggie, kérlek, add nekem! Nem mondom el egy léleknek sem, de ez tök szuper!

Maggie eltátotta a száját, akár egy guppi. A fenébe is, miért nem dobta ki ezt a baromságot, amikor még tehetette? Hiába, rossz pénz nem vész el. Alexa meg megnézheti, mit kap, amiért rátukmálta. Kinyírja, ez nem kérdés!

– Maggie, kérlek!

Maggie balsejtelmektől eltelve meredt a könyvre, mintha azt várná, hogy a következő pillanatban eltűnik egy füstfelhőben. Neki azonban nincs ilyen szerencséje. Micsoda pocsék nap ez a mai, attól a háborodott macskától kezdve! Behunyta a szemét, remélve, hogy nem ez lesz élete legnagyobb tévedése.

– Jó, rendben. De ne szólj róla senkinek! Hiszen ez csak egy jó muri, érted? Mondd, hogy nem veszed komolyan, különben most rögtön eldobom!

Carina a fejét rázta, és esküre emelte a kezét.

– Ígérem! Én is csak viccből próbálkoznék meg veled. Ha végeztem, a kukába kerül. Kösz, Maggie!

Ezzel kirohant a szobából, és becsukta maga mögött az ajtót.

Maggie hasra feküdt, és arcát a párnába temette.

Elég volt ebből! Megvetette a picsogást, főként a sajátját. Most mindjárt csomagolni kezd, jegyet rendel, aztán irány a reptér!

Újra kopogtattak.

– Menj el! – morogta a párnába.

– Bejövök, Maggie. *Michael volt az.*

Felszökkent az ágyról. Talán jobb is így. Legalább túl lesz rajta. Michael majd üvöltözni kezd, hogy összezavarja a családi életét, ő meg közli vele, hogy lelép. Aztán valamiféle egyezsége jutnak, amely mind a kettejüknek megadja, amit kívánnak. Maggie lesimította a haját, és mély levegőt vett. – Bújj be!

Michael belépett, és becsukta maga mögött az ajtót. Maggie-nek kiszáradt a szája, és görcsbe rándult a gyomra. A férfi jelenléte betöltötte a helyiséget: telezsúfolta azzal a fajta férfiassággal, ami a lényegéhez tartozott. Maggie-nek örült látomása támadt: itt menten levetkőzteti, és megadja magát neki.

Még mielőtt elmegy.

De aztán erőt vett magán. Michael sötét szemei az övét perzselték, mintha arra várna, ő szólaljon meg előbb.

– Gondolom, kiabálni akarsz velem.

Michael szája megremegett.

– Ezúttal nem.

Elhallgatott, és ez a csend valahogy félelmetesnek tűnt.

Szinte sistergett közöttük a szexuális feszültség. Maggie hátrált is egy lépést, de csak egyet.

– Helyes. Mert nem vagyok abban a hangulatban. Csapnivaló napom volt.

– Nekem is. De változtatni szeretnék rajta.

Maggie tompa puffanást hallott. Rájött, hogy Michael levette a cipőjét. Inge elegáns kelméje ráfeszült széles vállára és izmos mellkasára. Maggie begömbítette az ujjait, nehogy elinduljanak ezen az izmos testen, feltérképezve minden kemény szögletét.

– Michael, beszélünk kell! Haza akarok menni!

Michael felvonta a szemöldökét, de hallgatott. Lassan kibogozta tengerészkek nyakkendőjét, lefejtette a nyakáról, és a padlóra hajította.

– Miért?

– Lássuk csak – felejtette nyitva Maggie a száját. – Azért, mert ez az egész út egy katasztrófa. Mert egy csödtömeg vagyok, ahogyan te is, és csak összezavarjuk a családot. Mert utálok hazudni, és nem bírok még egy napot eltölteni a te odaadó, szerető hitvesed szerepében. Majd kitalálok valami kifogást. Mondjuk, hogy meghalt valakim. Egy rég elfeledett kuzin vagy nagybácsi. Így még lelkipurdalásom sem lesz. A szándékunkat az egyházi szertartásra már kinyilvánítottuk, és fent is tarthatjuk a látszatot Venezia esküvőjéig.

Michael fejét hátravetve hallgatta, aztán lassan kivette a gumit a hájból. Fürtjei csillogva omlottak a vállára. E mozdulat forró, lüktető nedvességet okozott Maggie két combja között. A legszívesebben lefótozta volna ezt a veszedelmesnek látszó hímet az elegáns öltönyében. Istenem, de gyönyörű is volt!

Izzó vágya megfékezésére tovább beszélt.

– Valójában, ha akarsz, el is jöhetsz Venezia esküvőjére. Elvégre szavamot adtam, és szeretném betartani az egyezség rám eső részét.

Maggie elveszetten nézett fel a férfira. Új játék kezdődött kettejük között, amelynek nem ismerte a szabályait.

Michael szája lassú mosolyra görbült.

– Megfutamodnál, *la mia tigrotta?* – mondta, lassan elnyújtva a szavakat. – Csalódtam benned. Egyetlen együtt töltött éjszaka, és nem tudod kezelni a helyzetet?

– Éppenséggel te nem tudsz szembenézni az igazsággal, Gróf – lihegte Maggie. – Belefáradtam abba, hogy óvatosan kerülgesselek, mint a családot többi tagja. Ideje felébredned, és szembenézned azzal, hogyan bánsz a húgaidal. Be kellene ismerned, mindent odaadnál azért, csak hogy a kezekben maradjon a gyeplő.

– Igazad van.

Michael ujjai gombolgatni kezdték inge felső gombjait.

Maggie zavartan pislogott. Fekete szőrzet a sötét olajbarna bőrön. Lapos mellbimbók egy férfias mellkason.

– Huh? Mit is mondtál?

– Azt mondtam, igazad van. Beszéltem a húgaimmal, és bocsánatot kértem tőlük. Mindennel egyetértek, amit ma a konferenciateremben mondtál.

Maggie döbbenet nézte, ahogy újabb és újabb gomb nyílt ki az ingen. Deszkalapos has. Vértorraló fekete vonal, amely eltűnik az öv mö-

gött. Maggie-nek csorgott a nyála, és elködösült az agya. Michael kihúzta az inget a nadrágból, amely így teljesen szétrnyílt.

– Mi... a francos fenét csinálsz? – visította Maggie.

– Ágyba viszlek. – Az ing a padlóra hullt. – Michael keze már az övsaton járt, kioldotta, majd a cipzár következett.

Maggie mohón jártatta tekintetét az eléje táruló tökéletes férfitesten. Michael csípőre tette a kezét.

– Gyere ide, Maggie!

Maggie szíve vad erővel vert, hogy eleget tudjon tenni a hormonok követelésének. Vére hangos surrogással áramlott ereiben.

– Igen?

– Hmm. Előbb kellett volna kezdenem. Ki gondolta volna, hogy ezzel beléd fojthatom a szót.

Megragadta Maggie kezét, és felhúzta az ágyról.

A férfi bőrének érintése elektromos szikrákat pattogatott közöttük. Maggie elkábulva nézett szembe vele.

– Tisztázzunk valamit, *la mia tigrotta*. Én most ágyba viszlek. Előbb leveszem a ruhádat, aztán mélyen beléd temetkezem. Egyik orgazmusból a másikba esel majd, mialatt a nevemet kiáltozod, az újabb repetáért esdekelve. – Ujjjaival beletúrt a nő hajába, majd fölébe magasodott, forró tekintete pedig dekadens, kéjes gyönyöröket ígért: annyit, amennyit csak elbír. – *Capisce?*

– Én, én nem hiszem, hogy...

A férfi szája azonban ekkor az övére tapadt.

Agyának talán szüksége volt egy percre, hogy magához térjen, teste azonban kivirágzott és megnyílt Michael irányításával. Nyelvének minden egyes selymes csapását viszonzta, és még többet követelt tőle, miközben körmét a vállába vájva Michaelbe kapaszkodott.

Orrlyukait elárasztotta a férfitest érzéki illata. Ő is benedvesedett és tűzforró lett, és arra sóvárgott, hogy a másik betöltse. Michael halkán felnyögött, és sietve felhúzta az óvszert. Ezúttal négykézlábra állította a nőt, úgy hatolt belé.

Maggie felkiáltott a feszesség gyönyörétől, és felágaskodott, hogy még több része legyen benne. A mély behatolás elől nem tudott hová menekülni. Lihegve igyekezett visszafogni magát, ám erre Michael, mintha csak érzékelte volna visszavonulását, alányúlt, és ujjjaival morszolgatni kezdte mindkét mellbimbóját, lassítva az iramon.

Minden egyes könnyed, jól irányzott lökés közelebb vitte Maggie-t a tetőponthoz, mégsem kapott eleget ahhoz, hogy felszárnyaljon. Sürgezően felnyögött.

Michael meleg lehelete a fülét súrolta.

– Akarsz valamit? Maggie megreszketett.

– Gyűlöllek!

Michael halkan felnevetett.

– Imádlak ebben a pozitúrában! Világszép feneked van!

Körözni kezdett a csípőjével, aztán valami illetlent művelt.

– Michael, kérek!

– Nyughass!

Maggie megpróbálta felfogni szavai értelmét, de minden porcikája sajnogott és lüktetett.

– Tessék?

Michael a fülébe harapott, és a keblét cirógatta.

– Maradj velem a hét végéig, *mia amore!* Ígérd meg!

A tetőpont egyre közelebb és közelebb került, ott volt már, karnyújtásnyira tőle. Maggie ugyanúgy vágyott a férfira, mint korábban – azt akarta, hogy a belsejében dörömbölgjön, és magának követelje.

– Jó, maradok.

Michael elégedetten mormogott, aztán megragadta a csípőjét, és mindent megadott neki, amit csak akart. Maggie nyomban elért a csúcstra, és egész testében remegett utána. A férfi a nevét kiáltotta, és ő is elment. A párnára hanyatlottak. Michael olyan szorosan ölelte magához kedvesét, mintha soha nem akarná elengedni.

Michael a nő mezítelen hátát simogatta, ahogy elnyújtózott előtte. Minden sejtjén mély kielégülés áradt el, és ez újra arra emlékeztette, hogy Maggie Ryan egyszer és mindenkorra hozzá tartozik.

A másik kendőzetlen, érzéki válasza minden korábbi szexuális élményét semmissé tette. Zsigerei mélyén ugyan maradt valamennyi elővigyázatosság, de nem akarta aggodalmakkal elrontani a pillanatot. Majd csak megoldódik a kettejük dolga. Máskor, miután elejtett és ágyba vitt egy-egy szép nőt, menten elege is lett belőle. Most azonban olyan teljességérzés töltötte el, mint amikor valaki rálel hiányzó másik felére.

Dios, a végén még megháborodik itt!

Kellett neki olyan nőt felszednie, aki gyökerestül kiforgatja egész életét! – súgta gúnyosan belső hangja. Csakhogy ugyanezzel a nővel

olyan öröm, mámor és diadalérzet is járt együtt, amit könnyebb prédánál soha nem kapott meg. Mintha versenyszenvedélye új alakot öltve Maggie-ben testesült volna meg. Ebben a vadóc, ellentmondásos, macacs teremtésben.

Visszaemlékezett, hogy öntötte el ereit az adrenalin, és az erő és hatalom micsoda érzésével járt a versenypályán száguldani, bevenni a kanyarokat, és megszelídíteni vad járművét. Maggie-vel ugyanezt az izgalmat élte át. Ez a nő érzelmei teljes skáláját felszabadította, melyek különben a civilizált külső mögött, mélyen eltemetve rejtőztek. Visszavért a múlt.

És ő örült ennek.

Maggie hirtelen kiszökött az ágyból. Haja kócosan fél szemébe hullott, keble pucér volt, úgy meredt a bezárt ajtóra.

– Nagy ég, az anyád! Carina! Hangos voltam, elfelejtettem, hogy ők is a házban vannak.

Michael kuncogva ölelte ismét magához.

– Mielőtt idejöttem, mama közölte, hogy be kell mennie a városba valami meglepetés miatt. Carinát is magával vitte. Tudtam, hogy lesz pár óránk kettesben.

Maggie megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Á, szóval az egészet eltervezted – mondta mímelt rosszállással. – Én meg azt hittem, azért jössz, hogy leszúrj, amiért beleártom magam a dolgaitokba.

– A leszúrást későbbre tartogattam.

Maggie keze kinyúlt, és gyúrni kezdte a férfi péniszét. Michael felnevetett, és a combjával a matracra szorította. Ezzel együtt, mintegy varázsütésre, a hímtagja is felállt, és makacsul a nő nedves középpontját bökölte. Maggie hamiskásan rákacsintott. Simogatni kezdte a fitymát, és fel-le húzkodta kezét a hímvesszőn. Ezek a veszedelmes kezek a végén megölik, gondolta Michael. De legalább szép halála lesz.

– Mit is mondtál? – dorombolta Maggie, mialatt keze hol cirógatott, hol keményen dolgozott a péniszen. Michael a fogát csikorgatta.

– Ne kezdj olyan játékba, ahol nem nyerhetsz, *Ja mia ugrottal* – morogta, majd ajkát mély csókban a nőre forrasztotta.

Maggie pézsmaillata az orrát csiklandozta, és édes íze elárasztotta az érzékeit.

– Ebben a menetben én győzök, Gróf – súgta vissza Maggie.

Nyelvét végigfuttatta a férfi alsó ajkán, majd éles fogakkal ráharpott. A picinyke fájdalom egyenesen Michael péniszébe hasított, amely rögvest dagadozni kezdett.

– Szívesen megmutatnám, ki az úr a házban, de nincs kéznél több óvszerem.

Maggie ingerkedően irányította a kezével.

A férfi megállt a bejárat előtt. Kóválygott a feje, mintha ez lenne az első nője.

– Szedek fogamzásgátlót, biztonságban vagyunk.

Maggie szemében ellenállhatatlan, örült vágy csillogott.

Michael egyetlen lökéssel belésüppedt.

Egymás oldalán heverték, arcuk csaknem összeért. Michael a nő arcának számos rezdülésében gyönyörködhetett, mialatt benne mozgott. Keble megtöltötte a kezét; málnavörös mellbimbója láttán kísértésbe esett, hogy vegye a szájába, úgy szívja. A szantálfa illata elbódította érzékeit, miközben a nő minden egyes lökést olyan nyílt megadással fogadott, hogy a vére tüzet fogott. Lassan, ráérősen dolgozott, nem akarta siettetni a mértéktelen gyönyört, amikor a női test virággá feslik alatta. A hüvely csatornája szorosán közrefogta, és Maggie felsóhajtott az orgazmus közeledtekor. Ő azonban uralta a helyzetet, és csípőjét megdöntve döngette az édes nyílást, majd figyelte, hogyan omlik el a nő a karjában.

Visszatartotta szenvedélyét, ahogy Maggie kimondta a nevét, aztán elengedte magát, és ő is elélezett. Ekkor jött rá, hogy úgy becézte, ahogy korábban soha senkit, még a gyönyör csúcán sem. Ezt a két szót leendő hitvesének tartogatta.

Mia amore.

Szerelmem.

Nyelt egy nagyot, mert hirtelen elszorult a torka, és magához szorította kedvesét.

*

– Fel kell öltöznünk.

– Hmm. – Michael végigfuttatta kezét a csodás idomokon, kiélvezve a selymes bőr és a karcsú izmok tapintását. – Csak egy percet adj még!

– A mamád és Carina hamarosan hazaér. Venezia ma este sorra veszi a koszorúslányok kiegészítő szerelését. És főznom is kell, hogy a fene vigye el!

Michael teste rengett az elégedett nevetéstől. Maggie játékosan meglegyintette.

– Bocs, *cara*, de ez az egész hét kicsit másként alakult, mint eredetileg gondoltuk.

– Nem, dehogy – suttogetta Maggie, majd kis szünet után megkérdezte.

– Michael, mi van a húgaiddal?

A férfi szembefordult vele, és kisimította az arcából fahéjszínű fűrtejeit.

– Igazad volt. Mindenben. – Hangjában sajnálkozás csengett, de folytatta, tudva, hogy a jövőben okul a hibájából. – Elvesztettem a mértéket, és hibát hibára halmoztam. Miután elmentél, beszéltem a húgaimmal, és elnézést kértem tőlük. A mamáról készült fotódat is megmutattam, nagyon tetszett nekik. Új reklámkampányt indítunk, a te fotódra alapozva.

– Viccelsz velem? – vonta fel Maggie a szemöldökét. – Hiszen ez csodás!

Michael elmosolyodott, és a nő ajkának buja ívét követte az ujjával. Magában elátkozta kedvese szüleit. Az ő bűnük, hogy nem mer szeretni. Rájött, hogy fordulóponthoz érkezett. Muszáj lesz mindkettejüknek szembenézni az igazsággal. Álházasságuk valami mássá alakult át, túl értékesé ahhoz, hogy veszni hagyják.

Megfogta Maggie állát, és gyöngéden maga felé fordította.

– Idehallgass, Maggie, ez nagyon fontos! Pár nap leforgása alatt te csupa olyasmit láttál meg a családban, amire nekem korábban nem volt szemem. Hogy miként bánok a húgaimmal, és mire van nekik szükségük helyett. Négy kisfiúval éreztetted, hogy szereted őket és törödsz velük, dacára annak, hogy életükben először láttak. Tisztelettel közeledtél anyámhoz, főzőcskéztél vele, márpedig ennél fontosabbat nem is kaphatott tőled. Visszaadtad a kishúgom önbizalmát: most már ő is elhiszi, milyen gyönyörű. Bámulatos nő vagy, Maggie Ryan! – Mélyen Maggie szemébe nézve mondta ki: – Maradj velem!

Dobogó szívvel várta a választ. Maggie behunyta a szemét, mint aki magában kutat felelet után, aztán éppen megszólalt volna.

– Michael! Odabent vagy? Gyere gyorsan, mama rosszul van!

Maggie nyomban visszanyelte a mondandóját. Michael nem tudta, örökre sajnálja-e majd, hogy félbeszakították őket. Kiugrottak az ágyból, sebtében felöltöztek, és lerohantak a földszintre. Carina anyja ajtaja előtt állt.

– Hol van? – kérdezte Michael erőltetett nyugalommal.

A lány ajkához emelte a kezét, úgy suttogta elhaló hangon.

– Dr. Restevo van bent nála. Bementünk a városba. Minden a legnagyobb rendben ment, de aztán a mama azt mondta, gyengének érzi magát és szédül. Azt javasoltam, pihenjen egyet, mert rekkenő a hőség. Ő azonban ragaszkodott ahhoz, hogy hívjak orvost. Talán kórházba kellett volna vinnem – folytatta könnyekkel a szemében. – Elvesztettem a fejemet, Michael.

– Ugyan már, jól csináltad – ölelte át a hűgát Michael. – Várjuk meg, mit mond az orvos. Lehet, hogy semmiség az egész. *Va bene?*

Carina bólintott. Miután Michael elengedte a hűgát, azon kapta magát, hogy Maggie a kezét szorongatja, mintha ez lenne a legtermészetesebb gesztus a világon. A zárt ajtó mögül halk, duruzsoló beszéd hallatszott. Michael a legszívesebben járkálni kezdett volna fel-alá, de erőt vett magán. Végül megjelent dr. Restevo.

– *Buon giorno*, doktor úr! Hogy van a mama? – kérdezte Michael.

Különös kifejezés suhant át az öreg orvos arcán.

Khaki nadrágot, fehér pólót és edzőcipőt viselt. Carina hívása bizonyára készületlenül érte, gondolta Michael. Fekete orvosi táskája pontosan megfelelt az elvárásnak, amit a család a háziiorvossal szemben támasztott. Barna szemében aggodalom ült, miközben Michaelre pislogott a szemüvege mögül.

– Nos... kórházra egyelőre nincs szükség.

Michael várta, hogy folytassa, de az orvos némán toporgott előtte, még csak rá se nézett. Michael elfojtotta ingerültségét, Carina azonban kitört.

– Mi történt? Szívrohama volt? Miért nem mond semmit, doktor úr, olyan nagy a baj?

Az orvos megtörölgette kopaszodó homlokát, és zavartan köhögött.

– Nem. Pihennie kell, ez minden.

– És mi okozta? A hőség? A gyógyszerek? Van valami, amit tudnunk kell? – faggatta tovább Michael.

Dr. Restevo a fejét rázta, és ellépett mellette.

– Ma még tartsák ágyban! Igyon sok folyadékot! Néha megesik az ilyesmi. Aggodalomra semmi ok. – Elhallgatott, aztán vasmarokkal megragadta Michael vállát. – Egyvalamit ne feledjen, Michael! Az édesanyjának minden izgalmat kerülnie kell. Bármit kér, adják meg neki. *Capisce?*

– De hát...

Az orvos leengedte a kezét, gyors pusztit nyomott Carina orcájára, aztán szemügyre vette Maggie-t. Összeszűkülött szemmel tanulmányozta, mint aki kvízkérdést készül megfejtetni, majd megveregette az arcát.

– Gratulálok a házasságához, *signora bella!* Köszöntöm a családban.

Ezután ajkán kis mosollyal sietve távozott.

– Hál' istennek! Talán csak a sok járás és a hőség volt az oka. Megyek, viszek neki vizet meg gyümölcslevet.

Miután a húga elment, Michael térde elgyöngült megkönnyebbülésben. Maggie szó nélkül a karjába vetette magát, és szorosan átfogta.

Michael lelkét hatalmas béke töltötte el. Mélyen magába lélegezte Maggie epersamponjának illatát, és élvezte, hogy ez egyszer ő támaszkodhat valakire. Annyira hozzászokott, hogy magára vállaljon minden felelősséget, hogy ez a kis vigasz is a csontja velejéig hatolt. Ez lesz ezután, így áll majd mellette Maggie? Elég erős ahhoz, hogy vigye a maga terhét, ugyanakkor soha nem kellene semmit eltitkolni előle. Igazi társ lenne, a szó szoros értelmében. Michael addig tartotta átölelve, amíg légzése fel nem vette megszokott ritmusát, azután gyöngéden leengedte.

– Köszönöm – mondta a meghatottságtól rekedten.

– Ugyan mit, Gróf? – vont a szemöldökét Maggie. – Hogy pár percig nem keserítem meg az életedet?

Ez a szemtelenség nevetésre készítette Michaelt. Hüvelykjét végighúzta azon az érzéki alsó ajkon.

– Hogy itt voltál, és a segítségemre voltál. – Maggie máris vonult volna vissza védvonalai mögé, ez azonban már nem érte készületlenül Michaelt. Ezúttal újabb cselhez folyamodott, magára hagyta.

– Megnézem anyámat. Mindjárt jövök.

Bement a mama szobájába, és leült az ágyára. A szoba ismerős tárgyai és illatai fiatalságára emlékeztették. Ugyanaz a franciaágy állt itt a súlyos cseresznyefa fejtámlával. A falak vidám sárgája, élénkzöld szobanövények és piros muskátli az ablakok virágládáiban. A szobából

különálló balkon nyílt. Michaelnek eszébe jutott a sok-sok éjszaka, amikor anyja ölébe kuporodott, miközben ő a hintaszékében a csillagokat számolta. Most ez a vasakarató nő lehunyt szemmel hevert a párnáin.

Michael megfogta anyja kezét, és a szájához emelte.

– Hogy vagy, mama?

Anyja halvány mosollyal felelt.

– Az én buta, gyenge szívem! Bosszantó! Régen apáddal szabadidőnkben a hegyekben túráztunk. Ne öregedj meg soha!

Michael visszamosolygott anyja kedvenc mondásának hallatán.

– Carina mindjárt hoz inni. Kérlek, ne kelj fel! Nehogy nekem sütnifőzni kezdj! Tilos a főzőcske, és tilos minden izgalom. Orvosi előírás. Anyja halkan hümmögött.

– A főzés megnyugtat. De ágyban maradok, Michael. Legalábbis ma – csillant meg huncutul a szeme.

– Mama.

Szapora kopogtatás hallatszott az ajtón, Michael a hang irányába fordult. Magas férfiú állt a küszöbön, mögötte Carina. A férfi fekete öltönyt és merev, fehér papi gallért viselt, a nyakában kereszt csüngött. Arca csupa ránc volt, kék szemének csillogása azonban fényt sugárzott szét a szobába. Kezében bőrkötésű Bibliát szorongatott, ahogy előrelépett, és széttárta a kezét. – Richard atya!

Michael felkelt, és megölelte a jövevényt.

Annak idején a húgaival együtt ehhez a lelkészhez járt éveken át hittanra. A tiszteletest mélyen lesújtotta, hogy Michael nem kívánt papi pályára lépni. Ő úgy sejtette, hogy az öreg szívesen ráhagyná a parókiát, ám a meztelen női idomok felfedezése egészen más útra terelte.

– Mit keres itt, atyám? – húzta most ki magát ijedten. – *Dios*, ugye, nem az utolsó kenetet akarja feladni?

Richard atya öblös nevetése végigvisszhangzott a helyiségen, aztán a pap megcsókolta a mama homlokát.

– Természetesen nem, Michael. Ha ösztöneim nem csálnak, a te mamád mindannyiunkat túléli. Miért, nem mondta neked, mit főzött ki?

Michael tétován nézett hol a papra, hol az anyjára.

– Sajnos nem, atyám. Venezia esküvőjéről van szó? Jelenleg nincs itthon, de délutánra hazaér.

– Várjatok! Behozom Maggie-t, ezt neki is hallania kell.

Carina ezzel Maggie-t is betuszkolta a szobába, és bemutatta a tiszteletesnek.

Carina közben odavolt az izgalomtól.

– Elmondhatom nekik, mama? Kérlek, engedd, hogy elmondjam!

Anyja igenlően bólintott.

– Mamával azért mentünk be a városba, hogy elhozzuk Richard atyát.

Óriási meglepetésünk van nektek!

Michaelnek menten balsejtelmei támadtak. Olyan érzése volt, mintha egy horrorfilmet nézne, ahol a fülsiketítő filmzene egyre erősödik az elkerülhetetlen gyilkosságig.

– Miféle meglepetés? Carina hatásszünetet tartott.

– Richard atya össze tud esketni benneteket itt, Olaszországban! Most, rögtön! Venezia és Julietta bármely pillanatban befuthat. Michael, engedélyt kaptál az egyházi esküvőre, tehát semmi akadály a házasságnak!

E szavak alattomos horogként akadtak Michael agyába. Maggie mindeközben kővé váltan állt, elkerekedett, macskazöld szemében rémület és döbbenet keveréke ült.

Porca vacca! Ezt jól elszúrtam – gondolta Michael.

Tizenegyedik fejezet

Maggie úgy meredt a papra, mintha az ördögűzésre érkezett volna. A helyiségre halálos csönd borult. Carina is megijedt, ahogy látta, hogyan fogadják híreit. Élete egy másik pillanatában, más helyen és időben Maggie is jót mulatott volna a komikus szituáción, amely kedvelt vígjátékaira emlékeztette, amikor ostoba helyzeteken derülhetett saját nappalija nyugalmlában.

De nem, ez lehetetlen! Nincs az a pénz, amiért férjhez menne Michael Contéhoz!

Eszelősen felnevetett. Ami sok, az sok! Várta, hogy Michael kimagyarázza magát. Hiszen ebbe nem mehet bele! Ő, Maggie életre kelt rémálom lehet a számára, függetlenül attól, hogy istenien szexelnek, és szépeket mond neki. Amint kijózanodna, elvesztené iránta az érdeklődését, és nekilátna megkeresni a neki való feleséget.

Olyat, aki jobban illik hozzá és a családjához. Aki Alexához hasonlít. Végül Carina törte meg a csendet.

– Na, gyerekek? Hát nem izgi? Összeesketünk benneteket!

Mivel álférje minden jel szerint megnémult, Maggie-n volt a sor, hogy feleljen. Tehát mély levegőt vett.

– Nézzétek! Fontos bejelentenivalónk van. Tudjátok, Michael és én...

– Várj csak!

Michael kiáltása beléfojtotta a szót.

Guvadt szemmel nézte, amint Michael nyugodtan mellélép, kézen fogja, és szembenéz a családjával.

– Maggie azt akarja mondani, nem akarjuk elsietni a dolgot. Fontosnak tartja, hogy a kuzinjainkat és a nagybácsikat is meghívjuk a lagzira. Hogyhogy ilyen hamar megérkezett a jóváhagyás? – nevetett fel, de nevetése hamisan, üresen csengett. – Úgy értem, Richard atya, arra számítottam, egy ideig házassági tanácsadásra járunk majd magáéhoz Maggie-vel.

Az atya, akinek hirtelen feltűnése isteni jelenésre emlékeztetett, jószágos, meleg mosollyal felelt.

– Hát igen, ez a szokásos eljárás, Michael. Tény és való, az egyház nem azonnal hagyja jóvá a házasságokat, de hát én kisgyermekkorod óta ismerlek. Amint anyád megtudta, hogy hazajöttök, megkeresett engem, és elindítottuk a hivatalos eljárást. Elvégre is gróf vagy, és a kék vérnek ma is vannak bizonyos előjogai.

Conte mama nagy nehezen felült. Beleivott a vizébe, majd az atya kezébe nyomta a poharat. Mikor megszólalt, gyenge, reszketeg volt a hangja. Ami különösnek tűnt, mert máskor törekeny termete és esetleges fáradtsága ellenére is élesen koppantak a szavai. Nagy ég, akkor tényleg súlyos beteg lehet!

– Megértem a kívánságodat, fiam. Nem is óhajtok szembeszegülni veled, de attól tartok, nem telik az erőmből fényes összejövetelre. Nagyon gyengének érzem magam. Az orvost holnapra várom vissza. Azt mondta, ha nem javul az állapotom, befektet a kórházba kivizsgálásra.

Barna szemében megfellebbezhetetlen elszántság ült.

– Arra kérlek tehát benneteket, tegyétek meg ezt a szívességet a kedvemért! Mondjátok el a házassági fogadalmat a hátsó teraszon, hogy biztos legyek benne, végérvényes az egybekelésetek.

Carina szemlátomást megkönnyebbült, hogy csak ennyi a gond, és tovább mondta a magáét.

– Amint látjátok, nincs itt semmi akadály. Tudom, tudom, mindannyian nagyobb összejövetelt szeretnénk, de mivel a jövő héten már visszarepültök Amerikába, mama úgy gondolta, fontosabb, hogy legyen előtte az egyházi szertartás. Maggie, isteni mennyasszonyi ruhám van neked? – csapta össze a kezét. – Remélem, tetszeni fog. Belopóztam a szobádba, szétnéztem a gardróbodban, és levettem a méreteidet. Ott a ruha a szobámban. Gyere, öltözz át! A lányok bármely pillanatban megérkezhetnek. Michael, te vedd fel azt a sikkos szmokingot, amit a múltkor itt hagytál! A La Dolce Famiglia csokoládés, tejszínhabos cannolit szállított le a tiszteletetekre, és behűtöttem pár üveg pezsgőt. Isteni multság lesz!

Maggie előtt elködösült a világ. Pulzusa szaporán vert, és verejték-cseppek gyöngyöztek a homlokán. Fulladásos roham fenyegette. Átfutott az agyán, hogy bevet valamiféle védekező taktikát, de lényének egy része felfogta, hogy elkésett. Ez itt a vég, élete egyik legszégénylethebb pillanata.

Hirtelen magán érezte Michael tekintetét. A férfi, mintha csak megsejtette volna, hogy menten összeomlik, elnézést kért, és kivonszolta a szobából. Maggie minden ízében remegett, mialatt az adrenalin zubogva áradt ereiben, és maradék józan eszt is elvette. A szobájukban Michael az ágyhoz vezette, és fejét a két térde közé nyomta. A szokásos pánikreakciót tovább súlyosbította, hogy félt feladni az önkontrollját. Keze ökölbe szorult, és levegő után kapkodott.

– Jól figyelj, Maggie! Lélegezz lassan és mélyeket! Mindjárt jobban leszel. Itt vagyok melletted, és nem hagyom, hogy bajod essen. Engedd el magad, lazulj el!

Kezével gyöngéden masszírozta a hátát, ujjai a nő ujjaira kulcsolódtak összetartozásuk jeleként. Maggie a szavaira, hangja megbízható csengésére figyelt. Megadta magát a belsejét megtöltő érzésnek, és végül levegő áramlott a tüdejébe. Szívverése lelassult az óra komótos kegyegése közepette, és az oxigén szétáramlott sejtjeiben. Michael közben végig beszélt hozzá, csupa semmiséget, ami lecsillapította, és visszahozta a szakadék széléről. Végül felemelte a fejét.

Michael az övének döntötte a homlokát, és két kezébe vette az arcát.

– Jobban vagy, *cara*?

Feneketlen mélységű ónix szempárja az övét kereste, megtelve agodalommal, és valami mélyebb érzellemmel is, amit Maggie nem tudott azonosítani.

Bólintott. Elárasztották az érzések – gyöngédség és vágy fura keveréke, amit még soha nem élt át. Megszólalni sem mert, csak örült a férfikéz simogatásának és az ajkát súroló meleg lélegzetnek.

– Hadd hozzak egy kis vizet! Maradj itt, igyekezz megnyugodni! Majd megoldjuk ezt is.

Elment, majd miután visszajött, megitta friss vízzel, ami apró kortyokban csurgott le Maggie fájó torkán. Mostanra tényleg megnyugodott. Biztonságban érezte magát, valamiért megbízott Michaelben. Előbb a testével. Most pedig a szívével.

– Amint látom, nincs igazán ínyedre, hogy hozzám gyere feleségül – jegyezte meg a férfi szárazon.

– Nem akartam a hiúságodba gázolni, Gróf – kacagott fel Maggie gurgulázó nevetéssel. – Csak, tudod, kiakasztott egy másodpercre, hogy törvényesen összeadnak az álférjessel a családja jelenlétében.

Michael felsóhajtott, és végigsimított az arcán.

– Benne vagyunk a pácban.

– Azt gondolod? Tudod, a mamád úgy viselkedik, mint az a bérgyilkos a *Fogd a nőt és fuss!* című filmben. Emlékszel, a gengszter összeketi a férfi főhőst a barátnőjével, csak mert lefeküdt vele. Nem kellett volna nekünk sem ágyba mennünk – sóhajtott fel. – Ez a büntetésünk. Meg kell mondanunk anyádnak az igazságot!

A másik jóvággyó biccentésére várt, aki ehelyett furcsálló pillantást vetett rá.

– Nem láttam ezt a filmet, és a családom nem a maffia.

Maggie a szemét forgatta.

– Huh! Miért érzem azt, hogy nem vagyunk egy hullámhosszon?

– Miféle hullámhosszon?

Egek, néha elfelejtette, mennyi amerikanizmust nem ismer Michael.

– Hagyjuk. Nos, te miért nem ijedtél meg a családod újabb húzásától?

– Megijedtem, persze! Csak igyekszem minden nézőpontot végig-gondolni. Nézd, *cara*, anyám beteg. Az orvos szigorúan meghagyta, hogy óvni kell mindenfajta izgalomtól, és bármit kíván, teljesíteni kell. Ha most a szemébe vágom az igazságot, még infarktust kap a végén.

Maggie szíve elszorult a gondolatra, hogy ő hozhatja a bajt Conte mamára. Az ajkába harapott.

– Mire kérsz te engem, Michael?

A férfi tekintete az övébe fúródott. Minden egyes szava szinte újabb szög volt a koporsójában.

– Gyere hozzám feleségül? – Elhallgatott, majd hozzátette: – A valóságban is.

Maggie felugrott az ágyról.

– Micsoda? Szó sem lehet róla! Meg vagy te buggyanva? Ez azt jelentené, hogy törvényesen is egymáshoz lennénk kötve. Az Államokban aztán bajlódhatnánk a házasság érvénytelenítésével, a válással vagy az ördög tudja, mivel. Istenem, atyám, ez kész örület! Hát lehetséges ez? Valami átkozott romantikus regény csapdájába estem!

– Nyugodj meg! – Michael mellette termett, és megfogta a kezét.

– Nézd, Maggie! Én majd mindent lerendezek. Senkinek nem kell megtudnia, hogy házasok vagyunk. Most meg elmondjuk a házassági fogadalmat, végigüljük az ünnepséget, és hazapályázunk. Nekem majd gondom lesz a papírmunkára, és minden költséget magamra vállalok.

Elválhatunk, diszkréten, titokban. Per pillanat azonban arra kérlek, tedd meg ezt az anyám és a családom kedvéért! Tudom, hogy nagy kérés, mégis ezt kérem tőled.

Maggie-vel forgott a világ.

Michael úgy várt a válaszára, mintha vacsorára hívta volna, nem a boldogító igen kimondására kérte volna fel. Erőt vett magán, és noha közel járt a sikítófrászhoz, végiggondolta a helyzetet.

Conte mama beteg. Igaz ugyan, hogy ő a maga részéről csak álházasságban állapodott meg, az igazság bevallása azonban ezen a ponton kész katasztrófával érne fel. Michael húgai becsapva éreznék magukat, és lesújtaná őket a hír. Venezia nem tudna férjhez menni, é ki tudja, miféle dráma kerekedne ki még ebből. Akkora baj kimondani pár szót, és vállalni a törvényességgel járó hercehurcát? Hiszen csupán egy darab papírról van szó. Mindez semmin nem változtat, és senkinek nem kell a dologról tudnia. Nicken és Alexán kívül amúgy sincs senkije odahaza, akinek elszámolással tartozna... sem család, sem szerető. Az sem lenne elhanyagolható szempont, hogy miután összeházasodnak, már holnap repülőre pattanhatnak, meg sem állva New Yorkig. Ott azután úgy tesznek majd, mintha az egész meg se történt volna.

Igen. Hiszen mindent letagadhatnak.

Michaelnek be kellene tartania az ígérését, és ő is tenne róla, hogy ne lássa többé Alexát. Minimum ezzel tartozik neki. Mit számít akkor még egy picurka áldozat a dolgok átfogó rendjében? Mindössze pár ostoba mondatot kell elmondania. Jó, ezek a mondatok egy szent könyvből valók, de hát ezt a könyvet is csak emberek írták, nem igaz? Nem jelentenek tehát semmit.

Mia amore.

Ez a két szó lelke legmélyéig megrendítette. Hát vak ő? Elvégre is Michael minden erejével azon van, hogy maradásra bírja. Úgy viselkedik, mintha szeretné; mintha többet jelentene neki a pusztá testiségnél. Csak hát, ha belemegy ebbe, a végén ő is belezúg majd, és aztán pofára esik. Michael egyre közelebb férkőzött a múltjához, holott ő szentül megfogadta, senki nem tudhat róla. Őt senki ne sajnálja!

Egyetlen kiút volt csak ebből a csapdából.

Igen, így lesz! – döntötte el magában.

Michael feléje indult, ő azonban a fejét rázta.

– Egy feltétellel vállalom, Gróf. Többé nem erőszakoskodsz velem. A héttel véget ér ez a cirkusz, és ki-ki megy a maga útján. A továbbiakban nem fekszünk le egymással. Nem teszünk úgy, mintha mindez több lenne annál, ami.

Michael tekintete az övébe mélyedt, érzések vihara dúlt ebben a szemben.

– Ezt kéred tőlem?

Ostoba könnyek fojtogatták Maggie-t, de visszanyelte őket, felszegte a fejét, és hazudott.

– Igen. Ezt kérem.

– Sajnálom, hogy így érzel, *cara* – suttogta Michael. – A sajnálkozás mellett azonban valami más, valami veszedelmesebb is tükröződött az arcán. – *Va bene.*

Maggie elrántotta kezét a férfi kezéből, az ajtónál termett, és kinyitotta.

– Carina! Gyere fel, légy szíves, és segíts beöltözni a menyasszonyi ruhámba! És nyisd ki a pezsgősüvegeket!

A földszinten örömkkiáltás harsant, s valaki tapsolt is. Michael bólintott, aztán egyetlen szó nélkül elment Maggie mellett.

Ő pedig elszoruló torokkal készült élete legnagyobb átrázására, miközben igyekezett nem törődni azzal, hogy iszonyúan üresnek érzi magát legbelül.

A nap szétszórta a horizonton égetett narancssárga sugarait. Maggie a pap előtt állt a hátsó teraszon. Néhány óra leforgása alatt Michael húgai olyan nemesen egyszerű eleganciával ruházták fel az udvart, hogy Maggie-nek a lélegzete is elállt tőle. A kerti út mentén színes rózsacsokroktól roskadozó kosarak és papírlampionok lógtak, meghitt fényekbe öltöztetve e helyet. A mama párnákkal felpolcolva ült székében, elegáns, kézi hímzésű takaróba burkolózva. Michael húgai színpompás öltözékben vonultak fel Maggie előtt fehér liliomesokraikkal. Am igazából akkor érezte, hogy egyszer és mindenkorra megváltozik az élete, mikor jövődöbelijére pillantott.

Michael fekete szmokingja kihangsúlyozta széles vállát és mellkasát, haját hátrakötötte, és élesen metszett arcvonásai ellágyultak, ahogy Maggie-re nézett. A hófehér menyasszonyi ruha körülfogta nőies idomait. A dekoltázs meglehetősen mély volt, a kart ellenben teljesen eltakarta a kelme. Hátnál a szoknyarész kis uszályban végződött. Michael

megfogta Maggie kezét, és csókot lehelt a tenyerére, megbizsergetve a karját. A férfi száján halvány mosoly jelent meg, ahogy érezte a ketjük között létrejött kapcsolatot. Aztán karjára fonta Maggie kezét, mintha attól félne, hogy otthagyja. A pap szembenézett velük, és a szertartás elkezdődött. A pár sietve mormolta el az eskü egybemosódó szavait...

Jóban, rosszban...

Betegségben és egészségben...

Szeretlek és becsüllek...

Míg a halál el nem választ...

Madarak csicseregtek az ágakon. Dante keserű pillantást vetett Maggie-re, ahogy melléje sündörgött, és a mancsát nyalogatva várta, hogy véget érjen a bosszantó jelenet. A meleg, lágy szellő a távoli dombok felé vitte az eskü szavait, mintegy kajánul semmibe véve azokat. Mély csönd telepedett a Conte családra, amely a boldogító igen kimondását várta.

A pár pihekönnyű csókot váltott, mikor azonban Michael felemelte a fejét, Maggie-ben megállt az ütő az ónix szempárban tükröződő elégedettség láttán. Nem volt ideje elgondolkozni ezen, mert férje karjába lökték, majd pezsgőt nyomtak a kezébe, miközben minden idegszálában új felismerés vibrált.

Szereti ezt a férfit!

Szerelmes volt Michael Contéba. A valóságban is szerelmes.

Venezia felsikoltott izalmában, és megfogta Dominick kezét.

– Olyan boldog vagyok! Most pedig van nektek még egy meglepetésünk. Elküldünk benneteket második otthonunkba, a Comói-tó partjára. Töltsétek ott a nászéjszakát! Legyetek csak kettesben, ne kelljen törődnetök a földszinten alvó családtagokkal. – Csillogó szemmel adta át a kulcsokat Michaelnek. – Most pedig indulás! Holnap estig meg ne lásunk benneteket!

Michael homlokát ráncolva pillantott le az édesanyjára.

– Azt hittem, kiadtuk azt a lakást a szezonra. És nem szívesen hagyom itt a mamát, amíg biztos nem vagyok benne, hogy jobban van.

De anyja éles hallását nem tudta kicselezni. Megsemmisítő pillantást vetett a fiára.

– Nem, menjetek csak, Michael és Margherita! A ház üres a következő hónap elejéig, éljete a lehetőséggel! A lányok majd vigyáznak rám.

Ha bármi baj lenne, odaszólnak. Ne fosszatok meg az örömtől, hogy nektek adhatom ezt a nászéjszakát.

Maggie csodák csodája elpirult.

Pedig fürdött ő anyaszült meztelenül, dolgozott pucér férfiakkal, és a legcsekélyebb szégyenkezés nélkül nézte végig Alexa születését. Most meg, tessék, elég, hogy a mama beleegyezésével alhat a férjével, és máris elvörösödik. Mi ütött belé?

Venezia odasúgott valamit Dominicknek, aztán félrevonta őt. A bátyjáéhoz annyira hasonló szemében valamiféle belső tűz izzott, amitől Maggie-nek elállt a lélegzete. Most ujjaira kulcsolta az övéit, és gyöngéden megcsókolta a kezét.

– Köszönöm, Maggie!

– Mit köszönsz? Venezia elkomolyodott.

– Amit értünk tettél. Tudom, hogy saját esküvőről álmodtál, és azt is gyanítom, hogy Michael miattunk siettette az egybekelésedet. De te megváltoztattad őt. Mikor bocsánatot kért tőlem, beismerte, nem vette észre, hogyan viselkedik velünk, amíg te fel nem hívtad rá a figyelmét. Remélem, tudod, mennyit jelentesz a családnknak. Ajándékot kaptam tőled, még a nyáron feleségül mehetek Dominickhez. Örök hálára köteleztél vele! Úgy örülök, hogy te is hozzánk tartozol!

Venezia megölelte. Maggie-ben megroppant valami, és előtört a régi csalódások fájdalma, meg a sóvárgás valami jobb után, ami egész lényét magába nyelte. Mégis gyakorlottan leküzdötte, hiszen hosszú évek magánya volt a háta mögött.

*

Egy órán belül Michael Alfa Romeójában ült, és keskeny, kanyargós hegyi utakon repesztettek a tó felé. Michael kopott farmert és sportos fekete inget vett fel. Haja lazán repdesett az arca körül, néha teljesen elrejtve Maggie elől az arckifejezését. Ez a kalózos vonzerő a nő alantasabb ösztöneit szólította meg. Remegett a gyomra, és a bugyija is benedvesedett. Idegesen izgett-mozgott az ülésen, és igyekezett elúzni szennyes gondolatait.

– És most mihez kezdünk? – tört ki belőle nyersen. – Végiggondoltad ezt csak egyszer is? Szólunk majd Alexának és a bátyámnak? És mi lesz, ha a családot az Államokba látogat? Mi lesz Venezia esküvőjével?

Michael mélyet sóhajtott, mintha mindez csupa jelentéktelen semmi-ség lenne az egybekelésükhöz képest.

– Ne törődjünk most ezzel, *cara!* Azt hiszem, szükségünk lesz erre az éjszakára, hogy rendezzük a kettőnk dolgát.

Sokatmondón nézett Maggie-re, tekintetében elfojtott vágy izzott. Maggie akarata ellenére is megborzongott. A fene vinné el, hogy megint a szexszel akarja őt kordában tartani! Eddig mindig ő volt a helyzet ura, és ezen mostantól sem szeretett volna változtatni. Talán ideje volna ezt Michael tudtára adni.

– Bocs, de hát tyúkeszű nő vagyok, amint látod. Ugyan miért is ag-gódnék olyan semmiség miatt, mint az Úristen előtt tett fogadalom vagy a válás? Engedjük el inkább magunkat! Á, tudok is egy jó témát. Anyád mondta, hogy valaha autóversenyző voltál.

Michael görcsösen megmarkolta a kormányt. Bősz bikatekintete lát-tán Maggie-ben feltámadt a lelkipurdalás.

– Anyám mondta, tényleg? – Nehezen, akadozva kezdte. – Soha töb-bé nem szeretnék erről hallani – morogta aztán. – Fiatalon valóban ver-senyeztem. Mivel azonban apám megbetegedett, és át kellett vennem a családi vállalkozást, abbahagytam. Ennyi volt.

Noha megőrizte a nyugalját, modora hirtelen hűvössé vált. Mindez elárulta Maggie-nek, miféle érzelmek foryoghatnak a felszín alatt.

– De hiszen jó voltál – mondta ellágyulva. – Profi is lehetett volna belőled.

– Talán. Már soha nem fogjuk megtudni.

A szél belekapott Maggie hajába, ahogy elsuhant előtte a táj.

– És bánod, hogy fel kellett adnod? – kérdezte kíváncsian. – Ugye, a hátad közepére kívántad a La Dolce Famigliát, Michael?

A férfi arcvonásait mintha gránitból metszették volna. Egy izom azonban makacsul rángott az állkapcsán.

– Mit számít ez már? Azt tettem, amit tennem kellett. A családért. Semmit nem bántam meg.

Maggie szíve elszorult és kinyílt. Gondolkodás nélkül átnyúlt az ülésen, és megfogta Michael kezét. A férfi meglepett pillantást vetett rá.

– Igenis, számít – ellenkezett Maggie. – Hiszen elveszítettél valamit. Nem csupán az édesapádat, hanem az álmodat is. Már majdnem elértél valamit, ami felé mindig is törekedtél, ekkor azonban egyik pillanatról a másikra megfosztottak tőle. Én a helyedben teljesen kiakadtam volna.

Michael felkuncogott, de nem vette le szemét az útról.

– Apámmal bonyolult volt a kapcsolatom – ismerte be. – Veszedelmes, önző kedvtelésnek tartotta az autóversenyzést. A végén választásra kényszerített: vagy ez, vagy a családi pékség. A versenypályát választottam, mire elűzött a háztól. Ezért elköltöztem, és tovább versenyeztem: igyekeztem nevet szerezeni magamnak. Mikor azonban felhívtak, hogy infarktust kapott, aztán pedig megláttam elgyöngülve, betegen a kórházi ágyon, rájöttem, hogy az én vágyaim nem olyan fontosak, mint korábban hittem. – Vállat vont. – Rájöttem, hogy néha mások előbbre valóak nálam. Papa szokta régen mondogatni, hogy egy igazi férfi mindenki mást számításba vesz a döntéseinél, nem csupán önmagára gondol. Tartoztam a szerettemnek azzal, hogy átvegyem az üzletet, és ez meg is történt. Bizonyos értelemben nem is bántam meg.

Maggie hosszan nézett rá.

– És hiányzik?

Michael félrebillentette a fejét, mint aki a választ fontolgatja. Aztán vigyorogva felelte:

– A pokolba is, igen! Naponta érzem a hiányát.

Istenem, atyám, ez a férfi bámulatos! – álmélkodott magában Maggie. Nem csupán egyenes és becsületes, de nem is tartja sokra az áldozatát. Hány és hány férfival randizott már, akik fennen panaszták, ha valami nem tetszett nekik, vagy nem illett tökéletesen a terveikbe és elképzeléseikbe! Nem, Michael gerincességéhez fogható Maggie még egyetlen kedvesénél sem tapasztalt.

– Szerencséje van a családonak, hogy ott vagy nekik – suttogta.

Michael nem felelt, csak megszorította Maggie kezét, mint aki soha nem akarja elengedni.

Pár óra múlva elérték a nyaralót.

Maggie magában megmosolyogta, miféle házat ad bérbe a Conte család. Elegáns palotának hatott, saját helikopter leszállóval, lagúnával, kerttel és meleg vizes medencével. A masszív téglafalakat befutotta a repkény, és a toronyórát zöldek buja dzsungelé és gondozott kert vette körül. A macskaköves kerti ösvény széles lépcsőhöz vezetett, az pedig

egy nyitott teraszhoz hintaszékekkel és bárpulittal. Fényezett márvány, élénk színű mozaiklapok, csokoládébarnák és aranysárgák fokozták az összhatást. A nyitott ablakokon keresztül lágy szellő lengedezett, orgona- és citromillat árasztotta el Maggie érzékeit.

Cipője sarka hangosan kopogott a csillogó járólapokon, amíg Michael egy palack bort és két poharat vett elő a bárszekrényből, aztán felvezette őt az emeletre. Az egyik ajtó óriási hálószobába nyílt, amelyben méretes franciaágy terpeszkedett. A balkonajtó tárva-nyitva állt, mintha csak várták volna őket, és a szobát már előkészítették neki. A magas asztalon vérvörös rózsacsokor virított, ez jelentette a szoba középpontját. A dús keleti szőnyegen lépkedve Maggie megcsodálta a gondosan elrendezett antik bútorokat meg a finom fehér csipkefüggönyöket. Aztán meglátta oldalra húzódó férjét, aki fél fenékkal ült az íróasztalon, és a helyiséggé átellenes sarkából tanulmányozta őt.

Hirtelen elöntötte a rémület, és nyelt egyet. Ez az egész túl sok volt neki: az ágy, az esküvő, meg hogy rájött, mit is érez a gróf iránt. Megingott lába alatt a talaj, és ő kétségbeesetten próbálta visszanyerni az egyensúlyát. Keze ökölbe szorult az erőlködéstől. Azt lesheti a gróf úr, hogy megreszket a hangja, mint holmi szüzeckének! Megróttta magát gyengeségéért, és minden erejét összeszedte.

– Vacsorázzunk? Éhes vagy? – kérdezte.

– Nem.

Maggie ereiben vadul dörömbölt a vér. Michael ajka félmosolyra görbült, mintha megérezte volna hirtelen támadt feszengését.

Ő azonban felszegett állal nézett vele farkasszemet.

– És van kedved sétálni egyet a kertben?

– Nincs.

– Úszni?

– Nincs.

Maggie keresztbe fonta karját a mellén, hogy elrejtse mellbimbója szembeötló megkeményedését.

– Akkor mi a csodát akarsz itt csinálni? Hiszen csak állsz ott, és kocsányon lógnak a szemeid.

– Nos, szeretkezni akarok a feleséggel!

A feleséggemé]! Istenem, mennyire akarta ő is, hogy ez legyen a valóság!

– Ne mondd ezt! – sziszegte, hálásan a vérében dübörgő dühért. – Nem vagyok igazából a feleséged, és ezt mindketten tudjuk. Megígérted, hogy békén hagyysz. Nem fektetsz le, kisapám!

Michael mellette termett, és a karjába vette. Az arcára kiülő aggodalom és gyöngédség Maggie szívébe hatolt.

– Mi a baj, *la mia tigrotta*? Soha nem tennék semmit az akaratod ellenére.

Kisimította haját az arcából, és felemelte az állát.

– Ez az egész egy nagy kamu? – nyelte vissza Maggie haragos könnyeit. Önnön gyengesége csak még jobban felpaprikázta. – Semmi nem igaz belőle!

A férfi lélegzete az ajkát érte. Michael gyöngéden megcsókolta, még a nyelvét is szelíd, házastársi módon csúsztatta a szájába. Maggie a legszívesebben szembeszállt volna vele, de elgyöngült nyelvének forró csapásaitól és pézsmailatától. Ezért megnyílt előtte, és viszonzta a csókot. Ujjait a férfi vállába mélyesztette, miközben annak kidolgozott izmai az ő gömbölyded idomaihoz simultak.

Michael lassan felemelte a fejét. Tintakék szeméből oly perzselő hőség sütött, ami megolvasztotta a nő minden ellenállását.

– Nem, Maggie, ez többé nem hazugság – mondta hevesen. – Nem kamu. És szeretkezni akarok veled, a feleséggel! Most, azonnal! Benne vagy?

Michaelnek mindennél fontosabb volt a becsülete. Maggie tudta, elég megráznia a fejét, és a férfi az est hátralévő részére beveszi magát egy sarokba. Istenem, atyám, mi ütött belé? Miért kívánta annyira ezt a pasast, holott mindössze néhány órát töltött a karjában? A végén még tönkreteszi.

Michael a választ várta.

Maggie teste és esze harcba szállt egymással, végül azonban győzött a fülébe sugdosó kisördög: Vedd el, amit itt és most elvehetsz, legalább szép emlékeid lesznek. Ennél rosszabbat is túlélte már. Azt azonban nehezen élte volna túl, ha ma este lemond erről a pasiról.

A férfi az ajkára tapasztotta az ajkát. Teljes csók volt ez, nyelvük összegabalyodott, miközben Michael az ágyba vitte. Minden egyes mozdulat a következőt szülte, ahogy levetkőztette, aztán kezével, szájával és nyelvével feltérképezte testének minden egyes porcikáját. Maggie felnyögött az orgazmus közeledtekor, megtorpant, segített lefejteti

Michael ruháját, és folytatta, ahol abbahagyta. Vonaglott, és még töb-
bért esdekelt, mikor végül a férfi széttárta a combjait, és megállt a bejá-
ratnál.

Mintha csak megérezné legbelső félelmeit, szó nélkül az oldalára
fordította Maggie-t, megragadta a csípőjét, és ráhúzta a hímtagjára.

Minden sajtó zugot betöltött benne. Maggie felkiáltott, majd örült
vonaglásba kezdett, hogy szabaduljon. A férfi keze a keblén járt, a
mellbimbóit morzsolgatta. Elég volt még egy utolsó lökés a csiklóra, és
Maggie ezer darabra szakadt.

Michael a nevét kiáltotta a tetőpont gyönyörében, míg végül Maggie
a mellére omlott. Karját a nő köré fonta.

– Ez maga a valóság – súgta a fülébe.

Maggie nem felelt. Sírt a szíve, ajka remegett, hogy világgá kiáltsa,
ami annyira kikíváncozott belőle. *Szeretlek!* Az a gonosz belső hang
azonban hozzátette: *Csak sajnos nem tart örökké. Egyetlen szerelem
sem tart örökké.*

Ezért inkább hallgatott, behunyta a szemét, és elaludt.

*

Michael az ágy mellett ült, kezében két pezsgőspohárral, és nézte al-
vó kedvesét. Furcsának találta, hogy csupán tegnap óta szereti. Rend-
szerint ha lefeküdt azzal a nővel, aki megtetszett neki, minden újabb
találkozásnál, minden nappal kevésbé kívánta, míg végül nem maradt
egyéb közöttük langyos barátságnál, amellyel egyikük sem tudott mit
kezdeni. Most azonban, ahogy elnézte újdonsült nejét, izgalom áradt el
ereiben. Izgalom, és annak tudata, hogy jó úton jár. Ugyanezt érezte a
versenypályán is, az ismeretlen hívását és azt a mélyről fakadó, belső
meggyőződést, hogy mindez a sors rendelése.

Maggie-t az ég szánta neki.

Ezt most már tudta, és elfogadta. Azt is tudta persze, hogy nagy elő-
vigyázatosságra lesz szüksége, különben az istennek sem fogja meg-
győzni ezt a nőt, hogy valódi házasság az övék. Fura, milyen távoli,
elképzelhetetlen csodának tűnik a szerelem, míg aztán az ember annyira
vágyik rá, hogy ott is ezt az érzést hajszojja, ahol hült helyét leli.

Most azonban egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy mindvégig Maggie Ryanre várt.

Hiszen már azon a vakrandin is érezte a kettejük közötti vonzást. Maggie fűrgé észjárása és erotikus kisugárzása úgy érte, mintha gyomorszájon vágták volna. Ez a nő minden vonatkozásban izgatta, ugyanakkor valami mélyebbet is megpendített benne, amitől halálra rémült. Tudta, ha egyszer is lefekszik vele, soha többé nem akarja majd elengedni. Ezzel együtt homlokegyenest ellentéte volt annak, amit a jövődöbelijétől elvárt. Érezte, ízekre szagatná a szívét, és ő soha többé nem térne magához.

Sokszor gondolt rá az év folyamán, de mindig elhessegette magától ezeket a gondolatokat, arról gyözködve magát, hogy nem illenek össze. Most azonban úgy tűnt, mintha minden út Rómába vezetett volna.

Maggie az ő lelki társa.

Már csupán őt kell meggyőznie erről.

Ehhez azonban le kellett döntenie a falakat, amelyeket a nő maga köré emelt. Felsőhajtott, ahogy a rá váró feladatra gondolt. Rengeteget töprengett azon, hogyan csinálja, és ki is okoskodta, bár kockázatos lépés volt. Arra készült, hogy megszólítja Maggie mélyebb valóját. A titkairól árulkodott harcias védekezése az ágyban, nehogy kicsússzon kezéből az irányítás. Megbízik-e benne, Michaelben valaha is annyira, hogy megossa vele ezeket a titkokat? Át tudja-e teljesen adni magát neki?

Mindez még a jövő zenéje volt.

Maggie kinyitotta a szemét.

Michael rámosolygott az álmosan ébredező, kielégült nőre, ahogy elnyújtózott párnáin. A takaró lecsúszott tökéletes kebléről.

– Mi az, tetszik a látvány? – vigyorodott el.

Ez a nő hamar sírba viszi, gondolta Michael, de legalább mosollyal az ajkán éri a halál. Megrázta a fejét, és kezébe adta a pezsgőspoharat.

– A „p” betűs szavakban benne van az élet értelme – sóhajtott elégedetten Maggie. – Pezsgő, parti, puszi.

Michael hátradőlt a virágmintás antik széken.

– Kihagytad a legfontosabbat.

– Éspedig?

– Punci.

Maggie szája még szélesebb mosolyra húzódott. Michael hímvevesszeje közben kökemény lett, és a férfi idegesen feszengett a széken.

– Jaj, Gróf, mikor tanulod meg végre a nyelvünket? Kihagyta például a pornót.

Michael nevetve csóválta a fejét.

– Bámulatos vagy, *cara!* Mind az ágyban, mind azon kívül.

– Igyekszem.

Maggie békésen kortyolgatta a pezsgőjét, Michael azonban érezte, hogy közben folyvást résen van és védekeznek. Haladéktalanul le kellett támadnia, úgy billenteni ki az egyensúlyából.

– Maggie, szeretsz mindig ura lenni a helyzetnek?

– Miért baj ez?

Michael továbbra is fürkészőn vizslatta, ő azonban nem volt hajlandó felemelni a fejét.

– Egyáltalán nem. Erős nő vagy. El se jutottál volna oda, ahol most tartasz, ha nem ilyen vagy. Csak azon gondolkozom, hogyan fogadnád, ha az ágyban nem te uralkodnál?

Maggie megrökönyödve kapta fel a fejét.

– Miért? Neked ez kéne? – rázkódott össze. – Nem vagyok mazochista, Gróf. Olvastam ugyan szadomazo regényeket, de nem igazán vágyom ostromra.

Dios, micsoda nő ez!

– Nem, *cara*, én sem kedvelem a fájdalmat. De az a benyomásom, szeretted kontrollálni a szeretkezést, ami rendben is volna. Kérdés azonban, átadtad-e valaha is magad teljesen az élménynek?

– Valahányszor elévezek, ezt teszem – szűkülte össze gyanakvón Maggie szeme. – Mire akarsz kilyukadni?

Michael bement a fürdőszobába, ott levette az elegáns fehér fürdőköpenyek övét, és visszatért az ágyhoz.

– Ez meg mi? Perverz vagy? – kérdezte Maggie.

Michael leült mellé.

– Megbízol bennem, Maggie?

– Miért?

Maggie arcán előmlött a gyanakvás.

– Nos, bízol bennem?

– Igen, megbízom – mondta Maggie némi habozás után.

Michael megkönnyebbült hangjának nyers őszinteségétől.

– Köszönöm. És most arra kérlek, engedj meg nekem valamit.

– Mit?

– Hogy megköttözzelek.

Maggie élesen, szárazon felnevetett.

– Mondd, hogy viccelsz. Nem tudnánk inkább normálisan szexelni?

– Hogyne, persze. De én többet akarok tőled. Olyan gyönyört akarok adni neked, hogy szétrobbantson. Hogy teljesen elengedd magad, a saját feltételeid szerint. Arra kérlek, bízz meg bennem annyira, hogy ma éjszakára átadod nekem az irányítást. Bármikor abbahagyhatjuk, ha kellemetlennek érzed. Csak szólnod kell. Megtennéd ezt a kedvemért?

Maggie felült az ágyban, az övekre nézett, és az ajkát harapdálta.

– Nem tudom, át tudom-e ennyire adni magam – ismerte be.

– Szerintem igen. – Michael mosolyogva lóbálta előtte a két övet, csak hogy megnyugtassa. – Végül is ez valami új. Én mindig is arról álmodoztam, hogy ha lesz feleségem, lekötözöm. Te pedig most valóra váltod a fantáziámat.

Türelmesen várta, hogy Maggie végiggondolja a dolgot. Némi lelki tusa után a nő mégis rábólintott.

– Megpróbálom. – Dühösen fújta egyet. – De csak azért, hogy kiverjem a fejedből az ilyen fetisizta gondolatokat.

Michael felnevetett. Határozott mozdulatokkal Maggie mindkét csuklójára ráhurkolt egy-egy övet, majd a fejtámla póznájához kötötte őket. Maggie idegesen izegni-mozogni kezdett. Michael lazára vette az öveket, hogy a nő ne érezze magát csapdában. Hímtagja perzselte a meztelen női test látványától.

– És most mi legyen?

Maggie kifújta a haját az arcából, és felvonta a szemöldökét.

Michael elvigyorodott morc arc kifejezése láttán, föléje ült, és lenézett rá.

Hanem ennek a fele se volt tréfa.

Maggie gyönyörű volt kecses hajlataival és karcsú izmaival. Lassan ráhajolt, és mélyen a szájába csókolt, ki-be lökve a nyelvét, annak előhírnökeként, amire a továbbiakban készült. Mikor elengedte a száját, Maggie szeme elködösült az izgalomtól.

Michael lassan, ráérősen dolgozott rajta. A mellbimbóit harapdálta és szívta, miközben keze a hasán és a csípőjén járt. Aztán marokra fogta a

fenekét, és szétfeszítette a combját. Ujjai megállapodtak a csiklón, amely az érintéséért esdekel, majd a hüvelybe mélyedtek.

Maggie felkiáltott, és megrántotta a kötelékét. Michael feljebb taszította. Két ujját a nedves forróságba merítette, miközben hüvelykje a csiklót birizgálta. Maggie rángatózni kezdett; minden izma ajzott vára-kozástól reszketett.

– A francba, oldozz el! Meg szeretnék érinteni.

– Ne most, *cara*. Hadd éljem előbb ki a fantáziámat.

Maggie szitkozódni kezdett, ő pedig felnevetett, majd ráhajolt, úgy ízlelte tovább.

Maggie máris elélezett. Torkából kiáltás tört elő, Michael pedig várt, amíg elülnek a gyönyör hullámai. Mikor ismét magára eszmélt, kipirult bőre magatehetetlenül remegett a férfi érintése nyomán. Michael még jobban szétfeszítette a combját, majd egyetlen erőteljes lökessel beledöfte a péniszét.

A fogát csikorgatva fohászzkodott az éghez, hogy ne veszítse el a féjét. A nő hüvelye szoros satuként szorongatta, és e szűk csatorna rándulásai kisebb viharoként rázták meg Maggie testét. A férfi teljesen betöltötte, majd szintiszta gyönyör robbant szét benne. Lassan leereszkedett a matracra.

– Michael! – A nő üveges tekintetében páni félelem jelent meg, és örjöngve, hátrarúgva rángatni kezdte kötelékeit. – Elég volt!

Nyers félelme Michael elhatározását is megingatta egy pillanatra.

– Nézz rám, *mia amore!* Nézz a szemembe, lásd, ki vagyok!

Maggie tekintete ismét megélesedett, és mélyen a férfi szemébe nézett. Pupillája kitágult a felismeréstől. Izmai sorra ernyedtek el, még mélyebben fogadva be a másikat. Szeme könnyben úszott. Michael gyöngéden csókolgatta, és hüvelykjével törölgette Maggie lecsorgó könnyeit.

– Szeretlek, Maggie! Soha nem Alexát szerettem, és nem is fogom, mindig csak te voltál nekem.

Minden új mozdulata magáénak követelte kedvesét, érzéseiről beszélt, és arról, hogy hozzá akar tartozni. Maggie végképp feladta a küzdelmet. Löketről löketre a férfihoz igazodott, sarka a hátához préselődött, ahogy a csúcs közelébe jutottak. Előbb a nő robbant a férfi alatt, aztán Michael is elengedte magát. Elviselhetetlen gyönyör járta át és

hengerelte le. A vihar elültével ráeszmélt, az élete soha többé nem lesz ugyanaz. De ezt is akarta.

Szeret engem.

E szavak végigvisszhangzottak Maggie tudatában. Néha olyan gyönyörű, mint egy opera. Néha meg csupa kacagó vidámság és kaján csipkelődés. Mindkét arcát kellene tudnia kezelni, csak hát isten a tanúja, nagyon begyulladt volt ehhez.

Behajlította mostanra szabaddá vált kezét. Michael gyöngédebben ölelte magához, mint férfi valaha is. Az iménti szeretkezés nem annyira a perverzióról szólt, mint arról, hogy mindent meg akart adni neki, és tőle is ugyanezt kérte.

Maggie visszanyelte a feltörni vágyó szót. Egyetlen egyszerű szó volt csak, mégsem bírta kiejteni. A férfi verejtékben úszó teste az övéhez préselődött, szilárdan és valóságosan. Felbecsülhetetlen értékű ajándékot kapott tőle. Bizalmat. Azzal, hogy lekötözte, és megadásra kényszerítette, valamiként arra is megtanította, hogy bízni tudjon egy másik emberi lényben.

Michael gyöngéd csókot nyomott összekócolódott hajára.

– Köszönöm, hogy megajándékoztál a bizalmaddal! Mindent meg akarok tudni rólad, *cara*, de várok türelemmel.

Ez a türelem végképp megtörte Maggie ellenállását. Miért akar többet tőle a testénél? Vallomása, hogy soha nem szerette Alexát, még a fülében csengett. Talán ő, Maggie mindig is sejtette az igazságot, csak nem akarta feladni e végső akadályt, amelyet a férfi elé állított. Most már nem volt hová menekülni előle, mégsem tudta kimondani azt a fránya szót.

Behunyta a szemét, és a másíknak adta az egyetlen lehetséges ajándékot, amit adhatott. Az igazságot.

– Tizenhat éves voltam. Bele voltam esve a focicsapat hátvédjébe – lehet-e ennél nagyobb közhely? Persze levegőnek nézett, noha én mindent megtettem, amit egy csitri megtehet, hogy felhívjam magamra a figyelmét. Egyszer aztán odajött, és szóba állt velem. Napokkal később randira hívott. A hetedik mennyországban éreztem magam, azt reméltem, hogy ezek után járni kezdünk.

Michael eddig a haját simogatta, most azonban megállt a keze. Maggie magán érezte cirógató tekintetét, de a plafonra meredt, és emlékeibe merülve folytatta.

– Alaposan kikentem magam, miniszoknyát húztam, a mély dekoltázsom azonban csak azt árulta el, milyen kevés a mutogatnivalóm. Akkoriban senki nem törődött velem, úgy jöttem-mentem, ahogyan kedvem tartotta... A srác elvitt egy moziba, aztán visszamentünk az iskolába, a foci pályára. Leültünk a fűre, és a holdat néztük. Olyan boldog voltam! Addig, amíg a fiú a földre nem lökött, és az ingem alá nem nyúlt. Tudod, teljesen ártatlan voltam ezekben a dolgokban, soha nem jártam addig senkivel. Még csak nem is pettingeltem. Most azonban megengedtem egyet-mást, mert gondoltam, így szokás. Csak azután lehúzta a szoknyámat.

Nagyot nyelt, Michael pedig megfogta a kezét. Némán várta, hogy folytassa, és egy idő után Maggie engedett is a melegségének.

– Ez a fiú megerőszkolt. Utána lehengeredett rólam, elhúzódott tőlem, és közölte velem, hogy csalódott bennem. Azt is kijelentette, hogy magam kerestem magamnak a bajt a kihívó öltözködéssel és a viselkedéssel. Ha bárkinek elmondanám a történeteket, rajtam röhögne az egész iskola. Felöltöztem, ő pedig hazavitt. A házam elé érve megköszönte az estét, és javasolta, hogy jöjjünk össze újra. Kiszálltam a kocsijából. Anyám épp tévézett a nappaliban. Ott, sebtében mindent elmondtam neki.

A borzalmas éjszaka eseményei most is lehengerelték, de ezúttal volt valaki az oldalán, aki együtt érzett velem, aki törődött velem annyira, hogy végighallgassa.

– Anyám kinevetett. Azt mondta, azt kaptam, amit megérdemeltem. Kezdek el tablettákat szedni, tanácsolta még, máskor legyen körültekintőbb, és felejtsem el a történeteket. Aztán otthagyt. – Maggie most elfordult az üres plafontól, Michael felé. – Nem tudtam, mitévő legyen. Úgy éreztem, az örület határán járok. Néhány napra beteget jelentettem, aztán visszamentem az iskolába. Mikor történetesen elmentem a folyosón az ipse mellett, odabólintottam neki. A terhességi teszt negatív lett. Tablettákat kezdtem szedni. Hirtelen rájöttem, hogy két út vezet tovább, és rajtam áll, melyiken indulok el. Az egyik az volt, hogy bő ruhák mögé rejtem a nőiséget, és többé soha nem élvezem a szexet. A másik, hogy igenis élvezem, de a saját feltételeim szerint. Hogy tesztek róla, soha többé ne történhessen ez meg velem.

Olyan erővel kalapált a szíve, hogy attól félt, infarktust kap.

– Úgy döntöttem, nem hagyom, hogy az a seggfej megfosszon önmagamtól. Úgy öltözködtem, ahogyan kedvem tartotta, és attól fogva nagyon megnéztem, kivel fekszem le. Én szabtam meg, hol, mikor és hogyan kerülhet rá sor. Néha azonban, mikor egy férfi fölé kerül, rám tör a pánik, és vele együtt a múltam. Nagyon rühellem, de a jelek szerint nem tudom uralni emlékezetemnek ezt a tartományát. Legalábbis eddig így volt.

Michael a mellére vonta a fejét. Olyan erő, melegség és biztonságérzet áradt Maggie felé, hogy elakadt tőle a lélegzete.

– Sajnálom, ami veled történt, *cara!* Nem tudtam róla. Ha tudom, nem erőltetem a dolgot.

Maggie megrázta a fejét.

– Jól tetted, még örülök is neki. Most már nem félek.

Michael mélyet sóhajtott, és Maggie rájött, hogy reszket alatta. Lassan felemelte a fejét, hogy az arcába nézzen.

A férfi szemében vad tűz égett. Keze pillekönnyen cirógatta kedvese haját.

– Ez az ügy arra indít, hogy kételkedjem, van-e igazság ebben a világban. Hanem, *mia amore*, te voltál ennek az esetnek a szenvedő alanya, és erőt merítettél belőle. A saját szabályaid szerint alakítottad az életedet, és senki segítségére nem számítottál. Megszégyenítesz az önállósággoddal.

Maggie az ajkába harapott, és visszaengedte fejét Michael mellkasára. Szavai végigvisszhangoztak a tágas hálón, és a Maggie szívét őrző utolsó védvonalat is lerombolták. A férfi szó nélkül hagyta a mellkasára gördülni a könnyecsképeket.

Maggie ettől csak még jobban szerette.

Tizenkettedik fejezet

Két nap múlva Maggie a hátsó teraszon üldögélt, egy pohár bort kortyolgatott, és Dantét simogatta. A macska az asztalon hevert, sütkérezett a napon, és halkán dorombolt. Aztán a hátára fordult, megmutatva jókora hasát, mert azt szerette legjobban, ha ott vakargatják. Maggie időről időre abbahagyta a cirógatást, mikor belefáradt, ilyenkor azonban Dante fenyegetően sziszegni kezdett. Maggie mostanra tudta, hogy kamu az egész.

– Hogy szeretsz te drámázni? – dorgálta meg.

Az óriási zöld szempár makacs, rögeszmés követelőzéssel meredt rá. Maggie bosszúsán felsóhajtott, és letette a poharát. Könnyedén végigfuttatta körmeit a kandúr hasán. Dante újra dorombolni kezdett – olyan hangos volt, akár egy láncfűrész.

– No, most már elégedett vagy? Istenem, atyám, ki nem állhatta a macskákat.

Na persze, ő is megrögzött svindler volt, akárcsak Dante. Ez a macsek végül is bedorombolta magát a szívébe. Hirtelen eszébe villant, hogy a kóbor állat ezután talán nem engedi, hogy rajta kívül bárki más hozzáérjen. Izgalomba jött erre a gondolatra. Akármilyen hangyás ötlet volt is, de úgy érezte, ők ketten tartoznak csak igazán egymáshoz. Két magának való remete, akik nem értenek az emberekhez.

Most mihez kezdjen?

Michael szereti őt. A férfi szívszakasztó vallomása után mintegy hallgatólagosan megállapodtak abban, hogy kerülik a témát. Maggie szeretett volna hinni neki, és a legszívesebben ő is szerelmet vallott volna, valami azonban visszatartotta ettől.

A múltja.

A nap rásütött ujján a kétkarátos gyémántgyűrűre, amely mintegy merő gúnyból megcsillant a napsugarak érintésére.

Hamarosan döntenie kell. Belement, hogy néhány nappal tovább maradjanak, amíg Conte mama jobban nem lesz. Eközben Venezia esküvőjének terve is egyre határozottabb alakot öltött.

Maggie soha, senkinek nem beszélt a megerőszkolásáról, az anyját kivéve. Az ő árulása megölte a lelkében addig élő természetes bizalmat,

amit most Michael keltett újra életre. Hideg futkározott a hátán, ahogy felidézte magában, hogyan járt rajta a férfi keze, szája és nyelve, miközben ő megkötözve megadásra kényszerült. A fenébe is, most már értette, miért olyan népszerűek a szadomazo regények!

Dante rányávozott, mintha csak olvasna a gondolataiban, majd félre-rúgta a kezét, és kinyújtóztatta tagjait.

– Na, igen, lefogadom, hogy körbekúrod az egész környéket, és közel-távol minden nyomorult nőstényt ledöntesz a lábáról – közölte a kandúrral. – Vállald magadra a felelősséget a tetteidért, haver! Azt hiszem, el kell majd vigyelek az állatorvoshoz, aki helyrehozza a problémádat.

– A macskához beszélsz? Maggie a hang irányába fordult, és elpirult. Carina állt előtte karba tett kézzel, és nevetett.

– Ugyan már! – tagadott rögtön hevesen. – Képzeldősz.

– Hogyne, persze – kuncogott Carina. – Szia, Dante!

Pár lépést tett előre, és kezét kinyújtva, halk, csillapító ciccegéssel közeledett a kandúrhoz. Az lustán figyelte a lányt. Maggie és Carina izalmában visszafojtotta a lélegzetét.

Aztán az állat undorodó sziszegéssel felpattant, meglengette a farkát, és eltűnt a bokrok között. Carinának tátva maradt a szája. Maggie elrejtette elégedettségét, és a borát kortyolgatta.

– Miért nem kedvel engem? – kesergett Carina. – Pedig szeretem az állatokat. Etetem őt. Te sértegeted, mégis imád.

Maggie vállat vont.

– A férfiak kiszámíthatatlanok. Mizújs?

– Bemegyünk a városba virágot venni. Velünk jössz?

– Uncsi, passzolom – fintorodott el Maggie.

Carina felnevetett.

– Ami azt illeti, én sem vagyok virágbolond. Mivel új vagy a családban, kihúzhatod magad ezekből a dolgokból. Hát akkor maradj, még megethed – sóhajtott fel. – Később találkozunk. Mama pihen, de különben jól van. – Zavart kifejezés suhant át az arcán. – Fura ez az egész! Alighogy ti ketten elmentetek, rögtön jobban lett, és a régi életereje is visszatért. Az orvos újra megnézte, és azt mondta, az egész ijedelem vaklárma volt.

– Hát, tényleg fura, de legalább jobban van.

– Igen, igazad van. Na, akkor megyek is.

Carina ezzel távozott. Maggie még elüldögélt egy keveset a napon sütikérezve, és élvezve a csöndet. Meg kellett keresnie Michaelt. Most, hogy a ház kiürült, módjuk nyílt arra, hogy négyszemközt beszéljenek. Kiitta a borát, hogy erőt merítsen a szeszből, és bement a négy fal közé.

Bekémlelt néhány helyiségbe, végül a dolgozószobából hallotta meg Michael mély hangját. Megállt az ajtó előtt, mielőtt kopogtatott volna. Talán vár itt kint, amíg...

– Nem, Max, nem a pénzemért jött hozzám, neki is van épp elég. Olyan vagy, mint a csibéit dühödten védelmező tyúkanyó, *mio amico*.

A férfi elhallgatott, aztán olyan hidegen szólalt meg, hogy Maggie-nek végigborsózdott tőle a háta.

– Mégis hogy képzelted ezt?

Magánnyomozót fogadtál, hogy utánanézz a háttérének? Ez elfogadhatatlan! Igen, tudok a múltjáról, de ő nem olyan, mint a szülei. *Merda*, ne merj így beszélni róla többé, ő már a feleségem!

Csend támadt odabent.

– Nem, nem hiszem, hogy azonnal jönnének a gyerekek. időre van szüksége. Nem pont ilyen feleséget képzeltem magának, de a dolgok megváltozhatnak. Tudok várni. – Maggie lépteket hallott, valaki fel-alá kezdett járkálni a dolgozószobában. – Így döntöttem, és további vitának nincs helye. Majd teszek róla, hogy működjön a házasságom.

A beszélgetés eltartott még egy darabig, Maggie addig elrejtőzött a folyosón. A megaláztatás szinte a bőrét égette. Hogyan, ez a Max azt hiszi, nem elég jó a barátjának? Vajon mit mondhatott neki a nyomozó? Hogy a szülei elfuserált alakok, és neki esélye sincs egészséges párkapcsolatra? Maxnek pár pillanat elég volt ahhoz, hogy kilesse a titkát, amit ő olyan kétségbeesetten rejtegetett.

Nem igazi nő ő, csupán árnyéka a régi önmagának. Michael jobbat érdemel nála. Valami nyíltszívű teremtésre lesz szüksége, aki nem egy ideggubanc. Olyan nőre, akit nem kell családi kiképzés alá vetni, aki szereti a macskákat, a gyerekeket és a főzést.

Semmiképpen nem olyanra, mint amilyen ő, a zűrös múltjával és az összetört, kihűlt szívével.

Lassan hátrált el az ajtótól, miközben újabb pánikroham fenyegette. Miután sarkon fordult, háta mögül meghallotta Michaelt.

– Á, *la mia tigrotta*, nincs kedved sétálni egyet? Gyönyörű esténk van!

A férfi dallamos, zengő hangja Maggie bőrét cirógatta, és feledésre csábított.

Csakhowy ez lehetetlen volt.

Nem hazudhatott tovább. Michaelnek nem. Sem önmagának.

Felnézett a férjére, és meghozta az egyetlen lehetséges döntést, ami elképzelhető volt ebben a helyzetben.

– Michael, hazamegyek.

Michael zavartan pislogott, és kinyújtotta kezét, hogy átölelje, de Maggie elhúzódtott tőle. A férfi összevonta a szemöldökét.

– Mi a baj, Maggie? Történt valami?

– Egyedül szeretnék hazamenni!

– A kettőnk dolga miatt? – Michael megragadta a karját, és az arcába nézett. – Azért futsz el, mert bevallottam az érzéseimet? Tudom, nem beszélünk róla többet, de időt akartam adni neked.

Maggie elkapta a karját, és rávicsorgott.

– Nem szorulok a kegyeidre, Gróf! Maradjunk annyiban, hogy belefáradtam ebbe az örökös hazudozásba. Vissza akarom kapni az életemet! Nem ezt a hamis életet akarom, ezt az álházasságot! – Karját szétvetve körbemutatott a szobában. – Ez az egész egy nagy szarság! Eljátszottuk a szerepünket, úgy tettünk, mintha házások lennénk, aztán a valóságban is összeesküdtünk, kényszerűségből, mert különben semmi esélyünk rá, hogy ez működjön. Túlontúl különbözőek vagyunk ehhez. Nem akarom ezt? – kiáltott fel. – Nincs szükségem okvetetlenkedő hűgokra, kóbor macskákra és kikényszerített főzőtanfolyamokra! Nem akarok a felelősség súlya alatt roskadozni. Szabad akarok lenni, önállóan dönteni! Ideje tehát, hogy mind a ketten felébredjünk, és véget vessünk ennek a kabarénak.

Michael állán rángani kezdett egy izom. Maggie-ben a fájdalom elkeveredett a haraggal, és még jobban felpaprikázta.

– Hát semmit nem jelentettek a szavaim? Hiszen szerelmet vallottam! – acsargott Michael őrvjngő dühvel. – Ez neked semmi?

Maggie felszegte az állát, és farkasszemet nézett vele.

– Nem, semmit nem jelentettek.

Ezzel sarkon fordult, hogy faképnél hagyja. Michael mozdult ugyan, hogy megállítsa, de ő rásziszegett, akárcsak Dante, és kivicsorította a fogát.

– Hagyj engem békén! Hát nem látod, hogy torkig vagyok ezzel az egészszel? Nem akarlak, sem azt az életmódot, amit a való életed magával hoz. Legyen benned egy csipetnyi büszkeség, az isten szerelmére!

Michael erre már elengedte.

Végigrohant a hallon, hogy eltűnjön szem elől, és a sebeit nyalogat-hassa sietős indulása előtt. Majd gyalog bemegy a városba, hátrahagyja a holmiját, és később viszi el. A fényképezőgépén kívül minden más pótolható. Jobb most eltisztulni innen, mint szembenézni Michael húgával. Ő meg csak kitalál majd valami kifogást, miért ment el.

És noha lábát ólomnehéznek érezte, felkapta a fényképezőgépet, a retiküljét és a mobilját. Pár gyors hívás után otthagya az egyetlen ott-hont, amelyről azt hihette, hogy odatartozik. Ahol elhittették vele, hogy szeretik.

Még csak vissza se nézett.

*

– Mi ez az egész?

Maggie a nappaliban ült, és kérdőn nézett legjobb barátnőjére. Alexa a csípőjén ringatta a csecsemőt. Vállán ott volt a szokásos büfizető kendő, Lily pedig gögicsélve-sikongva nézte az anyja lábánál játszadozó kölyökkutyát. Az aransárga szörgomolyag Alexa papucsá után kapkodott annak minden mozdulatára.

A Vén Csahos, a csúf kopó, akit Alexa könyörgött ki Nicktől több mint egy éve, az ablakon bevetülő napsugár egy négyszögében ült, és rosszállón meredt a kölyökre. A nyakába kötött, ismerős kéknarancssárga Mets-kendő eleganciája nem éppen illett egy valaha szutykos kóbor kutyához.

– Hihetetlen, hogy kölyökkutyát tarthatsz! Nick utálja a rendetlenséget – igyekezett témát váltani Maggie.

Alexa ingerülten fújta egyet, és kitáncolt a szőrmók közeléből.

– Ami azt illeti, nem én hoztam haza. Nick hazafelé hajtott a rakpart-ról, és az erdőben talált rá a síró-rívó, nyüsztítő Simbára. Szegényke tele volt horzsolásokkal. Talán egy mozgó kocsiból dobhatták ki.

Maggie összerezzen.

– Mégis nehezen hiszem el, hogy nem egy kutyamenhelyre vitte a testvérem. Mit műveltél vele, hogy így megváltozott?

Alexa felnevetett, és a hangszórókból áradó hiphop-zene ütemére ringatózott a gyerekekkel. Simba elragadtatottan morgott, és igyekezett felvenni a ritmust. Lily boldogan gügyörészett.

– Először elvitte a kutyát az állatorvoshoz, aztán hazahozta, azzal a meghagyással, nehogy túlságosan megszeressem. Azt mondta, felad egy hirdetést, és otthont keres neki. Annyiban hagytam a dolgot – vont vállat Alexa. – Egy hét után a hirdetés eltűnt, és soha többé nem beszéltünk róla. Nick meg előbb üdvözli a kölyköt, mikor hazaér, mint engem.

Maggie vágyódva gondolt arra a buta macskára, amelyik a hátára fordulva követelte, hogy a hasát vakarja. Carina elevensége, Julietta hűvös, üzleties józansága és Venezia színpadias kitérősei is hiányoztak neki. Hiányoztak Michael édesanyjának csendes rendelkezései a konyhában, a sütés-főzés közben terjengő finom illatok, a kávézás a teraszon.

Hiányzott a férje.

A légzésére koncentrált, hogy legyűrje a fájdalom rátörő rohamát. Egyszer talán ezen is túl lesz. Hiszen született túlélő. Csak hát honnan tudhatta, hogy a puszta túlélés mennyivel kevesebb az élet teljességénél?

– Nos, most méltóképpen megköszönheted neki, mert van neked egy ajándékom. – Maggie odatolt barátnője elé egy lángvörös selyem hálóinget. – De nehogy eláruld, hogy én vettem! Még mindig furának érzem, hogy lesmároljam a bátyuskámat.

Alexa felnevetett, és megforgatta kezében a csodás selyem-csipke ruhakölteményt.

– Kösz, bébi! Pont erre volt szükségünk ma este. No meg egy bébiszitterre.

– Heti egy alkalommal vállalom Lilyt. Mostanában amúgy sem utazom sehová.

Ahogy széttárta karjait, jeggyűrű nélküli ujja is előtűnt, mintegy őt gúnyolva. Gyorsan az ölébe rejtette a kezét.

Alexa hosszan, fürkészően nézett rá. Hangja lágy és megnyugtató volt, amikor végül megszólalt.

– Maggie, muszáj elmondanod az igazságot! Mi folyik itt?

– Elmentem Olaszországba – vont vállat ő. – Ott találkoztam Michaellel. Most meg itt vagyok. Ez minden.

– Michael megkeresett.

Maggie megrökönyödve kapta fel a fejét.

– Igen? És mit mondott?

Alexa a járókához ment, beletette Lilyt, gyöngéden arrébb rúgta Simbát a lábától, aztán leült a kanapéra a barátnője mellé. Kék szemében együttérzés és segíteni akarás tükröződött.

– Michael mindent elmondott nekem, Maggie! Tudom, hogy együtt mentetek Olaszországba, ahol eljátszottad a felesége szerepét. Azt is tudom, hogy egy pap a valóságban is összeadott benneteket. És azt is, hogy Michael szerelmet vallott neked, te azonban elmenekültél, és viszszautasítottad.

Maggie majd felrobbant dühében erre az alávaló sunyiságra. Minden ízében reszketett, de azért igyekezett érthetően fogalmazni.

– Nem mondott el mindent, Alexa.

– Akkor mondd el te! – nézett rá sértetten a másik. – Elvégre te vagy a legjobb barátnőm.

Maggie megfogta és megszorongatta a kezét. Félő volt, hogy kibugygyan a könnye, de azután tartotta magát.

– Sajnálom, ami történt. Volt egy tervem, de aztán az egész visszafelé sült el, és most egyetlen nagy gubanc az egész. Alkut kötöttem Michaellel: megjátszom, hogy a felesége vagyok, ha távol tartja magát tőled. Tudtam már, milyen mély érzésű, és féltettem a házasságotokat Nickkel. Belement a dologba, de aztán Olaszországban minden összegabalyodott.

– Nem hiszem el, hogy még mindig ebben a tévhitben vagy. Köztünk soha nem volt semmi a barátságon kívül.

– Most már tudom.

– És mi történt? Beleszerettél?

Maggie bólintott.

– Eleinte azt hittem, csak a szexről szól a dolog, de aztán befogadott a családja. Ott volt az a buta macska is. Tovább szexeltünk, nekem pedig eszement gondolataim támadtak a kettőnk kapcsolatáról. Michael szerelmet is vallott.

Alexa megszorította Maggie ujjait.

– És te? Te mit feleltél erre?

– Semmit. Mit felelhettem volna, amikor nem igazán hittem neki? Hajlandó lettem volna tárgyalni a dolgról, de azután meghallottam, mit beszél a telefonban a barátjával, Maxszel. – Mély lélegzetet vett, úgy folytatta: – E szerint a Max szerint nem vagyok elég jó Michaelnek. Úgy vélte, nem illünk egymáshoz, és igaza is van.

Alexa elszörnyülködött.

– És mikor töröttél te bárki véleményével?

Maggie megrázta a fejét.

– Kihallgattam ezt a beszélgetést. Nem vagyok Michaelhez való, nem ilyen nőre van szüksége. Népes családot szeretne, házi kedvcet, és állandó utakat Olaszországba. Kedves, szolid feleséget képzelsz magad mellé, tiszteletre méltó pályával és kellemes modorral. Mi azonban folyton harcoltunk. Különben pedig egyik erénnyel sem rendelkezem.

– Jaj, Maggie! – Alexa tovább szorongatta Maggie kezét, miközben könnybe lábadt a szeme. – Drága barátnőm, hát nem tudod, hogy igenis megvan benned mindez? Mikor hiszed el végre? Abból, ahogy Nickkel és velem bánsz, ahogy minket védelmezel, világos nekem, hogy jó családanya lennél. Michael bonyolult jellem, nem minden nő értené vagy akár sejtené ezt meg. Te azonban igen. Kicsit fel is ráztad, arra készítettél, hogy intenzívebben élje át a dolgokat. Rettentően letört volt, amikor velem beszélt. Azt hiszi, nem szereted, és nem is tudnád szeretni. Nagyon maga alatt van.

Maggie a könnyeivel küszködött.

Istenem, majd megszakadt a szíve a gondolatra, hogy Michael szenved, hiszen annyira szerette. Mégis úgy vélte, Alexa félreérti a helyzetet.

Anyival többre volt szüksége, mint amit eddig az élettől kapott. Furcsa, hogy eddig nem tartotta magát erre érdemesnek. Michael azonban megváltoztatta. Most, miután hagyta, hogy belészeressen, már csak olyan férfival hajlandó közösködni, aki hasonló érzelmekre képes. Nem adja alább!

– Ne haragudj, Al, de tovább szeretnék lépni. Soha többé ne beszéljünk Michael Contéről! Ha tényleg a barátom vagy, megteszed ezt nekem. Kérlek! – tette hozzá elfúló hangon.

Alexa bosszúsan felsóhajtott.

– De hát...

– Kérlek!

Alexa összepréselte az ajkát, aztán bólintott.

– Rendben. Csak azt szeretném, ha boldog lennél, Maggie.

Jövőjének sivársága borús fellepként ülte meg Maggie lelkét, de azért kipréselt egy mosolyt.

– Ne félts te engem! Most pedig beszéljünk valami másról!

Gyorsan repültek az órák, és rövid időre Maggie is úgy érezhette, minden visszatért a régi kerékvágásba.

*

Michael az íróasztala mögött ült, és a nyitőünnepségre készülve jegyzeteibe mélyedt. Még két nap, és valóra válik álma a La Dolce Famigliáról. A pékséglánc első üzetét péntek este adják át, fényes külsőségek között. Utána mindent felülmúló estély.

A jó idő remélhetőleg kitart, hiszen gyönyörű, üde tavaszi napok követik egymást sok napsütéssel. A pékség édességek bő választékával, kávékülönlegességekkel és friss kenyérrrel várja majd vendégeit. A belvárosi rakpart több befektető álma is volt, azoké, akik tudtak álmodni.

Ez kellene legyen élete legboldogabb hete.

Ehelyett nyomorultul érezte magát. Alexának elmondta már az igazat, hátha az ő révén sikerül jobb belátásra bírni Maggie-t. Ha megértené, milyen mélyen megsebezték a szavai és hirtelen távozása, amelyek látszólag igazolták durva kirohanását. Nem, Maggie nem akarta őt. Nem szerette. És nem kellett neki az az élet, amit fel tudott ajánlani neki.

Aznap este nagy kavarodás támadt az elutazása nyomán. Kénytelen volt valami bugyuta történettel előállni holmi beteg nagybácsiról. El kellett hitetnie anyjával és húgaival, hogy minden a legnagyobb rendben. Másnap ő is elutazott, a sofőrjével küldette Maggie után a poggyászát. Most sajgó halántékát nyomkodta az ujjával. *Dios*, micsoda érzelmi zűrzavar! A végén beleszeretett ebbe a nőbe, ő azonban látni se akarja. Hogyan fog valaha is túljutni ezen?

Mindegyre maga előtt látta, ahogy megadta magát a karjában, és reszketett a gyönyörtől. Ahogy lépten-nyomon ugratta őt, kinevette és bosszantotta. Ott volt azután a kedvesség, amit a családjával szemben tanúsított, és ahogy Dantéval bánt, bár esküdözött, hogy ki nem állhatja

a macskát. Csupa ellentmondás volt ez a nő, és csupa szeretet. Az ég is neki, Michaelnek szánta. Soha eddig nem beszélt még nőnek a múltjáról. Nem is akadt eddig még senki, aki elég mélyre ásott volna a lelkében ahhoz, hogy az álmairól faggassa. Maggie azonban megértette, melléállt és támogatta.

Mély bánat nehezedett a lelkére, és hogy enyhítse, a konyakért nyúlt; töltött magának egy pohárral. A szesz torkát égetve melengette meg a belsejét, és felrobbant a gyomrában. Talán ha a sárga földig leissza magát, el tud aludni úgy, hogy álmában nem kísérti a mezítelen, kitérülő nő látványa.

Megszólalt a mobilja.

Elmormogott egy káromkodást, és megnézte a kijelzőt, majd pillanatszerűen tétovázás után megnyomta a gombot.

– Alexa, te vagy az? Minden rendben?

Sokáig hallgatta Alexa magyarázkodását. Hirtelen összeállt a kép. Szíve vad erővel zakatolt. Felállt a székéből, mialatt barátnője részletesen beszámolt a Maggie-vel folytatott beszélgetésről. Máris kész volt a terve, tudta, mit kell lépnie ezek után.

Ez lesz az utolsó dobása, de Maggie megérdemli, hogy harcoljon érte.

Remélte, hogy ez egyszer sikerülni fog.

*

Maggie Alexa mellett állt a tömegben, onnan figyelte a megnyitási ceremóniát. A poggyásza előző nap érkezett meg a lakására. A foganatyúhoz erősítve egyszerű levélkét talált:

Tartom magam az alkunkhoz, és beadom a szükséges papírokat a házasság felbontására.

Maggie igyekezett elfojtani a csalódását, ehelyett arra gondolt, milyen jó, hogy Michael végre nem zargatja többé a családját. A belsejében tátongó űr arra készítette, hogy a telefonért nyúljon, és tengerentúli munkákat szervezzen magának. Sürgősen ki kellett kerülnie New Yorkból, és elfoglalnia magát. A hét végére megérkezik Londonba. Talán szüksége van ekkora távolságra a felejtéshez.

A vizet elegáns vitorlások és komphajók szántották, kifogástalan hátterül szolgálva az épületekhez, melyeknek áramvonalas kiképzése tökéletesen illett a fenséges hegyek közé, a vízpartra. Mivel alacsonyok voltak, nem zárták el a kilátást, inkább kihangsúlyozták a természet szépségét. A wellness hotel mészkö falai hűvös, üde benyomást keltenek, és minden egyes épületet buja kert vett körül padokkal, szökőkutakkal és csörgedező forrásokkal. A szusiétterem büszkesége egy patinás japán teaszoba volt. A bambuszfalak és a pompás vörös selyem együttese az érzékek valóságos ünnepe volt. Egy rég forgalmon kívül helyezett vasútállomás falait most élénk színű freskók ékesítették. A teljes szépségében helyreállított rakpart arról adott hírt, mit lehet elérni kreativitással, odafigyeléssel és némi pénzmaggal.

A La Dolce Famiglia volt az utolsó felavatásra váró üzlet. Az épületet befedő kelme, rajta a logóval, már csupán Michael intésére várt, hogy leengedjék. A tömeg izgatottan mozgolódott, és a zenekar is drámai dallamba kezdett.

Alexa torkaszakadtából hujjogott, miközben Nick elvágta a vörös szalagot, és Maggie büszkén csatlakozott hozzá.

Elvégre is az öccse keményen dolgozott, hogy valóra váltsa látomását, és szépséget varázsoljon erre a vízpartra. Hitt az álmaiban. Talán neki is erre lenne szüksége. Ha nem is lehet övé a férfi, akit szeret, a pályáján még módosíthat. A Bergamóban készült fotókat végignézve hirtelen késztetést érzett, hogy valami jelentősebbet hozzon létre. Máskor nem törődött ezzel a belső hanggal. Ezúttal azonban elhatározta, hogy a saját egyedi látásmódjával fedezi fel a világot. A szokásos fotózások mellett bejárja az épp aktuális környéket, és találkozókat beszél meg egy angliai magazin szerkesztőjével is, ahol megjelentethetné a munkáit.

Michael fellépett az emelvényre. Maggie szíve hevesebben vert, ahogy meglátta. Minden egyes sejtje kiabálva követelte, hogy megsimíthassa a haját, megérinthesse férfias arcvonásait, és együtt örülhessen vele a nagy pillanatnak. Elegáns szénfekete öltönyében és lila nyakendőjével a teljes színpadot betöltötte jelenlétével. Alig lépett elő, a tömeg nyomban elcsendesedett. Jó megjelenése és komor, borongó tekintete izgalomba hozta a női közönséget. Maggie a legszívesebben csendre intette volna őket, de erőt vett e primitív késztetésen, és hallgatott.

– Hölgyeim és uraim – mondta Michael a mikrofonba –, örömmel jelentem önöknek családunk álmának megvalósulását. Első pékségünket Olaszországban, Bergamóban létesítettük, a sütemények még anyám konyhájában készültek. Később kemény munkával a Conte család elérte, hogy üzleteket nyithatott Milánóban. Közben azonban arról is ábrándoztunk, hogy Amerikába is eljövünk, megosztani önökkel a receptjeinket. Ez az álom most valóra vált. Köszönöm önöknek, hogy mindezt megvalósíthattuk.

Ujjongó taps harsant. Michael ezután köszönetet mondott Nicknek és a Dreamscape Enterprisesnek közreműködéséért, továbbá minden munkatársának, aki a segítségére volt. Ezután elhallgatott, és tekintetét végighordozta a tömegen. Pillantása megállapodott Maggie-n, és valósággal szíven szúrta vele, hogy a nő levegő után kapkodott.

Michael szemében ott izzottak érzelmei. Úgy beszélt, mintha csak ketten állnának egymással szemben. Minden egyes szava oly erővel hatolt Maggie tudatába, hogy beleborsózdott a háta.

– A család nagyon fontos nekem. Olyan valami ez, amiben mélyen hiszek. Már maga az elnevezés – La Dolce Famiglia – is arra utal, mi az, amit mindennél többre tartok az életben.

Maggie-nek megizzadt a tenyere, és földbe gyökerezett a lába, annyira megigézte a férfi hangja, tekintete és jelenléte.

– Mostanra azonban egy másfajta családot is felfedeztem. Beleszeretem egy csodálatos nőbe. Neki köszönhetem, hogy hiszek a síríg tartó szerelemben. Felnyitotta a szememet, és teljessé tette az életemet. Sajnos azonban ő nem hisz nekem. Nincs szó, ami meggyőzhetné, hogy szükségem van rá. Hogy ő a másik felem. Ezért örömmel nyitom most meg új üzletünket Amerikában, abban az országban, ahol a szeretett nő is él. Akit hitvesemnek szeretnék tudni.

Bólintott, mire elengedték a kötelet, és a felavatási lepel lehullott.

Büszkén virított az egybegyűltek előtt a merész betűkkel készült neonfelirat: La Dolce Famiglia.

Maggie szíve vadul kalapált, és a világ elhomályosodott körülötte. Zavartan pislogva nézett Alexára, aki erős karral támogatta.

– Hát nem érted, Maggie? – paskolta meg Alexa barátnője kezét, és világoskék szemében könnyek csillogtak. – Szeret téged. A mindene vagy. Persze elég bátornak kell lenned, hogy felvállald ezt. Hinned kell abban, hogy megérdemled az érzéseit. Te is ugyanezt mondtad nekem,

amikor Nick szerelmet vallott. Nem emlékszel? Ha szeretsz valakit, megküzdesz érte, újra meg újra. Az én legjobb barátnóm nem gyáva nyúl. Megérdemled ezt! Megérdemled a szerelmet!

Maggie hirtelen újra látta maga körül a színeket és formákat, akár egy mély álomból ébredő vámpír. Érzékei felrobbantak, és ő megindult az emelvény felé, ahol Michael várt rá.

Michael félútig elébe jött. Maggie férfias arcába nézett: telt ajkára, borostás állára, nemes sasorrára, és az ónix szempárban izzó tűzre. Michael nagy, érdes tenyerébe vette Maggie arcát, és homlokát az övének szorította. Lehelete forrón súrolta a másik száját.

– Én édes Maggie-m, *mia amore*, szeretlek! Veled akarok élni, megöregedni, tőled akarok *bambinókat*. Odavagyok érted. Képtelen lennék lehorgonyozni egy másik nő mellett, mert halálra unnám magam mellette. Hát nem érted? Nem átlagnőt keresek, nem az ilyenek tennének boldoggá, hanem te. Téged szánt nekem a sors! A te csípős humorod, szellemességed, erotikus kisugárzásod, szókimondásod kell nekem! Hozzám tartozol, és nem nyugszom, amíg ezt te is be nem látod. *Capisce?*

Maggie visszanyelte könnyeit, és átkarolta Michaelt.

A férfi szája az övét kereste, majd mély csókban forrtak össze, miközben a közönség viharos tapsa a fülükben visszhangzott. Maggie-nek megmelegedett a szíve tája. Valamiféle béke szállta meg, a hazatalálás érzése. Végre tudott hinni.

– Szeretlek, Michael Conte? – suttogta hevesen, mikor Michael ajka elengedte az övét. – És mindent akarok veled együtt: a családot, a pékséget, ami csak veled jár. Mindig is szerettelek, csak túl gyáva voltam, hogy elfogadjam ezt a sok jót.

Michael újra megcsókolta, aztán örömeiben nevetve felkapta és a magasba emelte. Maggie most először érezte teljesnek magát az erős karok között.

Megtalálta otthonát és a szerelmet.

Epilógus

– Maggie, siess! Itt vannak a költöztetők!

Maggie a fogai közül szitkozódott, és végigjárta az üres helyiségeket egykori lakásában, nem hagy-e ott valamit. Nem volt könnyű egy komplett palotába átköltöznie. Egek, mennyit veszekedtek a berendezkedésen! Most azonban csettintett a nyelvével, amikor a békülés megannyi édes percére gondolt. Sok szobát el is kereszteltek.

Szerencsére maradt még bőven, ami saját névre várt.

– Jövök már! – kiáltott ki.

Még egyszer rápillantott ágya üres matracára, és megállt egy pillanatra. Az ágyhoz lépett, és a matrac alá nyúlt.

A lista a helyén volt.

A szerelmi varázslat.

Nézte a fehér géppapírt, majd széthajtotta, hogy elolvassa, ami rajta állt. Istennek hála, Michael nem találta meg; belehalt volna a szegyenbe. Miközben fejét rázta saját buggyantságán, lepillantott a kívánságok jegyzékére, amelyekkel a Földanyához fordult, hogy Milyen férjet szállítson le neki. Szeme előtt összemosódtak a sorok, ahogy sebtében átfuttotta a listát.

Legyen hűséges.

Családszerető.

Jó szerető.

Jó barát.

Jelentsen kihívást nekem.

Ki tudjam adni neki a titkaimat.

Bízzam meg benne.

Legyen határozott.

Nyíltszívű.

Harcoljon meg értem.

Szeressen ugyanúgy, ahogyan én őt.

Elképedten olvasott, aztán újra végigfutotta a sorait. Furcsa, kísérteties érzése támadt. Ittasan, gátlásaitól megszabadulva, magányosan szerkesztette meg ezt a listát, a ráció és a tudat teljes kikapcsolásával. Itt

minden egyes kívánság olyan valakiért kiáltott, aki kiegészíthetné őt, a másik fele lehetne.

Michael! A Földanya Michael Contét küldte neki!

Gyémántgyűrűje felszikkasztott, miközben óvatosan összehajtogatta a papírost, és összegyűrte a kezében. Nevetséges! A végén még babonás lesz! Földanya pedig nem létezik! A szerelmi varázslás is átverés.

Vagy mégsem?

Ki kéne dobni azt a varázskönyvet. Hová is tette az ibolyakék könyvecskét?

Aztán eszébe jutott.

Carinának adta!

A rakparti ünnepségről hazatérőben, kibékülésük estéjén legnagyobb meglepetésére Carinával akadt össze Michael lakásának küszöbén. És ez még nem volt minden! Jókora fekete szőrmókot fogott a mellkasához!

Amint Dante észrevette Maggie-t, leugrott Carina karjából, egyenesen Maggie-ébe, mintha oda tartozna. Carina elmondta, hogy miután közölte a macskával, hová viszi, az magától besétált az állatketrecbe, mintha csak értené a szavait. De talán értette is.

Most, hogy a család létszáma teljes volt, Maggie is rájött, mit jelent mindenestül másokhoz tartozni. Megesküdött, hogy élete végéig tiszteltben tartja ezt az érzést. Ennek ellenére sehogyan sem tetszett neki, hogy a varázskönyv új húga birtokában van. Ki tudja, talán tényleg varázsereje lehet.

Most ajkát harapdálva keresgélte a szavakat, amelyekkel visszakérhetné.

Különben meg mit izgatja magát annyira? Mi történhet? Carina elolvassa a könyvecskét, aztán valószínűleg eldobja.

Megrázta a fejét, és elindult, maga mögött hagyva régi életét.

Köszönetnyilvánítás

Miután az *Érdekházasság* a *New York Times* és az *USA Today* bestsellerlistájára került, egészen elképesztett olvasóim és íróársaim bámulatos támogatása. Túl sok mindenkinek kell köszönetet mondanom, mégis, valahányszor nevetni támad kedvem, esetleg megosztani egy jó vagy rossz pillanatot, ti mindig itt vagytok nekem. Íme, egy hevenyészett lista: Wendy C. Marcus, Aimee Carson, Megan Mulrey, Janet Lane Walters, Liz Matis, Barbara T. Wallace, Abbi Wilder és Julia Brooks. Ezer hála és köszönet Tiffany Reisznek, aki segített betartani a határidőket.

Örülök, hogy megismerhettem az RT és az RWA 2012 csodás csapatát, akik hozzásegítettek sikeremhez, és akikkel együtt ünnepelhettem. A Harlequin valamennyi szerzője csuda mulatságos. Túl sokan vannak ahhoz, hogy itt valamennyiüket megnevezhessem. Hadd köszönjem meg azért Megan Mulrynak, hogy pezsgőt bontott velem annak öröme-re, hogy felfedeztem, a *Times* toplistása lettem. Cat Schield és Barbara Longley a gengszterbálra jöttek el velem. Katee Roberts hallatlan energiájával és humorával támogatott, Caridad Pinerio a dedikálásnál volt irtó kedves velem, Catherine Bybee pedig akkor, amikor az üzleti részleteket beszéljük meg. Alig várom, hogy újra velük dolgozhassam!

Köszönet illeti meg végül, de nem utolsósorban az Entangled szerkesztőgárdáját, akik bámulatba ejtettek tehetségükkel és hatékonyságukkal. Ott van aztán a Gallery Books személyzete, akik tárt karokkal fogadtak, és ugyancsak elkápráztattak felkészültségükkel. Isteniek vagytok!